

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Γ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 33

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✕ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1907

ΣΤΟ ΑΛΩΝΙ

(Έργον τοῦ καλλιτέχνου Ο. Baditz)

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ

Κατά τὸν λήξαντα μῆνα προέβη τὸ γεγονός τῆς διαιοιβῆς διπλωματικῶν ἐγγράφων μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ἡ τελευταία παροφῶσα τὴν ἀμεμπτον πολιτείαν τῆς Ἑλλάδος, λημονοῦσα τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἔχει πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, ἥτις μόνη ὑπερασπινομένη τῆς Ἀνατολῆς, ἐτάχθη παρὰ τὸ πλεῖρόν τῆς Τουρκίας, ὅτε ἡ ἐκπτώσις καὶ ἡ ἀποριτοσύνη αὐτῆς ἐπεζητήετο, μὴ συνασθασομένη τούς κινδύνους, οὓς ἐγκυμονοῦσι τὸν ποικιλοτρόπον Σλαβὸν καὶ τὸν ἄλλον ἐχθρὸν τῆς Ἀνατολῆς αἱ ἀστακτικαὶ βλέψεις, πιεζομένη ὑπ' αὐτῶν τούτων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Τουρκίας τὸν ἐχθρὸν, ἐστράφη κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἤξισσε παρ' αὐτῆς τὴν ἐπιβολὴν τῆς τάξεως ἐν Μακεδονίᾳ διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐν τῇ ζωῇ ἐκείνῃ ἀμύνης καὶ τῆς παρακολούθησις τῶν ἐντεῦθεν ἀπειθῶντων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος τῶν Μακεδόνων ἀδελφῶν. Ἡ Ἑλλὰς, ἀπαντοῦσα καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ διὰ τὸν ἀριστον δημοσίον ὑπηρεσιῶν, ἐδήλωσεν, ὅτι, ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐνοπλίαν ἀμυναν τῶν γηγενῶν Μακεδόνων οὐδὲν δύνανται, ὡς μὴ ἐκτεινομένου τοῦ Κράτους αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς Μακεδονίας, Ὁθωμανικοῦ ὅπως θέματος, καὶ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἐντεῦθεν οὐκ ἐπιδοτάς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος τῶν ἀδελφῶν Μακεδόνων, ἃ μὴ βλῆται τάχα ἐπιδοτά, ἢ πρὸ πολλοῦ ἄλλως τε ἔλαβε, εἰ καὶ δὲν δύναται, νὰ ἐπιβλέπῃ τὰς ἀνά τοὺς τουρκικοὺς λαμβάνεας ἔξωδος, ὅτε νὰ ἀναλύῃ τὴν ἐπὶ τὸν τουρκικὸν σταθμὸν τὸν ὄντορον ἐπιβλεψῇ. Ἐάν ἐδῆλοῦτο πλημμελεῖα ἐπιβλέψεως ἐν Ἑλλάδι, τοιαύτη ἐδῆλοῦτο καὶ ἐν Τουρκίᾳ ἀναμφισβήτητος. Εἰς ἐπιτροπὴν ἀναμφισβήτητον εἶνε, ὅτι τὰ σῶματα τῶν ἐκδικητῶν ἀπαρτίζονται καὶ συγκροτοῦνται ἐξ ἐχθρῶν, ὡς περιττόντος ἀπέδειξεν ὁ θάνατος τοῦ Μιτρούρη μεταξὺ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνδρῶν, ἀπάντων Μακεδόνων, ὡς ἐμαρτυροῦσαν τὸσα ἄλλα γεγονότα καὶ ὡς ἐβεβαίωσεν ἡ συγκρότησις Ἀλβανικῶν καὶ Πομακικῶν σωματίων, ἐξ ὧν διεπιστώθη ὅτι οἱ γηγενεῖς ἄπαντες, μὴ ἀνεχόμενοι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐπιθλοῦν Σλαβῶν καὶ βλῆσαντες ἀδρανῶσας τὰς τουρκικὰς ἀρχάς, εἰς ἐνόπλιον προσέφυγον ἀμυναν, ἵνα σώσωσι βοήθως, τεμένη καὶ ἐστίας. Καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου, ἐνθ' ὅφειλε νὰ στραφῇ κατὰ τὸν Βουλγάρον, οὐτεῖνα κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὁμολογίαν ἐν ἐπισημῇ φυλακίᾳ διατυπώσασα, ἐδημιουργῶσαν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ἐκρυθμὴν κατάστασιν καὶ προϊκέλευσαν τὴν ἐνοπλίαν τῶν γηγενῶν ἀμυναν, ἐνθ' ὡς αὐτὴ αὐτὴ ὁμολογῇ ἐν τῷ ἴπῳ τῶν τίτλων «Βουλγαρικὸς θόρυβος» (Agitation Bulgare), οἱ Βουλγάροι ἐμελέτων τὴν ὑποκίνησαν ταραχὴν καὶ τὴν δημοσιογραφίαν γενικοῦ ἐπαναστατικῶν κινήματος, ἀνατραπέυοντες ἐκ τῆς ἐνόπλιον ἀντιδράσεως τῶν γηγενῶν, Ἑλλήνων, Ἀλβανῶν, Πομακῶν, ὡς μαρτυροῦνται τὰ πράγματα καὶ γράφει ἡ ἡμερησίως «Γενική Ἐφημερίς» τῆς Βιέννης, στέφεται κατὰ τῆς Ἑλλάδος, τῆς συντελεσσομένης εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀνεραδύτητος τοῦ Ἀνατολικῶν καθεστώτος κατὰ τὰ τελευταία ταῦτα ἔτη, ἀντὶ νὰ στραφῇ ἐκ φόβου γενικότερον περιπλοκῶν, κατὰ τῆς Βουλγαρίας, ἥτις εἶνε ἡ μόνη ὑπευθύνου καὶ ὁ μόνος ἐργάτης τῶν ἀνά τὸν Αἴμον ἀνομιαιῶν. Ἀλλὰ καὶ πολιτικὸν συμφέρον ἐχεν ἡ Τουρκία νὰ μὴ τραπῇ τὴν ἢ ἐστράτη δὸν, κηρύσσουσα τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐξαίρουσα τὸ γεγονός τῆς ἐνόπλιον τῶν γηγενῶν ἀμύνης κατὰ τὸν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν βλέψεων τῶν Νοτιοσλαβῶν, ὧν ὁπισθεν κρύπτονται οἱ Πανσλαβισταί. Καὶ ὁμῶς ἡ πολυμήχανος Ἀλβίων, ἡ ἐν τῇ ἐλατίᾳ ἀνεγέρουσι ἰσχυροῦ ἐρείσματος κατὰ τῶν Ῥώσων μετὰ τὴν ἐξουσίαν ὑποστηρίζουσα τοὺς Βουλγάρους, ἀναρροῦει τὴν πρῆμναν, πισθεῖα ὡς βεβαίῳ ἡ ἡμερησίως «Γενική Ἐφημερίς» τῆς Βιέννης, ὅτι, ἀνευ τῆς συνδρομῆς καὶ τῆς συμπράξεως τῶν γηγενῶν, ἀσύλληπτον ὄνειρον ἀποβαίνει ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐξέγερσις τῶν χριστιανῶν τοῦ Αἴμου καὶ ἡ ἐκ ταύτης διὰ πλαστογραφικῶν μεθόδων δημοσιογραφία Μεγάλῃς Βουλγαρίας, καὶ κηρύσσεται αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ τουρκικοῦ καθεστώτος. Ἐγνοοῦσιν τῆς ἀρα καὶ οὐκ ἠμορῶν καὶ καταδικάζουσιν εἶνε ἐξιοὶ οἱ Ἑλλῆνες, ἐάν πράγματι συνετέλεσαν, ὡς συνετέλεσαν ἀναμφισβήτητως, εἰς τὴν ἀποτροπὴν κινδύνου τόσῳ σοβαροῦ. Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, ἢν παραπρωρῖζει καὶ ὑποτιμᾷ παραδόξως ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις, διαδιηλοῦσα οὕτω τάσεις ἔργασίαν κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ οὐκ ὑπὲρ αὐτῆς.

ΔΥΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Καθ' ἣν δ' ὄραν ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις οὕτως ἀήθως πολιτεύεται, δύο πολιτικοὶ τῆς Τουρκίας ἀνδρες, οἱ κράτιστοι ἴσως, ὁ εἰς ἐκ Λέσβου καὶ ὁ ἕτερος ἐξ Ἀλβανίας, ἀπὸ τῶν στηλῶν δύο σοβαροτάτων καὶ ἡμετιστῶν δημοσιογραφικῶν ὀργανῶν, τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Γερμανικοῦ Λαοῦ» τῆς Βιέννης, καὶ τοῦ «Βήματος» τῆς Ῥώμης, κηρύττουσαν ἀπαράμιλλα διπλωματικὰ κηρύγματα καὶ πολιτικὰ δόγματα διευκρινίζοντα ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ τὰ πράγματα καὶ ἀποτυπῶντα τὴν ἐπιβαλλομένην τῇ Τουρκίᾳ καὶ τῇ Ἀνατολῇ τακτικὴν. Ὁ ἐκ Λέσβου Γενικός ἐπιθεωρητὴς τῆς Μακεδονίας Χιλμὴ Πασάς, ἐν συνεντεύξει αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐν Σκωπίας ἀνατολικοῦ τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Γερμανικοῦ Λαοῦ», ἀναρῶν αὐτῇ τὴν βίαν τῶν ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Πύλης φερονῶντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος αἰτιασῶν, λέγει, ὅτι «βεβαίως ἐνδείκνυνται διαβήματα παρὰ ταῖς Κυβερνήσεις τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Βελιγραδίου, ἀλλ' αἱ παραστάσεις τῆς Εὐρώπης πρέπει ἐν τούτοις νὰ γείνωναι ἀσθηστέραι πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Σόφιας ἰδίᾳ, διότι ἡ προπαρῆξις τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν προσέκλεισε τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἑλληνικῶν καὶ σερβικῶν. Ἡ ἔξαρτισις δὲ τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν θά συνεπαρῖξεν αὐτοῦσιν καὶ τὴν ἐξαρτίαν τῶν ἑλληνικῶν καὶ σερβικῶν». Περατέρως δὲ ὁ Χιλμὴ Πασάς τονίζει, ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ καὶ σερβικαὶ συμμορία δὲν ἐξαναγκάζουσι τοὺς ἀτυχεῖς χωρικοὺς εἰς βιαιὰς συνεσφορὰς. Τὴ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω: «Ὅτι οἱ Ἑλληνας κατῆλθον εἰς ἀμυναν, κατόπι τῶν κατοχῶν τῶν Βουλγάρων καὶ κατόπι τῆς ἐμφάνισιν τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν, καὶ οἱ οἱ Ἑλλῆνες οὐδαμῶς πιεζόμενοι τῶν χωρικοῦ πρὸς ἐξέσφουρον μίσην ἀμύνης διὰ ληστρικῶν μεθόδων, ὡς πράττουσιν οἱ Βουλ-

γαροί. Κατ' ἀκολούθῃαν ὁ Χιλμὴ Πασάς, ὁ κάλλιον παντός ἄλλον γνωρίζων τὰ ἐν Μακεδονίᾳ, θεωρεῖ δικαιολογημένην, ἐάν μὴ νόμιμον, τὴν στάσιν τῶν Ἑλλήνων. Ἐάν λοιπὸν ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου θέλῃ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν ἐν Μακεδονίᾳ, δύναται νὰ καταστήσῃ περὶ τὴν ἀμυναν τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν, καὶ διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῆς τάξεως ἐν αὐτῇ τῇ κατὰ τῆς Τουρκίας ἐργαζομένη ὑποτελεῖ Ἡγεμονία τῆς Βουλγαρίας.

Ὁ ἐξ Ἀλβανίας πολιτικὸς ἀνὴρ Ἰσμαὴλ Κεμὰλ Βέης, μακρὰν τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως ἐνδοσκοπούμενος, διότι κρίνει καὶ θεωρεῖ ἀκριβῶς τὰ πολιτικὰ αὐτῆς δόγματα θανατηφόρα καὶ ἀνταντολικά, κηρύσσει ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Βήματος» τῆς Ῥώμης ἐν συνεντεύξει μετὰ τοῦ ἐν Νεαπόλει συντάκτου κ. Πατερνόπου: «Τὸ Καθεστὸς δὲν εἶνε πολιτικὸς τύπος ἀντιζήμενος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ὑπαρξίν τῶν στοιχείων τῶν συγκροτοῦντων τὴν Ἀνατολίαν, ἀλλὰ τούναντι εἶνε ὁ πρακτικὸς καὶ χρησικὸς τύπος, δι' οὗ μόνον ἐξασφαλίζεται ἡ συμβίσις τῶν συγκροτοῦντων τὴν Ἀνατολίαν ἐτερογενῶν στοιχείων, ἡ διατήρησις τῆς ἐν τῷ Αἴμῳ ἰσορροπίας καὶ αὐτῇ τῇ γενικῇ ἰσορροπίᾳ τοῦ κόσμου. Ἡ ἀδιαφιλοτιμότητος καὶ ἀναμφισβήτητος χρησιμότης τοῦ πολιτικῶν τούτου τύπου παραγνωρίζεται μόνον ὑπὸ τῆς τουρκικῆς πολιτικῆς, ἥτις ἀπὸ τοῦ ὀμοσπολιτικῶν πολέμου καὶ ἐντεῦθεν προσεπάθησε νὰποδείξῃ, ὅτι ἡ διατήρησις τοῦ καθεστώτος εἶνε ἀδύνατος... Ἡ ἀντιδραστικὴ, ἀτακτικὴ πολιτικὴ, ἥτις οὐστηματικῶς ἀπὸ τριάντων ἔτων κατέστρεψε τὰς ἐν διαστήματι πειραμαζόμενα ἐπὶν πραγματικαῖς μεταρρυθμίσεως καὶ προόδους, αἰτινες, ἐγχαίνουσι διὰ τοῦ Τανζιματίου, ἐξηκολούθησαν διακοπῆσι τῆς βασιλείας τριῶν Σουλτάνων. Τὸ Καθεστὸς, λέγει ὁ Κεμὰλ Βέης, εἶνε ὁ ἀπαραίτητος καὶ ἀναγκαῖος ὅρος συμβίσεως καὶ ἐθνικῆς διατάξεως τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὁ μόνος πολιτικὸς τύπος ὁ ἐξασφαλίζων τὴν Ἀνατολίαν κατὰ πάσης ἐπιθλοῦν ἐπιδρομῆς καὶ ὁ πολιτικὸς συνδυασμὸς, δι' οὗ αἱ ἀστακτικαὶ βλέψεις τῶν ξένων, Ῥώσων, Βουλγάρων, Ἀσταρικῶν, ἠπακρονοῦσιν. Ἀλλὰ τὸ Καθεστὸς τοῦτο, ἵνα ἀποτῆ βίσιμον καὶ ἀνεκτὸν, πρέπει νὰ μεταρρυθμισθῇ ἀπὸ πολιτικῆς ἀποψεως καὶ ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως, πρέπει νὰ γίνῃ φιλελεύθερον, πρέπει νὰ ἐνίσχυσιν τὴν ἐξέλιξιν τῶν γηγενῶν, πρέπει νὰ διαρρυθμισθῇ κατὰ τῶν ὀριθῶν ἀποτροπῶν πάντα κίνδυνον ἐκ μέρους τῶν Σλαβῶν, καὶ διὰ τὸν Βουλγάρον, μὲθ' ὅν πάσα συνεννόησις, πᾶσα προσέγγισις εἶνε ἀδύνατος καὶ ἀποκροσάτι, καὶ ἐκ μέρους ἄλλων διαφόρων βλέψεων ἐρόντων. Ἡ Τουρκία πρέπει νὰ στραφῇ ἢ μάλλον ἀποτροπῆν τὸν ἐκ τῶν Σλαβῶν φοβερὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος σήμερον εἰδικῶς διὰ τὸν Βουλγάρον ἀπειλεῖ τοὺς Ἑλληνας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τοὺς Ἀλβανούς ἐν τῇ Ἀνω Ἀλβανίᾳ. Οἱ Ἑλληνας καὶ οἱ Ἀλβανοί, οἱ σπουδαιότεροι παραγόμενοι ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου, προήλθον εἰς συνεννόησιν, ἵνα ἐνίσχυσαι τοῦ Καθεστώτος, ἵνα ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἀνεραδύτητος τῆς Τουρκίας, ἵνα σώσωσι τὴν Ἀνατολίαν, σοβαρῶς ἀπειλομένην ἐν τῇ ἔθνηλογικῇ συγκροτῆσι αὐτῆς. Οἱ Νεότουρκοι δὲν δύσανται πρὸς τὰς ἰδέας ἡμῶν, ἀλλὰ τόσῳ ὀραγδαίᾳ ἐπέχονται τὰ γεγονότα, ὅστε οραγδαία ἐπιβάλλεται καὶ ἡ ἐνέργεια πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Τουρκικοῦ Καθεστώτος διὰ μεταρρυθμίσεως τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ μορφῆς ἐπὶ τοῖ φιλελεύθεροτέρον.

ΘΑΙΒΕΡΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Τῇ 30 Ἰουλίου συνεληρώθη ἔτος, ἀπ' ἧς ἡ ὀραία Ἀγγλία, λευκὴ τὸν αἰσθητὰ καὶ λευκὴ τὴν ὄψιν, μετεβλήθη εἰς ἔρεπτα, ἀνὰ μέσον τῶν ὀπῶν μόνον ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς ἀπέμεινε, ἵνα μαρτυρῇ εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα, ὅτι φοβεραὶ καὶ ἀτασίως φοικώδεις ἐξετυλίχθησαν σκηναὶ ἀνὰ τὴν πόλιν ὑπὸ μαινομένων ὀρθῶν Βουλγάρον ληστῶν, ἀνέτως καὶ ἀποινεῖ ὑπὸ τὰ ὀμματα τῶν Ἡγεμονικῶν Ἀρχῶν διατραυζάντων τὰ αἶμα τὰ ἄρρητα, ὧν ὄνομα οὐδέποτε ἀνέγραψεν ἡ Παγκόσμιος Ἱστορία. Τῇ 30 Ἰουλίου 1906 οἱ Βουλγάροι ἐδολοφόνησαν καὶ ἐφόνευσαν ἀνδρας, ἑσφαξαν γέροντας, γυναικας, παιδία, ἠτίμασαν παρθένους, ἐνέτρυσαν οἰκίας, τὸν θάνατον καὶ τὸ πῦρ ἐνέσπειραν ἐξ ἐνέδρας καὶ ὑπὸ τὸ σκότος τῆς ἐπεχρημῆν νυκτὸς ἀνὰ τὴν πόλιν, ὑπὸ τὴν ἐκκοφαντικὴν καὶ ἀγρίως στυγνὴν φωνήν: Θάνατος εἰς τοὺς Ἑλληνας! Ἀλλ' ὅτε ἀνέλψαμεν ὁ ἥλιος καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας οἱ σφωσματοθέτητες παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ Ἑλλῆνες εἶδον τὴν πόλιν αὐτὴν καιομένην καὶ τὰ περὶ αὐτοὺς ἔρεπτα, εἰς τοὺς κρομμύους τῶν Βουλγάρον κρομῆ λύσσης ἀπύνητση, κρομῆ παραδερντικῇ πρὸς ἀμυναν ἀντήχησε. Τότε οἱ Βουλγάροι περιδεῖς, πανταχῶθεν πυροβολούμενοι, μὴ τομῶντες εἰς ἀγῶνα πραγματικὸν νάποδουθῶσι, διότι μόνον εἰς ἀνίσιν ἀγῶνας ἐπιδεικνύουσι τὸλμην καὶ θράσος, ἀπεσφύθησαν, οὕτω δὲ ἐσφύθησαν οἱ πολλοὶ τῶν Ἀγγλιῶντων, κατόπι μάλιστα τῶν ἐντόνων παραστάσεων τῶν Ἄντιπροσώπων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἤξισαν, ὅπως ὁ στρατός, ὁ μεταβίβει εἰς Ἀγγλιῶν, ἵνα συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῶν ἐπιδρομῶντων σφῶν, προεβίβη εἰς τὴν διάσωσιν τῶν Ἀγγλιῶντων. Καὶ διεσφύθησαν μὲν οἱ ἀπομειναντες Ἀγγλιῶται, ἀλλ' αἱ Μεγάλα Δυνάμεις οὐδόλως ἀνεμνήσθησαν τῶν διατάξεων τῆς Βερολίνης Συνθήκης καὶ τοῦ προσηρημένου ταύτῃ Καταστατικῶ Ὄργανικῶ Χάρτου περὶ Ἀνατολικῆς Ρωμιλίας, εἰς οὐδὲν προήλθον διάβημα πρὸς ἐπιβολὴν σεβασμοῦ εἰς τὰς περὶ ὧν πρόκειται διατάξεις, δι' ὧν Ἐπισήμως καὶ διεθνῶς ἀνεγνωρίζοντο ἴσα δίκαια καὶ δικαιοῦματα εἰς τοὺς συγκροτούντας τὸν πληθυσμὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμιλίας Τοῦρκους, Ἑλληνας καὶ Βουλγάρους.

Οἱ ἐν Ἀθῆναις πρόσφραγες, τελέσαντες μηνύσιμον πάνδημον καὶ πανελλήνιον εἰς ἀνάμνησιν τῆς θλιβερᾶς ἡμέρας τῆς 30 Ἰουλίου 1906, παρέσχον εἰκόνα ζωντανῆς διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ἀκατανόητου καὶ ἀπανθρώπου τῆς Εὐρώπης ἀδιαφορίας καὶ τακτικῆς, τῆς προλειανόησης τῆς ἐν ἑλληνικαῖς, ἀλβανικαῖς καὶ τουρκικαῖς χωρὰς ἐγκαταστάσιν ἐπιθλοῦν καὶ ξένων, οὐ μόνον οὐδὲν τὸ κοινὸν ἐχόντων μετὰ τὸν χωρὸν τούτων, ἀλλὰ καὶ καταπατοῦντων διεθνῆς ἐπισήμως πράξεως, ὡς ἐν λεπτομερεῖ ἀνέπτυξεν ἐν ὑπομνήματι ἀπευθυνθέντι εἰς τὸ Συνεδριὸν περὶ εἰρήνης ἡ ἐκπροσώπουσα τοὺς πρόσφραγες ἄπαντας Ἐπιτροπεία.

κ.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΜΗΝΥΩ ΤΟΝ Κ' ΠΡΟΕΔΡΟΝ...

Οἱ ὄσοι ἀνέγνωσαν εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τὸ «Τὸ δ' ἀνθρώπος» πρέπει νὰ πιστεύουσιν ὅτι οὐτε ἀπὸ πρακατάλληλον ἐστράφη, οὐτε ἄλλην τινὰ ἀφορμὴν ἐπέκρινε, οὐτε ἀποζημία φαντασίας ἦτο. Ἀντέγραψα ἀπὸ τὸ δημοσιογραφικὸν μου σημειωματῶν τὸς σχετικὰς σελίδας, ὅπως ἦσαν, χωρὶς νὰ προσθέσω ἴδια ἐν, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τὰς περὶ ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Προεδροῦ γρῆμας. Καὶ διὰ νὰ ἀποδείξω τὴν εἰλικρινειάν μου, ἐξ ἀφορμῆς τῶν αὐτῶν φημῶν πάντοτε καὶ τοῦ περὶ διαδοχῆς τῆς κυβερνήσεως διλήματος, προσφένω καὶ πάλιν εἰς τὸ ἀνεξάντλητον σημειωματῶν μου. Καὶ ἀντιγράφοι:

«3 Σεπτεμβρίου...»

Ὅλα μοῦ φαίνονται νέα. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ Ἰπουργεῖον μοῦ φαίνεται νεώρητον. Νὰ τί θὰ πῆ νὰ λάτρηξ ἐν ἔτος ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας. Ἐκείνα ποὺ εἰς κἀθε βῆμα σου συναντοῦσαι, τῶρα σοῦ φαίνονται νέα. Φαντάσου νὰ πάρη γὰ κανονισμοὺς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν! Τούλῃστον νὰ ἐβλέπομεν καινοῦργα πρόσωπα μέσα εἰς τὰ Ἰπουργεῖα; Νὰ ἐβλέπομεν καινοῦργους Προηπουργούς, Ἰπουργούς, Πολιτευμένους, Ἰπαλλήλους... Χαρὰ στὴν τύχη τῆς Ἑλλάδος!

Ὅλα παλὰ ἔμειν. Τὰ ἴσα κτῖρα, τὰ ἴσα πρόσωπα. Καμμὴ μεταβολή. Καὶ ἐπιμῆκτες διαδρομοὶ καὶ εἰς τὸ βῆμα τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Προέδρου.

Νὰ καὶ ὁ Καμπάνης ἀπ' ἔξω, κάτω ἀπὸ τὸν ἠλεκτρικὸν λαμπτήρα ἐ γέρου Κέρβερος. Ὁ καψμένος ὁ κύρ Ἀνδρέας!

— Μπορὸ νὰ ἴδῃ τὸν κύριον Πρόεδρον, μπάρμ; Ἀνδρέα;

— Μὰ στιγμὴ νὰ σὰς ἀναγγείλω! καθίστα.

— Ὅσοι τοῦ τῆν κάρτα μου καὶ πᾶς τοῦ σὲ παρακαλῶ ὅτι δὲν ἐρχομαι γὰ τηλεγραφήματα, ἀλλὰ γὰ συνέντευξι!

Ὁ τριμῆς τῆς παλαιᾶς πόρτας διέκοψε τὴν βασιταν σιγὴν τοῦ Προέδρου προηλάρησε καὶ καθῆμαι νὰ κατατάξω ἄλλην μίαν φορὰν τὰς ἐρωτήσεις μου!

Θὰ μὲ δεχθῆ τὰχα; Αὐτῆς τῆς μέρας τὸν ἔχουμε τραλλάνει μετὰ τὴν δημοκρατικὴ ἐκλογὴ. Καὶ ὅση βλέπει, πῶς τὴν χάνει ἡ κυβερνήσις, γίνεται ἔξω φρενῶν.

Ἀκουεῖται πάλιν ὁ τριμῆς τῆς προηπουργικῆς θύρας.

— Σὰς παρακαλεῖ νὰ περιμένετ' ἀναγγέλλει ὁ κύρ Ἀνδρέας.

Ἀρχῆως λοιπὸν νὰ ἀνακεφαλαιώσω τὰ τῆς συνεντεύξεως μου. Πρῶτα πρῶτα: Ἀν θὰ ἐπιθῶσῃ ἡ Ἑλληνικὴ κυβερνήσις νέαν διακονίαν πρὸς τὰς Δυνάμεις. Καὶ ἐπειτα: διὰ τῶν ἐδῶ ἀντιπροσώπων τῶν ἡ δὲ τῶν Πρέσβων τῶν μας; Ἡ Τουρκικὴ κυβερνήσις ἐπέδοκε νέαν διακονίαν κατὰ τῆς Βουλγαρίας; Καὶ τί θὰ λέγη περίπου ἡ διαμαρτυρία τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως;

Θὰ μοῦ πῆ τὰχα; Ἡ ἡ ὅν Σεπτεμβρίου τὸν ἔχει ἀπορροφήσι;

Ἐξάψα βῆματα πολλὰ ἀπὸ τὸν διάδρομον τοῦ διακόπτου τὰς σκέψεις μου καὶ μέσα εἰς τὸ ἀνορθὸν φῶς διακρίνω τοὺς βεσπότερ ἐρχομένους ἐν σῶματι νὰ ἐκπορήσῃουν τὸ προεδρικὸν γραφεῖον.

Ὁ Κωστής ὁ «ἀλήτης», ὁ Τατῆς ὁ «παρα-κοιμώμενος», ὁ Κώστας ὁ «ἀνόνημος ἐταρκα», ὁ Κωστήκης ὁ «καλυμμένος», ὁ Θόδωρος ὁ «Μπαλέτας», εἶμι γελαστοὶ καὶ φασιδότατοι.

— Τι ἔβατε καὶ γελᾶτε ἐτο;

— Ἀχ, τί ἔχασες! Τι ἔχασες! Νὰ ἔβλεπες μὰ σκηνὴ ἔξω φρενῶν. Εἶχαμε πᾶσι νηρὶς εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ ἴδωμε ἀν εἶχε κανένα τηλεγράφημα. Ἐξάψα ἀκούου κοουδῶνα ἀπὸ πᾶνον ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν καὶ βλέπομε οὐκ τὰ κάρρα τῆς καθαρότητος, μὰ ἀλοσοῖτα ἐλόκληρη ἀπὸ κάρρα, νὰ καταβαίνου. Ἐκκαναν διαδήλωσι. Μόλις ὄμως ἔβησαν κάτω ἀπὸ τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, πετᾶται ὁ Πρέσβης εἰς τὸ μαλακὸν ἄγραμῶνος καὶ φάγη μετὰ τὸ μάτι γύρω γύρω κάτω στὸ βῆμα. Ἐπειτα μπαίνει πάλι καὶ οὐ δυὸ λεπτά μὴ βλέπομε βεσκούφωτα νὰ πετᾶται στὸν δρόμῳ Γερωντᾶς ἀστυφίλακα. Μερκούραρος ἐφῶναξαι οἱ κερραγγαῖς. Μερκούραρούμπαρος! Καὶ ὅς του τὰ κοουδῶνα Ντάγκα — Ντούγκου. Ἀχ, μορῆ, γέλοια!

Ὀκτώμισιν σημαίνει τὸ ὄρολόριον τῆς Μητροπόλεως καὶ ὁ κύρ Ἀνδρέας τινάξεται ἔρθως ἀπὸ τὴν καρέκλα του. Ἀκουσε φαίνεται τὸ βῆμα τοῦ Προέδρου. Θὰ ἐξεμπέρδωψ.

Ἡ πόρτα τρεῖσι καὶ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ πρὸς τὰ μέσα εἰρσοκῶμα εἰς τὸ καθῶφι.

Ὁ κ. Πρόεδρος στέκει ἀπὸ μέσα καὶ δὲν ὑποχωρεῖ. Τὰ κόκκινα τοῦ μαλλιὰ ἔχουν σπαιθῆ βῆρα καὶ τὰ μάτια τοῦ μέσα ἀπὸ τὰ γαλιὰ τοῦ ἔχουν κλεισεῖ.

— Νὰ πᾶτε εἰς τὰ κάρρα τῆς καθαρότητος!

Μια ψυχρολογία εἰς λά μεζῶν.

— Καὶ βεβαίως πρέπει νὰ πᾶτε εἰς τὰ κάρρα τῆς καθαρότητος!

— Κύριε Πρέσβερ! διακόπτω! Σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆτε ἀν ἔχη καμμὴ σχέση ἢ διακονίαν τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως μετὰ τὰ κάρρα τῆς καθαρότητος;

— Τύπος ὁ ὅποιος ὑπεστήριξε αὐτὸ τὸ τραμπουκαρῶ μόνον διὰ τὰ κάρρα τῆς καθαρότητος...

Καὶ ἡ ψυχρολογία μεταβάλλεται εἰς χεῖμαρρον ἀκάλυκτον ὕβρων.

Ὁ κ. Πρόεδρος ἐξανέγνωσε...

4 Σεπτεμβρίου. Ὅρα ἐννεὰ πρωτῆ. Εἰρσοκῶμα μέσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐρεσῶν μετὰ μίαν κόλλα χαρτὴ ἡμιθλαστον εἰς τὸ χέρι, ἢ ὅποια καταλήγει ἐτο:

«Διὰ ταῦτα μνησῶ τὸν ἔναντι σημειωμένον Πρόεδρον τοῦ Ἰπουργικῶ Συμβουλίου, Ἰπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν καὶ Βουλευτῆν Ἀττικῆς, ὅπως δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον...»

Ὅλοι βεβαίως ἀντελήφθητε ποῖος εἶνε ὁ παράφορος πολιτευτής, ὁ ὅποιος ἐκλήθη πολλάκις νὰ διευθύνῃ τὰς Τύχας τῆς Ἑλλάδος. Τὰ ἀνωτέρω εἶνε ἀρετὰ διὰ νὰ δώσωσιν μίαν σασαγραφίαν χαρακτηριστικατῶ τὴν τοῦ ἀνδρός, ὅστε νὰ περὶτεττῇ ἡ φωτογραφία.

Εὐθὺς, φιλόπνοτος — ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους — εἰλικρινῆς, τίμιος, φιλόστατος, ἔξυπνος, ἀλλὰ παράφορος. Φαντασθῆτε ἀν καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρηγετο τὰς ἔβρεις ἐκεῖνας ἐσχοκνε καὶ τὸ χέρι νὰ μοῦ δώσῃ ἓνα χαστοῦκι. Ἀλλὰ φαντασθῆτε ἀν ἀν' αὐτοῦ ἓνας ἄλλος τοῦ δὲ ἀνταπέδιδε καὶ ἐπᾶνοντο ἀπὸ τὰ μαλλιά μέσα εἰς τὸ προηπουργικὸν γραφεῖον. Τί ὄραια... τραγῶδια!

Ο ΠΡΩΝ

ΘΑΙΒΕΡΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

πανταγόθεν ἐπέδραμον ἐπὶ λογιζομένην εὐκόλον λείαν. Οἱ Σεδδῶνοι καὶ ἅπαντες οἱ τὴν διοικητικὴν περιοχὴν τῶν Σεδδῶν κατοικοῦντες ἐκαυχόντο, ὡς ἐν τῷ ψηφίσματι δηλοῦται, ἐπὶ τῇ Θρακικῇ καταγωγῇ αὐτῶν, ἵνα ἐξάρωσι τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν, ἣν ἔσχον οἱ Θοράκις ἐν τῇ Γραικίᾳ, ἥς ἡ ἐκπαλιὸν κώλους καὶ δόξης πρωτεύουσα ἐν τῇ Θράκῃ, ἦτο εἶνε καὶ θὰ εἶνε.

Καὶ ὅτε οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα, ὅτε γνωστὸν εἶνε, ὅτι αἱ Σεδδῶνοι μετὰ τῆς διοικητικῆς περιοχῆς αὐτῶν ἀπέλειψαν τὴν προσφιλεστάτην ἐβδόμην ἐπαρχίαν τοῦ Βυζαντιακοῦ Κράτους καὶ περίπυστον μητρόπολιν, περιλαμβάνουσαν μὲν τὰς ἐπισκοπὰς Μελενίκων καὶ Ζιγνῶν, ἀποστείλασαν δὲ κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα τὸν ἐπίσκοπον αὐτῆς Μαξιμιανὸν εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι συζητηθεῖσαν Οἰκουμένην Σύνοδον, ὅτε ἰστορεῖται, ὅτι ἐκεῖ, ἐν τῇ πεδιάδι τῶν Σεδδῶν, τὸν ὕστατον ἀνέλαβε μακεδονικὸν ἀγῶνα ὁ Ἀνδρόκοπος, ὅτε κείθεν, ὡς ἀπὸ προτυπιοῦ καὶ ἀσφαλοῦς ὀμηγηθῆσαν ἠγωνίζοντο κατὰ τὸν ἐπὶ τὴν Ἀνατολὴν ἐπερχομένων ἐπιλήθων οἱ τοῦ Βυζαντιακοῦ Κράτους Αὐτοκράτορες, ὅτε ἐκεῖ πον συντριβῆ ἡ ὑστάτη τῶν Βουλγάρων δύναμις, οἱ Σεδδῶνοι καὶ οἱ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῶν Σεδδῶν οἰκοντες ἐγκαταλείπονται εἰς τὰς ὁμοιότητας τῶν Βουλγάρων καὶ Βασιβουζούκων, ὡς ἂν ἡ χώρα αὕτη ἐστρεφεῖτο ἱστορίας, ἐθνικῆς χροιάς καὶ τιμίου παρελθόντος. Καὶ ἐπιτρέπουσι οἱ Τοῦρκοι τοιαῦτα νὰ τελῶνται ἐν αὐτῇ, λησιμονοῦντες, ὅτι καὶ νῦν ἐπὶ ἡ ἐπαρχία τῶν Σεδδῶν μεγίστην ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔχει σημασίαν.

Ἄλλ' ἵνα συνδυάσωμεν τὰ σήμερον ἐν Μακεδονίᾳ τελοῦμενα πρὸς θλιβερὰν ἐπέτειον, ἀγομένην τῇ 29 Ἰουλίου καὶ μαρτυροῦσαν ὅποια καὶ ὅποια ἐπέστη ἡ Μακεδονία, ἡ παρὰ πάντας τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς διωγμικοὺς ὑπερόχως ἑλληνικῆ παραμείναισα, θὰ σημειώσωμεν ἐν ἀδραῖς γραμμαῖς φοβερόν τῆς Θεσσαλονίκης πᾶθημα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1' αἰῶνος, ἀντιγράφοντες τὰ κατ' αὐτὸ ἐκ περιγραφῆς τοῦ Θεσσαλονικέως Ἰωάννου τοῦ Καμενιάτου, ἀνδρὸς λογίου, διακόνου τῆς ἐκκλησίας τῆς μητροπόλεως καὶ αὐτόπτον μάρτυρος.

Ἡ Θεσσαλονίκη, δευτέρα τοῦ Βυζαντιακοῦ Κράτους ἀποβάσα πρωτεύουσα καὶ εἰς ἀκμὴν ἐν πλοῦτον, γράμμασι, τέχναις, πολιτελείᾳ προελθούσα, προὐκάλλει τῶν ξένων ληστῶν, πειρατῶν καὶ ἐπιδρομέων τὰς ἀρπαστικὰς διαθέσεις. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς, οὐδὲν ὀφείλοντες εἰς τὰς προτροπὰς τῶν Αὐτοκρατόρων καὶ εἰς φιλήθρονον παραδοθέντες βίον, οὐδὲν ἐπραττον, ἵνα, ἐν περιπτώσει ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης, συνεισφέρουσι εἰς τὴν ἀμυναν τῆς πόλεως, ἥτις, μεγάλη καὶ ἀπέραντος, ἀπῆται καὶ τῶν πολιτῶν τῆς τὴν στρατιωτικὴν συγκρότησιν, διότι τὸ Βυζαντιακὸν Κράτος, πρὸς πολλοὺς ταυτοχρόνους πολέμους, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ ἐκτός τῆς συνήθους φρουρᾶς, μεγάλα στρατιωτικὰ σώματα, ἀπονευκρῶν οὕτω μεγάλῃν στρατιωτικὴν δύναμιν.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, προῖαν δὲ τῆς Κυριακῆς (29 Ἰουλίου 904) οἱ κάτοικοι ἐκπληροῦν παρητήρησαν πολυἀριθμὸν στόλον εἰσερχομένων εἰς τὸν λιμένα. Ὁ ἐπερχόμενος στόλος ἀπῆρξετο ἐν 54 σκαφῶν καὶ ἦτο πειρατικὸς, φέρον πλῆθος Ἀγαρηνῶν μουσουλμάνων τῆς Συρίας, τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Αἰθιοπίας. Οἱ κάτοικοι, ἐγερθέντες τοῦ ληθῆγον πρὸ τοῦ ἐπιχειρομένου φοβεροῦ κινδύνου, ἐσπευσαν νὰ κατοχυρώσωσι τὸ πρὸς τὸν λιμένα τεῖχος καὶ νὰ φράξωσι τὸ πλῆσιον τῆς πόλεως μέρος τοῦ λιμένος, ῥίπτοντες μάρμαρα ἀρχαίων μνημείων καὶ ἄλλων οἰκοδομημάτων, ἵνα ἀποβῆ ἄβατον τὸ μέρος. Ταυτοχρόνως εἰσήγαγον ἐντὸς τῆς πόλεως ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῶν πέριξ χωριῶν. Παρὰ τὰς προφυλάξεις ὅμως ταύτας καὶ παρὰ τὰ ἐσπευσμένα μέτρα ἀμύνης, οἱ βάρβαροι εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν.

Ἐγμνοὶ τὰ σώματα, κεκαλυμμένα μόνον τὰ αἰδοῦς ἔνεκα καλυπτόμενα μέρη, περιέτρεχον τὴν πόλιν, τὰς μαχαίρας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Καὶ πρότον τοὺς ἐπὶ τῶν τευχῶν κατέσφαζαν, εἴτα δὲ, ἀνὰ τὰς διαφόρους λεωφόρους καταμερισθέντες, προῆλθον εἰς γενικὴν σφαγὴν ἀνεπιμελετοῦς γένους, ἡλικίας καὶ καταστάσεως, μανιωδῶς ἐφρόνενον τοὺς γέροντας, τοὺς ἱερεῖς καὶ κληρικοὺς, οὐδὲ τῶν προσφενόντων εἰς ἐκκλησίας φειδόμενοι, αἱ ὅποια ὅλοι ἐπληρώθησαν αἵματι. Καὶ φοβερόν ἦτο τὸ θέαμα ἀνθρώπων τῆδε κάκεισε πρὸς συντήρησιν περιφερομένων, ἀνδρῶν, γυναικῶν, νηπίων συμπεριφερομένων ἀναμῖς, ἐναγκαλιζομένων καὶ ἀσπαζομένων ἀλλήλους ἐν τῷ οἰκίστῳ ἐκείνῳ καὶ τελευταίῳ ἀσπασμῷ. Καὶ διεσπασθόντο, ἀνεδίδοντο θρηνοὶ καὶ ὄδυμοι τῶν πατέρων πρὸς τὰ τέκνα, τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὰς συζύγους, καὶ τὰν ἀγαπῶν, τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀδελφούς, τῶν φίλων πρὸς τοὺς φίλους. Ἄλλὰ πὺς ἂν τὴν καθ' ἡμᾶς συμφορὰν ἢ τὴν ἐπαγγελίαν τῶν τοιούτων ἀνιαρῶν διαγραφῶμαι;

Ἐπιστῆ μου τὸν νοῦν ἡ μνήμη τῶν γεγονότων». Οἱ βάρβαροι μὴ κορεσθέντες ἐκ τῆς ἀνθρωποκτονίας προῆλθον εἰς ἐμπρησμόν διαφόρων μερῶν τῆς πόλεως καὶ, βασιάζοντες πολλοὺς, ἐξήτουν νὰ ὑποδείξῃ τὴν πόλιν, ἐὰν δὲν ἐπεΐθοντο νὰ φεισθῶσι τῶν οἰκοδομημάτων, ἐπὶ πληρωμῇ δύο ταλάντων χρυσοῦ. Μὴ ἀρκεσθέντες εἰς ταῦτα οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐξελέξαντο εἰκοσι δύο χιλιάδας νέων ἐξ ἐκάστου φύλου ἦτοι τεσσαράκοντα τέσσαρας ἐν ὅλῳ χιλιάδας, οὗς αἰχμαλώτους ἀπήγαγον εἰς τὰ πλοῖα. Οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸν μακρὸν πλοῦν ἀποπέσθησαν ἐκ τῆς δίψης, ἐκ τῆς πείνης καὶ ἐκ τῶν ὁμοιότητων, οἱ δ' ἐπιζήσαντες ἐπολήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Μεταξὺ τῶν ὁσίων εὐρίσκειτο καὶ ὁ καταλιπὼν τὴν περιπαθεστάτην καὶ συγκινητικωτάτην περιγραφὴν, ἡς ἐμνήσθημεν, Ἰωάννης Καμενιάτης.

Μετὰ δύο αἰῶνας, ἐν ἔτει 1185, Νορμαννοὶ τῆς Σικελίας ἀσχηροῦμενοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως αὐτῶν Γουλιέλμου καὶ χριστιανοὶ αὐτοὶ, φοβερωτέρας διέπραξαν κακοουρίας τῶν ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν διαπραχθειῶν, ἀλλ' ἡ ἀφήγησις αὐτῶν παρέλκει ἐνταῦθα, ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ μηνὸς Αὐγούστου.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅποια καὶ ὅποια ἐπέστησαν τῆς ἀτυχῆς Μακεδονίας αἱ πόλεις, προσμαίνεται δὲ ὅποια καὶ ὅποια θὰ ὑποστώσι, ἐὰν τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἀναγρησίαν καὶ τὸ ἀνεμῆμον τῆς τριφῆς τῶν τότε Θεσσαλονικέων ἅπαντες οἱ Ἕλληνες ἐπιδείξωμεν. Φονεύει δὲ καὶ φονεύει φοβερώς ἡ ἀπρονοησία.

ΛΙΝΟΣ

ΕΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Κεῖν ἡ ὁραία τελετὴ τοῦ εὐχασμοῦ τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου διὰ τὴν ὅτιαν ἐγράψαμεν εἰς παρελθόν φύλλον, γίνεται ἀφορμὴ νὰ εἰδῆ εἰς φῶς, ἀγνωστον καὶ ἀνεκδοτον ἔγγραφον, τὸ ὅποιον δεκτικὸν πόσος ἦτον ὁ σεβασμὸς τοῦ ἔθνους, ἡμελευθέντος ἀκόμη, πρὸς τοὺς ἠρωϊκούς τοῦ Μεσολογγίου. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐξεδόθη τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1829 καὶ θεσπίζει τὴν ἐτησίαν εορτήν, εἶναι δὲ συντεταγμένον ἀπὸ τὸν Καποδίστριαν καὶ ἔχει οὕτω:

«Ἡδόκησεν ὁ Κύριος καὶ ἐπὶ τῶν τευχῶν τοῦ Μεσολογγίου κωματίζει καὶ πάλιν ἡ σημαία τοῦ Στανου. Εἰς τὰ τεῖχη τοῦ Μεσολογγίου κεῖνται τὰ ὄστα τῶν γενναίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες προμαχόμενοι αὐτῆς ἔπασαν ἐγδόξω.

Τὸ πρότιστον τῶν χροσῶν μας, τὸ ὅποιον ὀφείλομεν ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὴν μνήμην τῶν αἰδιόμων ἐκείνων μαρτύρων, εἶναι τὸ νὰ προσφέρωμεν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Ὑψίστου τὰς ὑπερ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἐνθέρμους εὐχὰς μας.

Τὸ χροσὸν τοῦτο, ἀφοῦ ἀποδώσωμεν, ἔχομεν καὶ ἄλλο ὄχι ὀλιγότερον ἱερὸν νὰ ἐκπληρώσωμεν, ἔχομεν χροσὸν νὰ συλλέξωμεν μετ' εὐλαβείας τὰ σεβάσματα αὐτῶν λείψανα καὶ νὰ καταθέσωμεν εἰς τὴν μνημεῖον, ὅπου ἡ πατρις ν' ἀποδίδῃ καὶ ἔτος τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς εἰς τὴν κόνιν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐμαρτύρησαν ἠρωϊκῶς ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ἡ Κυβέρνησις διεργηνοῦσα τὰ αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων ὑπεροποθύντων νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ τοιαῦτα χροσὴ τῶν Διατάξεσι:

Α') Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θέλει ἐγκαινιάσῃ ἡ πρώτη ἐκκλησία ἡ ὅποια ἐπισκευάζεται ἤδη εἰς Μεσολόγγι, νὰ ἱερουργήσῃ ὁ Μητροπολίτης διὰ νὰ δεηθῇ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἠρωϊκῶν προμάχων τοῦ Μεσολογγίου.

Β') Ὁ πλῆροξούσιος τοποτηρητῆς νὰ διορίσῃ ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἀπὸ ἀνδρῶν τοῦ κλήρου ἢ καὶ ἀπὸ πολεμικοῦς καὶ πολιτικοῦς ἀξιωματικούς, ἥτις ὀφείλει νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα διὰ νὰ ἐνεργηθῇ ὡς ἐφεξῆς.

1) Νὰ συναθῆ κατὰ ὄρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματικῶν, στρατιωτῶν, πολιτικῶν ὑπουργῶν, ἢ ἀπλῶν πολιτῶν, οἵτινες ἔπασαν ὡς θύματα κατὰ τὰ ἔτη 1822, 1823, 1825 καὶ 1826.

2) Νὰ συλλεθῶσι τὰ νεκρὰ αὐτῶν λείψανα καὶ νὰ προσδιορισθῇ ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νὰ ἐναποτεθῶσι. 3) Ὁ Κυβερνήτης θέλει ὑπάγει ἀντοπροσώπως εἰς Μεσολόγγι διὰ νὰ παρερθεθῇ εἰς τὴν μεγάλῃν ἐπιπέδον πομπὴν τὴν ἐπομένην πρὸς μετακόμισιν τῶν ὀστέων αὐτῶν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου θὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖον ἀφοσιούμενον ἀπὸ τὸ ἔθνος εἰς τὴν μνήμην τῶν γενναίων ἐν Μεσολογγίῳ ὑπερασπιστῶν τοῦ Στανου.

Ἡ Κυβέρνησις θέλει ἐκδόσῃ πρόγραμμα προσκαλοῦσα δι' αὐτοὺς τοὺς ὁμογενεῖς ἀρχιτέκτονας καὶ λιθοδόξους νὰ στελλοσιν εἰς αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἐτους σχεδίων καὶ πρωτότυπα διὰ τὸ μνημεῖον περὶ οὗ ὁ λόγος».

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Μέσα εἰς αὐτὰ τὰ νυκτικὰ καύματα, ἂς δροσιθῶμεν ὀλίγον βλέποντες τὰς παρατιθεμένας εἰκόνας. Χιόνια! Χιόνια εἰς πέντε καὶ ἔξ μέτρον ὕψος! Βουνὰ δλόζηρα. Ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ τὴν Ἀλάσκαν μᾶς ἔρχονται αἱ εἰκόνας.

Τὶ ἰδιότροπος αὐτὴ ἡ Φύσις! Μᾶς ἔδωκεν ὀλίγην εὐτυχίαν ἀκόμη—ἂν ἐν τῷ χροσῷ ἔγκειται ἡ εὐτυχία—καὶ μᾶς τὴν κατέχωσε κάτω ἀπὸ τὰς χιόνας, εἰς μέρος ὅπου διὰ νὰ μεταβῇ κανεῖς πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃ πρῶτον τὰ ὕστατα θρησκευτικὰ τὸν καθήκοντα.

Πέραν ἐκεῖ εἰς τὸ ἄλλο ἡμισφαίριον κολημένη μετὰ τὸν Καναδὰν μία ἀγανῆς ἔκτασις, σκεπασμένη διαρκῶς ἀπὸ τὰ χιόνια

ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ ΑΠΟΚΑΙΣΘΕΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀλάσκα. Πρῶτος ὁ Μπέριγκ καὶ ὁ Τσίκωφ τὴν ἀνεκάλυψαν κατὰ τὸ 1741 καὶ καθώρισαν τὴν θέσιν τῆς. Πρὸς βορρᾶν βρέχεται ἀπὸ τὸν Βόρειον παγωμένον Ὠκεανόν, πρὸς νότον ἀπὸ τὸν Μέγαν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, πρὸς Ἀνατολὰς συνορεύεται ἀπὸ τὸν Καναδὰν καὶ πρὸς Δυσμὰς ὑπὸ τῆς Σιβηρίας, ἀπὸ τὴν ὅποιαν τὴν χωρίζει ὁ πορθμὸς τοῦ Μπέριγκ.

Ἡ Ἀλάσκα ἦτο ἄλλοτε Ῥωσικὴ Ἀμερικὴ, σήμερον δὲ εἶναι ἔδαρος ἀνήκον εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἡ ἔκτασις τοῦ ὁποίου ὑπελογίσθη εἰς 1,376,000 τετραγ. χιλιόμετρα. Εἶναι δηλαδὴ δύο καὶ ἡμίσειαν φορές κατὰ τὸ ἐμβαδὸν μεγαλειτέρα τῆς Γαλλίας.

Ἐνῶ ὅλη σχεδὸν ἡ ἔκτασις τῆς εἶναι χαμηλὴ καὶ ἐπίπεδος, κατὰ τὸ κέντρον καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὸ μεσημβρινὸν μέρος ὀρθοῦνται ὄρη ὑπερύψηλα, κατὰ τὸ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ. Τὸ ὄρος τοῦ Ἁγ. Ἡλίας ἔχει ὕψος 5,977 μ. Τὸ ὄρος Λογκὰν 6,396 μ.

Εἶναι ἡφαιστειογενῆ τὰ ὄρη ταῦτα καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐπάχρον ἀκόμη ἡφαιστειὰ τινὰ ἐνεργεῖα. Ἄλλ' ἔχει καὶ ποταμούς μεγάλους, τὸν Γιουκὸν καὶ τινὰς ἄλλους μικροτέρους ἐκβάλλοντας εἰς τοὺς Ὠκεανούς, ὡς ἐπίσης καὶ μερικὰς λίμνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Πλαμὴ. Τὸ κλίμα τῆς ποικίλλει κατὰ

ΧΡΥΣΟΣ 750.000 ΛΙΠΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

τὰ διάφορα σημεῖά τῆς. Οὕτω κατὰ τὸ Βόρειον μέρος καὶ τὸ κέντρον αἶτια χωρίζει ὁ ἀρκτικὸς πολικὸς κύκλος τὸ πᾶν εἶναι κατεγυμμένον. Ἡ θερμοκρασία εἶναι — 57 βαθμῶν Ἑκατονταβάθμων ὑπὸ τὸ μηδέν. Τὸ Νότιον ὅμως μέρος προστατεύεται ἐπαρκῶς ὑπὸ τῶν ὑπερυψηλῶν ὀρέων ἀπὸ τὰς παγεράς πνοὰς τοῦ Βορρᾶ.

Αἱ ἀκταὶ τῆς εἶναι χαμηλαί, ἀλλὰ πολυσηχίδεις. Κάπου κάπου φύο δαντελωτὰ εἰσερχοῦν μέσα εἰς τὴν ξηρὰν καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὸν Εἰρηνικόν. Καὶ γύρω γύρω στολίζεται ἀπὸ νησιδία βραχώδη, ἴδια πρὸς τὸν Εἰρηνικόν, ὅπου ἀπὸ τὰς γήσους Ἀλευτιῶν ἀρχίζει μία ἄλλωσις μικρῶν νησιδίων διήκουσα μέχρι τῆς γεωσνήσου Ἀλάσκας, παρὰ τὰ ὅποια οἱ ναυτιλλόμενοι εὐρίσκουσιν ἀσφαλὴ πλοῦν πρὸς τὰς ἀκτὰς.

Ἡ βλάστησις, ἀλλοῦ μὲν ἀφθονεῖ, ἀλλοῦ δὲ ἐντελῶς ἐλλείπει. Πτηνὰ ἐπίσης καὶ θηρία ἄγρια, ἀρκτοι, λύκοι, ἀλώπεκες ἀφθονοῦν καὶ φάλανα καὶ φώκα. Ἀφθονεῖ ἐπίσης ὁ σίδηρος, ὁ χαλκὸς καὶ πρὸ πάντων ὁ χρυσοῦς.

Κατοικεῖται ἀπὸ 32,000 ψυχὰς. Ἐξ αὐτῶν 23,500 εἶναι Ἰνδοί. Οἱ Ἰθαγενεῖς αὐτοὶ ἐκ τοῦ συγχωστισμοῦ μετὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐμολόνησαν ὑπὸ διαφόρων μεταδοτικῶν νοσημάτων. Μεταξὺ μάλιστα τοῦ 1880 καὶ 1890 ὁ πληθυσμὸς τῶν ἔχε μειωθῆ κατὰ τὸ τέταρτον περίπου. Οἱ Ἰθαγενεῖς ἐμπορεύον-

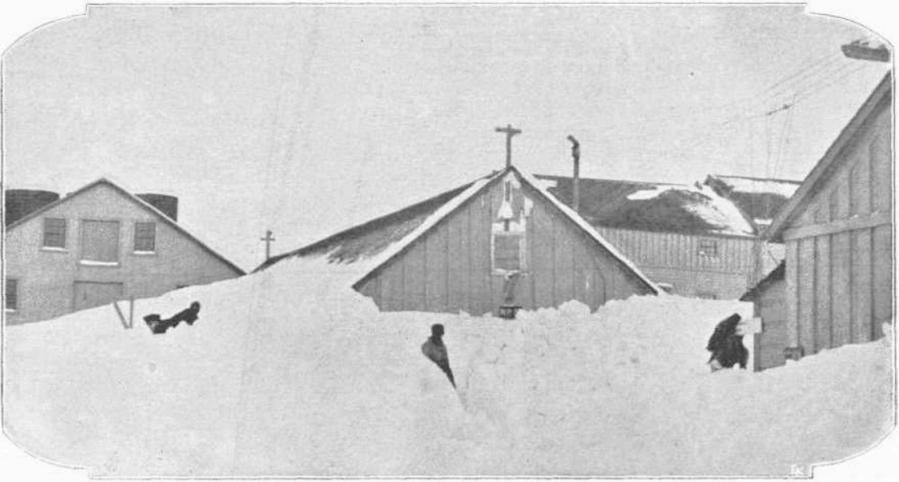
ΓΑΜΟΣ ΕΣΚΙΜΩ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ται και ξυάγονν δέρματα, σολωμόν εις κουτιά και άλλια, μύγαρον και χουρόν. Τα πλουσιώτερα ουνχία είναι παρά την μεθόριον εις τα διαμερίσματα Διούζον και Κλοντάαζ.

Μετά την ανακάλυψιν της πρώτοι οι θαλασσοπόροι Γούκ και Βαγκούβεφ εξηρεύνησαν τας άκτάς της και ότε κατόπιν ο αυτοκράτωρ Παύλος Α' τώ 1799 συνέστησε την Ρωσσοαμερικανικήν εταιρείαν, ήτις ανέλαβε τον άποικισμόν της Αλάσκας, ήρχισε και ή εκμετάλλεισις αυτής. Μέχρις ότου αϊ Ηνωμένα Πολιτεία επέτρεπον την εκχώρησιν αυτής διά λογαριασμόν των άντι 38,000,000 φράγκων τώ 1867, ότε και εδόθη μεγαλειότερα ώθησις εις τας εκεί έργασίας. Από της εποχής αυτής άρχίζει βαθμηδόν μία τάσις μεταναστεύσεω, προς τους τόπους αυτούς του χρυσοῦ. Κατ' άρχάς οι άλλται, οι τυχοδιώκται, οι άπλητισμένοι τρέχον εκει ήλιγγιώντες, άλλα δυσχερές ή άνόρηξις ήτο και οι πλείστοι ετραπήσαν εις το εργαγματικόν στάδιον. Ανέμενον τους κατόπιν αυτών μεταβαίνοντας ενεδροούντες και τους εδολοφόνουν. Άχοριβή δέ και ή ζωή. Υπήρξεν εποχή καθ' ήν εις το κατεφυγμένον εκείνο περιβάλλον μία όρνις — άν ευρίσκετο — έτιμάτο έπτά και δέκα δολάρια και έν φόν δύο δολάρια.

Σήμερον τα πράγματα ήλλαξαν όσιν. Έχουν εγκατασταθή εκει έντιμοι άνθρωποι μη άισχροζεφδόντες, βοηθόντες τουναντίον το έργον της Αμερικανικής κυβερνήσεωσ και βιούντες μετά των Έσκιμώ εν συμπνοιά.

Υπάσχουν και Έλληνες εκει, Έλλην δέ και ο εγγενώς άποστέλας ήμιν τας παρατιθέμενας εικόνας ο κ. Αθανάσιος Σταϊκόπουλος, έμποροέμπονος. Οφείλει χάριτας ή «Εικονογραφημένη» προς τον συμπαιθη νέον διά τοῦτο.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ ΚΑΤΑΚΕΚΛΥΜΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΧΙΩΝΩΝ

σαλίας και της Μακεδονίας, κατέλυε το Μομφερσατικόν Βασίλειον της Θεσσαλονίκης, έφερε τα νικηφόρα αυτού λάβαρα μέχρις Αδριανουπόλεωσ και περιώριζε τους Βουλγάρους συμμαχούντας τους Φράγκους, εις τα φυσικά αυτοίς όρια. Το Βασίλειον της Νικαίας, περισφιγγον στενωσ την υπό των Φράγκων άρπαγείσαν Κωνσταντινούπολιν, βήμα προς βήμα έπανακτών το πάτριον έδαφος και εις την άνάκτισιν της Μεγάλης Πόλεωσ και της Μεγάλης Έκκλησίας άποβλέπον, έσπερε τον θρίαμβον των Έλληνικών άγώνων διά της άντιψώσεωσ επί των επάλξεωσ του Βυζαντίου του άτιμήτου βυζαντιακού λαβάρου και του υπερενδόξου Δικεφαλου Αετοῦ, εις μη γνώριμα παλάτια επί πεντήκοντα έπτά έτη περιφερομένου.

Μεγάλη έορτή, ή έορτή της Θεομήτορωσ Αγίας Άννης, ήγето έν τώ κρυπτό παρά των τυραννομένων Κωνσταντινουπόλιτων, ο δέ Καίσαρ Αλέξης Στρατηγόπουλος, εκ Νικαίας όρημθεις και υπό του Μιχαήλ Παλαιολόγου άποσταλείς, από της παραμονής της Αγίας ήμέρωσ έμελέτα μετά των μετ' αυτού 800 Βιθυνών τοξοτών την άνάκτισιν της Κωνσταντινουπόλεωσ.

Ο Στρατηγόπουλος έλθών πρό των τειχών της Κωνσταντινουπόλεωσ προς εκφοβισμόν μάλλον των Φράγκων και προς δημιουργίαν άντιπερισπασμοῦ, διότι άλλωσ μετά στρατοῦ Ισχυροῦ θά ήγογετο, έμαθεν, άμα ως έφθανε περί το Ρήγιον (τόν σημερινόν Κιοινοῦν-Τσετιμετζέ), ότε οι Φράγκοι μετά πολυαριθμόν στρατοῦ, ίνα μεταγγώσω τον πόλεμον έν ταις κήρσεισι του Βασιλείου της Νικαίας, μετέβησαν προς κατάληψιν της νησίδοσ Λαφρουαίας, κειμένης εις τα προς τον Εύξεινον Πόντον παράλια του Βασιλείου και προστατενοῦσι τον μόνον προς τα εκεί λιμένα της Βιθυνίας. Η νησίς αυτή είναι σημερον έρημος και ονομάζεται Κεραιέν Αδασσί. Ο Στρατηγόπουλος μαθών ταῦτα, άπεφάσισε ν' άποπειραθή την άνάκτισιν της Κωνσταντινουπόλεωσ, ει και πολλούς έτρεφεν ένδοιασμοῦσ και φόβουσ, προς τοῦτο δέ μετά πολλής προσοχής έπλησίασε τα τείχη, παρακαυόμενος και ένθαρρυνόμενος υπό του άνεπιου αυτού Αλεξίου και του άρχηγού των **Θεληματαρίων** Κοντριτζάκη. Οι **Θεληματάριοι** οῦτοι ήσαν Έλληνες, οικοῦντες έξω του έπταποργίου (Γεδι-Κουλέ) και της Χρυσής Πύλης, και επεδίδοντο εις την γεωργίαν, καλλιεργούντες τας προς τα εκεί θαυμασίωσ γαίας, ως και σημερον συμβαίνει, και πορίζουσι εκ των προϊόντων αυτών τα προς το ζήν. Οι Έλληνες εκάλον αυτοίς **Θεληματάριοι**, ίσωσ διότι ξετελούν και άλλια υπηρεσίας ξεσεργόμενοι και εισερχόμενοι άωολύτωσ διά των πύλων της Κωνσταντινουπόλεωσ. Οῦτοι, και διά την πόλιν των προϊόντων αυτών και διά τα **Θελήματα**, ά ξετελούν, ως πράττουσι νύν οι έν Αθήναις μικροί Γορτινιοί βιοπαλαισταί, οι γνωστοί ως εκ του ιδιαιτέρου αυτών επαγγέλματοσ υπό το όνομα **λοῦστοροι**, ήσαν έν διαρκεί επικοινωνία μετά των Φράγκων. Οι Έλληνες όμως, άρρωστωμένοι όντες εις τους όμοφύλουσ αυτών, ανέλαβον να βοηθήσωσι το πατριωτικόν έργον του Βυζαντινού στρατηγού.

Η ΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Αμα ως ή επιδρομή των Σταυροφόρων ή μάλλον ή επιδρομή της Δύσεωσ κατά της Ανατολής συνετελέσθη διά της άλώσεωσ της Κωνσταντινουπόλεωσ, Έλληνες ήγεμόνες, άνήκοντες εις βασιλικούς του Βυζαντίου οίκουσ, επήγγυον τρία Έλληνικά Βασίλεια, το Βασίλειον της Νικαίας, το Βασίλειον της Τραπεζούντοσ και το Δεσποτάτον της Ηπείρου, άντιμέτωπα κατά των διὰ παρασπονδίας ιδρυθεισών τεσσάρων Φραγκικών Ηγεμονιών, της Αυτοκρατορίας της Κωνσταντινουπόλεωσ, του Βασιλείου της Θεσσαλονίκης, του Κράτουσ των Ένετών έν τη Έλληνική θαλάσση και της Ηγεμονίασ του Μορέωσ.

Τα τρία Έλληνικά Κράτη, έναιμίλωσ άγωνιζόμενα και τον ύπερ των πατριών απαράμιλλον άγώνα διεξάγοντα, μετ' ένθελον ζήλον και ύπερόχον πατριωτισμοῦ άπειργάζοντο την αναβίωσιν της Βυζαντιακής Αυτοκρατορίασ, ήν οι ψευδείσ του Σταυροῦ μαχηταί, έπιούχοισ παρασπονδούντες, κατασυνέτριψαν και διέσπασαν. Ταῦτοχρόνωσ τα τρία εκείνα θαυμασία Κράτη ανέλαμβανον πολέμουσ κατά Σαρακηνών, Περσών, Βουλγάρων και άλλων βαρβάρων, διασώζοντα και διατηρούντα την ένδοξοκήνη συγκρότησιν της Ανατολής, ήν οι ποικίλωνμοι των Έλλήνων έχθοι ήθέλον να μεταβάλωσιν. Οῦτω το Βασίλειον της Τραπεζούντοσ απέβη έν τη ανατολικωτάτη Έλληνική έσχισιά της Μικράσ Ασίας άπροσμάχητον του Έλληνισμοῦ προτύριον επί 258 έτη. Το Δεσποτάτον της Ηπείρου, πολεμοῦν προς Φράγκουσ και Βουλγάρουσ, άπεδίωκε τους Φράγκουσ της Θεσ-

Ο Στρατηγόπουλος, στηρίζόμενος επί της γενναιότητοσ των Έλλήνων τοξοτών της Βιθυνίας, όν την στρατιωτικην δύναμιν ήξισε διά προσλήψεωσ μισθοφόρων Κοιμάνων, Τούρκων εκ Κανκασίου προερχομένων, και πολλά έπείζων εκ των θεληματαρίων, έσπευσε προς την Μονήν της Ζωοδόχου Πηγής (Μπαλουκλή) και ίσωσ πρό της έναντι της Μονής Πύλης της Σηλύβριασ, της Πύλης της Πηγής καλουμένησ τάνιν Σηλύβρι-Καπέ. Εκείθεν, κατά τας ανακοινώσεωσ και οδηγίασ των θεληματαρίων, ύποβοηθούτων, εισήγαγεν άρροφητεί δολίτασ την νύκτα έντός των τειχών διά τινωσ όπησ ύπονόμουσ εδραγωγού, υπό τα τείχη κειμένησ, διατάξασ, όπωσ άμα ως εισέλθωσιν επί των τειχών, φρονέωσασ τους επ' αυτών φρουρουσ και άνοξίωσιν άωολούθωσ την Πύλην της Πηγής, επενεργημοῦντες από του ύψουσ των τειχών εις ένδειξιν επινυχίασ του έγγεσηματοσ του Βασιλέωσ Παλαιολόγου.

Οι αναλαβόντες το έγγεσημα δολίται εισήλθον έν άσρα σιγή και άνα εις διά της άποκρύφου εισόδου έντός των τειχών, κατέσφαζαν τους Φράγκουσ φρουρουσ, οῦσ άπήνησαν, προτου οῦτοι άντιληφθώσι περί τινωσ πρόκειται, κατεχομήμισαν άλλουσ εκ των τειχών, ετραπήσαν εις καταδίωξιν των διαφργόντων, οῦσ καταφθάσαντες έφόνεωσαν, ίνα δι' αυτών μη μεταδοθή ή ειδησις της έντός των τειχών παρουσίασ των Γραικών και διέσρηξαν ειτα την Πύλην της Πηγής, καθ' ήν ο εκ της συντηρίασ, ως άν ειπη τις των θεληματαρίων ίερομένος Λανεράσ και άλλοι επενεργήμον τον Παλαιολόγου και έβροντοφόνουσ από των τειχών την υπό των Γραικών άνάκτισιν της Πόλεωσ. Α' ένδοιασιδών και έξάλλων άνενεργημοῦν άπαντώντες οι υπό τον Στρατηγόπουλον ολιγάριθμοι άνδρωσ, εισώρησαν διά της κατασφιγείσεσ Πύλησ εις την πόλιν και διεσπάθησαν άνα τας σινουαίασ αυτήσ, τον τρόπον ένσπεύροντες τους Φράγκουσ. Καί προς στιγμήν οῦτοι, συγκεντρωθέντες εις πανόλωσ όμάδασ και βλέποντες το ολιγάριθμον του σώματοσ του Στρατηγόπουλου, εκσέφθησαν νάνταξίωσιν έντολιον άμυνασ, άλλα της ήμέρωσ επελθούσεσ και των υπό τον Στρατηγόπουλον άνδρωῶν, ένσχυθέντων υπό των έν μεγάλη πληθει προσδραμόντων θεληματαρίων, άρατήτων έξορησάντων, διεσπίσθησαν και καταδιώγησαν αι πολυπληθεισ των Φράγκων όμάδεσ όν οῦτω πάσα άντίστασις έματαιώθη.

Αμα ως, περί το λανκαγές, εγνωσθη ή ειδησις της έν τη πόλει παρουσίασ Έλληνικού στρατοῦ, οι ξένοι υπό πανιου καταληφθέντες ετραπήσαν δομοαίοι εις φυγήν, άλλοι μεν επιβάντες των έν τη παραλία προσορμισμένων πλοίων, άλλοι δέ καταφευγόντες εις κρύπτασ και μονάσ, όπου περιεβλήθησαν το μοναχικόν σχήμα. Αυτοῦσ ο Αυτοκράτωρ των Φράγκων Βαλδουίνωσ κατέφυγεν εις την μονήν του Παντοκράτορωσ, μεταβλημένην τότε εις Μεγά Παλάτιον και εκειθεν άνεχώρησε διά θαλάσσεσ, άνευ βασιλικήσ περιβολήσ, εγκαταλιπόν την καλύπτραν αυτού, το ξίφος και τα σύμβολα της βασιλείασ, άπερ, εφρόντες οι προς σύλληψιν αυτού δραμόντες Έλληνες στρατιώται, έλαβον ως άπαρχην αιτάσχη και άκροθίνιον των κατά την πόλιν φραγκικών λαφύρων, ως λέγει ο Πατριάρχης. Σφαγαί και όμοιητεσ κατά των ξένων, πλην της συνέλευσεωσ, δέν διεπράχθησαν, διότι ο Στρατηγόπουλος δέν ήθέλωσ να μιάη το έργον αυτοῦ διά βδελυροῦσ σαηνών. Καί όμωσ οι Φράγκοι πρό πεντήκοντα έπτά έτών ειχον διαπράξη άκατονόμαστα άσχη, ως Ιστοροῦσιν οι τα της άλώσεωσ της Κωνσταντινουπόλεωσ υπό των Φράγκων περιγοράφοντες Νιζήτασ ο Χωνιάτησ και Νικηφόροσ ο Κάλλιτοσ, όν ο τελευταίωσ μετά την άπαρθήμισιν των γενομένων έν ναοίσ βεβηλώσων, λέγει: «το δ' εγγενές της πόλεωσ άπαν, και ήλικίασ διάφορον ήν όραν άτιμωσ περιαχόμενον και παρθένων αιδώσ καθυβρίζετο, και το γήρωσ ειλικετο, όπωσ τε άγνόησ και άμφορομένου Θεοῦ ήχεοῦτο και τ' άλλα οία ειδοσ πόλιν οῦτω μεγάλην τε και περιφανή πάσχη, άσελγών άνθρώπων τατή επεισφορησάντων, ίνα μη καθ' έαστον διατρίβω λέγειν...» Αλλα πάσχη περιγραφής παραστατικωτέρα είναι ή έν τώ Μουσείω του Λούβρου εικών του διασίου Γάλλου Ζωγράφου Εγγενίου Ντελακρουά, έν ή απεικονίζοντα τα άσχη τα άσχητα και αι φρικαλέοτητεσ των επιδραμόντων επί την Κωνσταντινούπολιν Σταυροφόρων!

Αλλ' επανέλθωμεν εις την εξιστόρησιν των κατά την άνάκτισιν της Πόλεωσ υπό των Βυζαντινών. Οι κατά της Λαφρουαίασ ξεελθόντες Φράγκοι, άμα ως έμαθεν αθημεροῦν την ειδησιν της υπό των Βυζαντινών άνάκτισεωσ της Κωνσταντινουπόλεωσ, επανέπλευσαν έν σπουδή,

μελετώντες επιθεσιν, ως πολυπληθέτεροι άσχυροίτωσ των άλλων στρατιωτών του Στρατηγόπουλου. Η έν τώ λιμένι μάλιστα εμφάνισις μεγίστου Σικελικού πλοίου, προθύμου να βοηθήση αυτοῦσ, συνετέλεσεν οῦ σιμικρόν εις την περί επιθεσεωσ άπόφασιν. Αλλ' ο Στρατηγόπουλος, άπειθυμόμενοσ προς τον πατριωτισμόν των μεταξ των Φράγκων εφορμαζόμενον Έλληνων, οῦτινεσ εκόντες άζοντες συνέπρωττον μετ' αυτών, ήξίωσε, όπωσ μη συμμετάσχωσι της κατ' αδελφών επιθεσεωσ. Τον Φράγκων και των Ένετών επιμενόντων, τα πράγματα περιήλθον εις κρίσιμον σημειον ότε εκ των σοματοφύλακων της του Βαλδουίνου Ιωάννησ όνόματι, Έλλην το γένωσ, συνεβούλευσε να έμβληθή πρό εις τας κατά την παραλίαν οίκιασ των Ένετών και των άλλων ξένων, όπωσ και έγένετο τότε οι έν τοις πλοίοισ επιδρομείσ Ιδόντες τον εκ του πυρόσ κίνδυνον των οικείων, γυναικών και τέκνων, έσπευσαν προς σωτηρίαν αυτών, παρατηθέντες πάσχησ ιδέασ επιθεσεωσ. Τα γυναικόπαιδα, καταπληκτα και έντρομα υπό τας διασταυρούμενασ των ποικίλων άντεγγλήσεωσ και τας απειλητικασ της πυρκαϊήσ φλόγασ, έτραγον έν όλοφρομίοισ και έν φοβερό συμφορηώ προς την παραλίαν, επικαλούμενοι των συγγενών και όμοφύλων την βοήθειαν. Οι Φράγκοι, σπεύσαντες, έσφασαν πλην των οικείων και τα τιμαλφά αυτών πράγματα.

Οῦτω διασπασθείσεσ και της τελευταίασ των Φράγκων στρατιάσ, ή Κωνσταντινουπόλις όριστικώσ περιήλθεν αθίς εις τους γηγενείσ αυτήσ τη 25 Ιουλιου 1261, ήμέρα Δευτέρα, μετά πενήκοντα έπτά έτη, τρεισ μήνασ και δώδεκα ήμέρασ από της άλώσεωσ αυτήσ υπό των Φράγκων και κατά το δεύτερον έτοσ της βασιλείασ Μιχαήλ του Παλαιολόγου. Δρομαίοι αθημεροῦν άνεχώρησαν εκ Κωνσταντινουπόλεωσ οι τετραθόμοι, ίνα αναγαυείλωσι το μέγα άγγελμα εις τον έν Νικαία διαμένοντα Αυτοκράτορα Παλαιολόγου, κοκκινοβαφέισ φέροντες σαρίασ (μαρκά άζόντια) εις ένδειξιν χαρισμόνου άγγελματοσ, ταῦτοχρόνωσ άλλοι ταχυδρομοί καθ' άπάσασ τας διευθίνουσεσ της χώρασ ξεσεμποντο, ίνα πανταχοῦ κηρύξωσι της νίκησ τα ευαγγέλια.

Και μετά δύο ήμέρωσ, ότε ήγето έν Νικαία ή έορτή του Αγίου Παντελεήμονωσ (27 Ιουλιου), κατέφθασαν οι ταχυδρομοί, άγγέλλοντες το χαρισμόνον γεγονός εις τον Αυτοκράτορα. Έορταί και πανηγυρείσ και χαράσ φωνά διεσταυροῦντο και δεήσεσ άνεπέμποντο επί τη εκπληρωσει του ένδικου πόθου. Ο Παλαιολόγοσ, συγκάλεσασ άμέσοσ τους άρχοντασ και μεγατάνασ, ξεξερε το γεγονός, ότι άνεκτήθη ή του Βασιλείου πρωτεύουσα και παρεκίνησεν αυτοῦσ να μετοικήσωσιν εις Κωνσταντινούπολιν. Επθῦσ δ' άμέσοσ ήξιατο τον προετοιμασθέν της εις την πόλιν μεταβάσεωσ και επέσπευσεν αυτάσ, φοβούμενοσ μη οι εις Λαφρουαίαν έσπρατευσάντες Φράγκοι, επανερχόμενοι εκδιώξωσι τους περί τον Καίσαρα Στρατηγόπουλου. Καί εφοβείτο τοῦτο, διότι δέν ειχε μάθη την εις την Κωνσταντινούπολιν επάνοδον αυτών και την ματαίωσιν της μελετηθείσεσ επιθεσεωσ. Οῦτωσ ο Βασιλεύσ, επισπεύδων τας προετοιμασίασ και έν σπουδή μετά της Αδούσθησ, του Διαδόχου Ανδρονίκου, διετοῦσ τότε, των Μεγιστάνων, των Άρχόντων, των Αδελκών και του στρατοῦ βαίνων, έφθασε τη 14 Αδούστων 1261 πρό της Χρυσής Πύλησ των τειχών της Κωνσταντινουπόλεωσ, άφ' οῦ προσηγυμένωσ ως άκροθίνια της νίκησ εκόμισαν τα βασιλικά σύμβολα του Βαλδουίνου, την καλύπτραν αυτοῦ, το σχήμα λατινικήν, πεποικιλμένην διά μαργάρον και επί της κεφαλήσ έχουσαν λίθον ερυθρόν, τα κοκκινοβαφη πέδπλα και την σπάθην έντός καλύμματοσ σημικού κοκκινοβαφοῦσ.

Ο Βασιλεύσ διενεκρέτευσεν έντός των τειχών της πόλεωσ μεθ' άπίσεωσ αυτοῦ της άωολούθηασ και του στρατοῦ έν τη Μονή του Κοσμιδίου, έγγύσ των Βλαχερνών, ένθα νύν το μοναστηριακόν τέμενοσ Έγνοῦται. Αμα δ' ως άνέτειλεν ή 15 Αδούστουσ εκίνησεν θεοπροπεστατή ή πομπή, έν εγχαριστηρίοισ προς τον Θεόν ύμνοισ, ειδικώσ συντεθειάσ και έν ειχαίσ ύπερ της βασιλείασ και του κλήρου, ύπερ της πόλεωσ, των οικητόρων αυτήσ και παντοῦ του χριστιανικού πληρωματοσ, φερομένησ της εικόνοσ της Θεομήτορωσ Οδηγητριασ έν κεφαλή της πομπήσ. Οτε ή πομπή έφθασε πρό της Χρυσής Πύλησ ο Γεώργιοσ Κλειδάσ, Μητροπολίτησ Κιζίκου, του Πατριάρχου Αρσενίου άπόντοσ, από του Πύργου της Πύλησ άτιγγυειν ευχάσ, κατά την εαφώνησιν δ' εκάστησ αυτών, ο Αυτοκράτωρ, άποβάλλων την καλύπτραν αυτοῦ έπιπε χαμαί γονυκλήνησ και μετ' αυτοῦ άπαν το παριστάμενον αναρθίμιον πληθος, μεθ' ο άπαντες άνεγειρόμενοι έβρόον: «Κύριε έλέησον».

Μετά την εμφάνισιν των εικόνων, ἐγένετο ἡ εἰς τὴν Πόλιν διὰ τῆς ἐν λόγῳ Πύλης εἰσόδος, προηγουμένης τῆς εἰκόνης τῆς Ὀδηγητρίας, ἀζολοιθούτων πεζῶν τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Μεγατόνων καὶ παρεπομένου τοῦ σαρκεύσαντος λαοῦ. Πρὸ τῆς Μονῆς τοῦ Βαπτιστοῦ Προδρόμου τοῦ Στουδίτου ἔστη ἡ πομπή, ἵνα κατατεθῆ ἑκεῖ ἡ εἰκὼν τῆς Ὀδηγητρίας. Ἐκεῖθεν ἐφιππος ὁ Βασιλεὺς μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἔνθα νέα ἐγένετο δοξολογία, καὶ εἶτα ἐξεληθὼν τοῦ ναοῦ, κατηρθύνθη εἰς τὸ παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν Μέγα Παλάτιον, ἐν ᾧ ἐγκατέστη ἅπασα ἡ Βασιλικὴ Αἴθλη.

Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἀνακτηθεῖσα ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, ἀπέβη πάλιν ἡ ἱερὰ Ἀκρόπολις καὶ τὸ ἀπροσμάχητον προτύπων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ δύο αἰῶνας, ἀλλὰ, καὶ πεσοῦσα τὸ ὕστατον, ἐξέπεμψε τῆς ἀναγεννήσεως τὰ φῶτα ἀπὸ τὴν ἀπαισιῶς σκληρὰν Λύσαν καὶ παρέμεινε τὸ τηλανεγὸς Ἑθνικὸν Ἐκκλησιαστικὸν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων Κέντρον, πολλὰ ἀπεκδεχομένη ὑπὲρ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέλλοντος ἐκ τῆς ἐπὶ θύρας πολιτειακῆς διαρρηθμίσσεως τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας, ἐπὶ τῇ βίσει τῶν περὶ ἰσοπολιτείας δογμάτων.

Γ. Κ. ΣΚΑΛΙΕΡΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕ ΧΡΩΜΑΤΑ

Με πολλὴν ὑπερηφάνειαν ἡ «Εἰκονογραφημένη» παραδίδει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς τὸ πρῶτον ἀντίτυπον εἰκόνας με χρώματα. Εἰς τὴν Εὐρώπῃν σήμερον ἡ Τυπογραφία ἐπέφερεν ἀναστάσιον με τὴν Τριχρωμίαν, διὰ τῆς ὁποίας κατορθοῦται πλέον νὰ ἐκτυπώσῃται μίᾳ εἰκὼν με τὰ φυσικὰ καὶ πραγματικὰ χρώματά της.

Ἀφ' ἧς ἐφευρέθη ἡ Τυπογραφία εἶχον γείνει πολλὰ ἀπείρηται διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰκόνας ἐγγράμμους ἢ μᾶλλον πολυχρόμους, κατεσκευάσθησαν δὲ καὶ διαφόρων εἰδῶν πιεστήρια κατὰ καιροῦς, ἐφωδιασμένα με μελανεῖα ἐπιτήδες διὰ τὰ διάφορα χρώματα ἢ με δοχεῖα αὐτομάτως ἐπιθέτοντα τὰ χρωματιστὰ μελάνια. Ὅλον αὐτῶν ὅμως τὰ ἀντίτυπα ἔφερον οὐκ ἄν τὰ πραγματικὰ ἐν τῇ Φύσει χρώματα, ἀλλὰ χρώματα τεχνικὰ καὶ ἀκριβέστερον κατὰ σύμβασιν. Τοιαύτας πολυχρόμους εἰκόνας εἶχεν ἐπιτύχει καὶ ἡ Χρωμολιθογραφία διὰ πολλαπλοῦ τραβήγματος. Ἐτύπωνον δηλαδὴ πρῶτον τὴν μίαν πλάκα με τὰ κίτρινα τμήματα, κατόπιν τὴν δευτέραν πλάκα με τὰ ἐρυθρὰ καὶ οὕτω καθέξῃς ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς τὰ χρώματα ἦσαν συμβατικά, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐπιμελής ἡ ἐκτύπωσις.

Τώρα με τὴν Τριχρωμίαν, τὰ χρώματα εἶνε αὐτὰ τὰ ἐν τῇ Φύσει, με τοὺς τόνους των, με τοὺς συνδυασμούς των, με τὰς ἐναλλαγὰς των. Καὶ τώρα τὰ πλουσιώτερα περιοδικὰ τῆς Εὐρώπης ἀμιλλῶνται ποῖον νὰ δημοσιεύσῃ τὰς ὁμοιωτέρας χρωματιστὰς εἰκόνας. Ἀλλὰ τί κόπος, τί βραδύτης, τί ἔξοδα!

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ «Εἰκονογραφημένη» θεωρεῖ εὐτυχήσαν τὴν διότι εἰς αὐτὴν ἔλασεν ὁ κληρὸς νὰ εἰσαγάγῃ ἐν Ἑλλάδι τὴν Τριχρωμίαν, χάρις εἰς τὸ θαυμασίον τυπογραφεῖόν της, τὸ περίφημον τυπογραφεῖον «Ἐστία» τῶν κ. κ. Μάισον καὶ Καργαδούρη.

*

Τριχρωμία λέγεται διότι ὅλη ἡ ἐργασία γίνεται μόνον διὰ τριῶν χρωμάτων, βίσις δὲ τῆς τριχρωμίας εἶναι τὸ cliché, ἢ Φωτοτυπογραφία δηλαδὴ ἡ αὐτοτυπία καὶ ἡ Φωτογραφία. Τὸν σπουδαιότερον ὅμως ὁρὸν παῖζει ἡ τριπλῆ φωτογραφία δι' ἧς κατορθοῦται νὰ ἀποσυντεθοῦν τὰ χρώματα τῆς Φύσεως.

Πράγματι τὰ ἐν τῇ Φύσει χρώματα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ συνδυασμοὶ τῶν τριῶν χρωμάτων, τοῦ Κιτρίνου, τοῦ Ἐρυθροῦ καὶ τοῦ Κιανοῦ. Τὰ τρία λοιπὸν αὐτὰ χρώματα εἶναι βασικά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποσυντεθοῦν. Καὶ ἰδοὺ πῶς. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι θέλομεν εἰκόνα τῆς Ἀκροπόλεως με τὰ χρώματά της καὶ τὰ χρώματα τοῦ περιβάλλοντος. Μᾶς χρειάζονται τρεῖς φωτογραφίαι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου ληφθεῖσαι κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν. Ἡ πρώτη φωτογραφία γίνεται παρεντιθεμένου πρὸ τοῦ φακοῦ τεμαχίου κίτρινης ὑάλου. Ἡ κίτρινη ὑάλος δὲν ἀφίνει τὰς ἀκτίνας τῶν ἄλλων χρωμάτων νὰ διέλθουν διὰ τοῦ φακοῦ καὶ προσβάλλουν τὴν φωτογραφικὴν πλάκα παρὰ μόνον τὰς ἀκτίνας τοῦ κίτρινου χρώματος. Ὅπου λοιπὸν ὑπάρχει κίτρινον χρώμα εἴτε ἀμυγές, εἴτε συνδυασμένον διὰ νὰ ἀποτελέσῃ ἄλλον χρωματισμὸν ἢ ἄλλον τόνον, ἀποσυντίθεται καὶ προσβάλλει τὴν εὐαίσθητον πλάκα τῆς φωτογραφίας.

Μακροθὲν αἴφνης αἱ στήλαι τοῦ Παρθενῶνος ἔχουν χροῖμα κανελλί. Εἰς τὸ κανελλί ὑπάρχει κίτρινον καὶ κόκκινον χροῖμα. Ἐξ αὐτῶν μόνον τὸ κίτρινον διέρχεται διὰ τῆς κίτρινης ὑάλου καὶ προσβάλλει τὴν πλάκα. Σημειώσατε ὅμως ὅτι τὸ κίτρινον κυριαρχεῖ ἐν τῇ Φύσει εἶναι πολὺ διαδεδομένον καὶ σχεδὸν συνδεδεασμένον με ὅλα τὰ χρώματα. Ἐχομεν λοιπὸν μίαν φωτογραφίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ κίτρινα εἶναι γραμμένα, ἄλλου σκοτεινότερα, ἄλλου ἀνοιχτότερα. Λαμβάνομεν κατόπιν δευτέραν φωτογραφίαν με ἐρυθρὰν ὑάλον. Τώρα θὰ διέλθουν μόνον ἐρυθρὰ ἀκτίνες. Δηλαδὴ θὰ ἀποτυπωθοῦν ἐπὶ τῆς πλάκας μόνον τὰ ἐρυθρὰ σημεῖα. Τὸ βαθὺ ἰσῶδες, εἶναι συνδυασμὸς κίτρινου, ἐρυθροῦ καὶ κιανοῦ. Τὸ ἐρυθρὸν λοιπὸν τοῦ βαθέως ἰσῶδου διὰ τῆς ἀποσυνθέσεως αὐτῆς θὰ ἀποτυπωθῇ ἐπὶ τῆς πλάκας ὡς λευκὸν καὶ εἰς τὴν φωτογραφίαν θὰ εἶναι σκοτεινόν. Ἐχομεν τώρα δευτέραν φωτογραφίαν ἔχουσαν τὰς ἐρυθρὰς ἀποχρώσεις. Ἡ τρίτη φωτογραφία γίνεται διὰ κιανῆς ὑάλου ἀπὸ τὰ πράσινα τὰ ὁποῖα εἶναι συνδυασμοὶ κίτρινου καὶ κιανοῦ κατὰ διαφόρους ἀναλογίας, θὰ διέλθῃ μόνον τὸ κιανὸν καὶ ἔχομεν τὴν τρίτην φωτογραφίαν με σκοτεινοὺς τόνους ὅπου ὑπῆρχε κιανόν. Εἶναι πολὺν περιέργου αὐτὰ αἱ τρεῖς φωτογραφίαι, αἱ ὁποῖαι εἰκονίζου ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ ὅμως διαφέρουν ἀλλήλων.

Ἐρχεται τώρα ἡ ἀνασύνθεσις τῶν χρωμάτων. Με τὰς τρεῖς αὐτὰς φωτογραφίας ἔχομεν τρία clichés, τρεῖς φωτοτυπογραφίας. Τυπώνομεν τὸ ἐν τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν διὰ τῆς κίτρινης ὑάλου ληφθεῖσαν φωτογραφίαν, με κίτρινην βασικὴν μελάνην. Κατόπιν ἀφροῦ στεγνώσῃ τυπώνομεν ἐπὶ τῆς ληφθεῖσης κίτρινης εἰκόνας, ἀλλὰ με ἀκριβείαν, ὥστε ἡ μία εἰκὼν νὰ πέσῃ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἄλλης, τὸ cliché τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν δι' ἐρυθρῆς ὑάλου ληφθεῖσαν φωτογραφίαν με ἐρυθρὰν βασικὴν μελάνην. Καὶ βλέπομεν τότε ὅπου ὑπῆρχε κίτρινον χροῖμα καὶ κατόπιν ὅπου—ὡς ἔπρεπε—ἔπεσε κόκκινον γίνεται κανελλί. Τὰ δύο χρώματα ἀνασυντίθενται. Ἐνῶ ἄλλου μένει τὸ κίτρινον μόνον τοῦ διὰ νὰ κάμῃ με τὸ κιανόν τὰ πράσινα, τὴν γλῶσσαν, τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Διότι μένει καὶ τὸ τρίτον χροῖμα, τὸ κιανόν. Τυπώνομεν λοιπὸν με τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀκριβείαν καὶ τὸ τρίτον cliché τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν διὰ τῆς κιανῆς ὑάλου ληφθεῖσαν φωτογραφίαν, με κιανὴν μελάνην. Τὸ κιανόν πίπτει ἐπὶ τοῦ κίτρινου καὶ ἐρυθροῦ παράγει τὸ βαθέως ἰσῶδες, ἐπὶ τοῦ κίτρινου μόνον τὸ πράσινον, μόνον τὸν κατὰ διαφόρους τόνους τὸν οὐρανὸν καὶ τὰς λοιπὰς ἀποχρώσεις τοῦ κιανοῦ. Καταπλήσσει κυριολεκτικῶς αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Μηχανικῆς. Ὁ φακὸς με τὰς χρωματιστὰς ὑάλους ἀποσυντίθεται τὰ χρώματα καὶ κατόπιν μία μηχανικὴ ἐργασία τὰ ἀνασυντίθεται.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος παρουσιάζονται ἀκόμη μερικαὶ δυσκολίαι. Ἐξάρτα εἶναι πολὺν δύσκολον νὰ λάβῃ κανεῖς τρεῖς φωτογραφίας ἐνὸς τοπίου. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων θὰ ἀλλάζουν ἐν τῷ μεταξὺ θέσει καὶ τότε κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τὰ τρία ἀντίτυπα ἐνὸς φύλλου δὲν θὰ πέσουν ἐπ' ἀλλήλων εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀνασυντεθοῦν τὰ χρώματα. Καὶ θὰ ἔχομεν εἰς τὴν ἐγγράμμον εἰκόνα ἐν φύλλον κίτρινον καὶ παρέκει τὸ κίνηθὲν φύλλον ἐρυθρόν.

Πρὸς τὸ παρὸν λοιπὸν μόνον ἀντιγραφὰ ἔργων ἐπιτυγχάνουν. Ἄλλ' ὅσονούπω ὁ Jouglé φέρει εἰς φῶς τὴν Omniscolor, τὴν Παγγομίαν. Ἐστὶ δὲ Παγγομία φωτογράφεις διὰ μιάς καὶ τῆς αὐτῆς πλάκας καὶ ἐκτύπωσις ἐπὶ τοῦ φωτογραφικοῦ χαρτοῦ με τὰ ἐν τῇ Φύσει χρώματα.

Τότε ἡ ἀποσύνθεσις δὲν θὰ γίνεται διὰ τῶν τριῶν ὑάλων ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ θὰ φωτογραφῶμεν με χρώματα καὶ θὰ δίδωμεν εἰς τὸν φωτοτυπογράφον τὴν πολίχρωμον φωτογραφίαν νὰ μᾶς κάμῃ τὰ τρία clichés, ἀποσυντίθεται τὰ χρώματα διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

*

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ πρέπει νὰ ἀναγγεῖλωμεν ὅτι καὶ ὁ μοναδικὸς φωτοτυπογράφος κ. Καζάνης, ὁ ἀριστοτέλης, ἐπαγγέλην ἔξ Εὐρώπης, ὅπου εἶχε μεταβῆ ἐπιτήδες, κομίζων καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐξαρτήματα, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Τριχρωμίαν.

Πρέπει ὅμως νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ ἐργασία, ἀπαιτοῦσα μεγάλην ἀκριβείαν, εἶναι δυσχερῆς, κοπιώδης καὶ πολυδάπανος. Δὲν εἶναι δὲ εὐκόλος καὶ διὰ πάντα τεχνίτην. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ «Εἰκονογραφημένη» ὑπόσχεται νὰ ἀνταποκριθῇ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ εἰς τὴν δημιουργουμένην νέαν ταύτην ἀξίωσιν τῶν πολυπληθῶν συνδρομητῶν της.

ΤΟ ΑΡΜΕΓΜΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΧΡΩΜΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

"ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,"

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ", 6136

...ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Καμιά φορά ο γέρο Σπύρος μās εμάζανε 'στον μικρό καφενέ του χωριού και καπνίζοντας την παληά του πίπα, μās έλεγε κάτι παλιές ιστορίες· αυτή τη φορά εδάκρυσαν του κύρ Σπύρου τὰ μάτια, σάν νά θυμήθηκε κάτι πολύ λυπητερό. . . .
— Θυμάστε, παιδιά, τόν Γιάννη, τόν Γιάννη τής κυρά Μηλιάς, τὸ παιδί τὸ πειὸ άτυχο, τὸ πειὸ δυστυχισμένο παιδί του χωριού;

Καϊμένο παιδί! . . . 'Εγεννήθηκε μιά χειμωνιάτικη αήγη· ἔξω ἔπεφτε χιόνι πολύ, και άσπρο και πυκνό είχε σιβαχθῆ σ'της γωνιές του μικρού παραθύρου τής κάμαρας που πρωτοεϊδε τὸ φῶς. Ἡ καϊμένη ἢ μητέρα ξεαλωμένη στο κρεββάτι ἔκρυβε με λαχτάρα στην άγκάλη της τὸ πρῶτό της παιδί· μιά γρηά θεία της καθότανε σέ μιά καρέκλα κοντά 'στο κρεββάτι κ' ἔκνττοῦσε μ' ἕνα άνήσυχο χαμόγελο τὸ μικρό.

Μ' ὄλο τὸ χιόνι, ἢ γειτόνοις, σάν τῶμαθαν πῶς λευθερώθηκε ἢ Μηλιά, ἢ χήρα, που ἦτανε μόλις δυὸ μηνῶν νεόνυφη, σάν πνίγηκε — Θεέ μου φύλαγε από τέτοιο κακό! — ὁ κατετάν Χρῆστος, ὁ άντρας της, ποῦχε τόν «Αἱ Νικόλα» τ' άνηλό καιτ, ἦρθανε, ἄλλη από τὸ διπλανό σπῆτι μοναχή, ἄλλες από μακρύτερα δυὸ δυὸ μαζί νά ἰδοῦνε τ' ὄρφανό.

Ἔτσι μ'τροῦς τὴν αὐλόπορτα τής χήρας του κατετάν Χρῆστου, τής Μηλιάς, μαζεῦτηκε μέσα 'στο Βορρηά μεσ' τὸ χιόνι τὸ μισὸ χωριό. Τὴν άγαποῦσαν τὴν κυρά Μηλιά· ἦτανε τόσο καλή, μὰ και τόσο φτωχή!

— Και πῶς θά μεγαλώσῃ τὸ άμοιρο που 'γεννήθηκε ὄρφανό; σέ τέτοια φτώχεια; Τί έχει ἢ δυστυχῆ ἢ Μηλιά. . . .

— Κάτι θάχῃ δά! . . . Ἐὰν είχε άφήσῃ κανένα μετροτὸ στο σπῆτικό του πρῖν φῆγῃ ὁ κατετάνος· μὰ — καλὰ λές — τί νά σου κάνουν αυτά!

— Φτωχὲ Χρῆστο! . . .

— Καϊμένο παιδί. . . .

Κ' ἔτσι σάν νά είχε πεθάνῃ κανείς 'στο μικρὸ κάτασπρο σπῆτάκι με τὴν χιονισμένη σκεπή, ἢ γυναίκες του χωριού κουνιῶντας τὰ χέρια και τὰ κεφάλια τὰ δεμένα με τάστρα μαντύλια, μιλιῶντας σιγά ἢ μιά με τὴν ἄλλη, ἔβλαγαν τὸ παιδί που γεννηῶτανε.

Ἐξω ἔπεφτε χιόνι πολύ, άσπρο και πυκνό. . .

Καϊμένο παιδί! . . .

Ἐπέρασαν λίγα χρόνια.
Τὸ παιδί ἐμεγάλωσε· δέν ἦτανε ἀκόμη σέ ἡλικία νά βγάλῃ τὸ φρεμί του, μὰ ἦταν γερὸ παιδί και είχε μεγάλη καρδιά. Ἄχ! πῶς ἐβούρκα- ναν τὰ μάτια του, σάν ἔβλεπε τὴ μητέρα του τὸ βράδυ σκυμμένη σέ κάποιο ἔξω ροῦχο νά ῥάβῃ με τὸ χλωμὸ φῶς τής παληάς λάμπας του σπῆτιου! . . . Πῶς ἠθελε νά μὴ βλέπῃ τὴ χρυσὴ του μητέρα νά δου- λεύῃ τόσο.

— Πές Μητέρα, τής ἔλεγε σιγά, του Νικολῆ νά με πάρῃ 'στο καράβι, και νά ἰδῆς θάάχομαι σιγανά νά σέ βλέπω· θά λείπω λίγον καιρὸ από τὸ σπῆτι, μὰ σὺ δέν θά ξενοδουλεύῃς πειά. . . .

Μὰ ἐκεῖνη ἔγελουσε μονάχα με τὴν καλή του καρδιά κ' ἔπιανε πάλι τὸ βελόνι μαζί με τὸ τραγοῦδι τὸ παλιό.

*Λύνουν άπ' τὸ λιμάνι ἢ βάρκες τὸ σκοινί
κ' ἔρημο αφήνουν τ' άκρογάλι,
και φεύγουν βάρκες και καιτια με πανί. . .
Ἄχ! . . . πότε θά γυρίσουν πάλι! . . .*

Νά γυρίσουν πάλι! . . . μ' αὐτὴ τὴν σκέψη ἔφαγε τὰ νειάτα της ἢ Μηλιά· τώρα από τὸ μικρὸ παράθυρο βλέπει τὰ γέροντα, τὰ παληά καράβια σ'την άκροθαλασσιά· πόσα τής θυμίζουν! . . . Τί ἀπειλοσία που νοιώθει 'σάν βλέπει ἐκεῖνα τὰ μαῦρά τους σκοινιά και τ' άσπρα πανιά τους! . . . —Ν' άφήσῃ αὐτὴ τόν Γιάννη της νά ξενιτευτῆ! . . . Ποτέ! . . . Μακάρι νά ματώσουν τὰ δάκτυλά της 'στο βελόνι!

Μὰ ὁ Γιάννης ἔνα είχε ὄνειρο και καῦμο, τὴν άγρια θάλασσα· ἔβλεπε κ' αὐτὸς από τὸ μικρὸ παράθυρο τὴν άκροθαλασσιά, μὰ πῶς ἠθελε νά ἦτανε μέσα στο καιτὶ του Νικολῆ που ἔφευγε τὸ πρῶι με τὰ χαράματα!

Σέ λίγα χρόνια, — ὁ Γιάννης πειά είχε μεγαλώσει. — Μιά ὄμορφη γυναίκα, ἢ κόρη του Πατὰ Μηνά, — Τὴν θυμόσαστε; — Του ἔπῃρε τὸ μυαλό. Τὴν άγαποῦσε τρελλά τὴ Φροσύνη· μ' αὐτὴ, τρελλοκόριτοσ χωρίς μυαλό, ἄφου τὸν ἐπαίγελοῦσε τῶσους μῆνες τὸν εἶπε μιά μερα καθαρά πῶς δέν θέλει νά τὸν μεταϊδῆ· ὁ Γιάννης ὁ φτωχὸς τής εἶπε τόσα! Μὰ που αὐτὴ! . . . Ἄφου δέν τὸν άγαποῦσε τί νά κάνει; — Μήπως τὸ ἠθελε κ' αὐτὴ;

— Δέν εἶν' ὁ ἕνας μας για τόν ἄλλον, τί φταίω;

— Ἄκου Φρόσω, τής λέει, Φρόσω, εἶσαι κακιά γυναίκα. — Ἄν δέν μ' άγαποῦσε ἀληθινά δέν ἔπρεπε νά γύρῃς 'στὴν άγκάλια μου ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Δέν ἐζήτησα ἐγὼ νά χορέψω μαζί σου σάν πρωτογνωριστήκαμε, μὰ ἐσὺ μοῦστειλες μήνυμα πῶς θέλεις νά χορέψωμε μαζί 'στο πανηγύρι κ' ὅταν σέ πρωτόσφιξα στὰ χέρια μου ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο, κ' ἔνοιωσα πῶς δέν ἔφευγες από τὴν άγκάλη μου· μὰ ἐσοκίνησες μόνο ἄρχισα τότε με μιάς νά σ' άγαπῶ, νά σ' άγαπῶ τρελλά· ἄρχισα νά μὴν μορῶδὸ νά μείνω οὔτε λεπτὸ χωρίς ἐσένα, τὴ Φρόσω με τὸ κόκκινο μαντύλι, που ἔχορῆγαμε τῶσες ὥρες μαζί τ' Ἄτ-Γιαννιοῦ. . . — Θυμάσαι; . . . —

Τώρα σου τ' ὀρκίζομαι στο φῶς μου, πῶς τὰ λόγια που μοῦ εἶπες με 'πλήγωσαν βαθειά· τὸ χωριὸ εἶναι μεγάλο, μὰ δέν με χωρεῖ πειά άφου δέν εἶσαι δική μου. Θά φύγω· πάω νά βρῶ 'στὰ βάσανα και σ'την ξενι- τηιά, γιατρία και βάλαμο 'στὴν πληγὴ που μοῦ άνοιξαν, κακή γυναίκα, τὰ λόγια σου. . .

— Κι ὁ Γιάννης, ὁ άντρας πειά ὁ άνηλός, ἔφυγε χλωμὸς και με σκυμ- μένο κεφάλι από τής καλής του τὴν πόρτα. Ἄχ! ἐκεῖνη ἢ Φρόσω νά εἴξερε τί ἔκανε, νά εἴξερε πόσο τὴν άγαποῦσε, θά ρχότανε μοναχῆ νά

πέσῃ σ'την άγκάλια του. — Ἴσως πάλι τὸν ἔγελουσε ἐπίτηδες για νά τὸν πειράξῃ. — Μὰ ὄχι, εἶναι τρελλός! . . . Πρέπει νά φύγῃ, νά φύγῃ μακρὰ από τὴν άκαρδη γυναίκα! — Κ' ἢ μάννα του; . . . — Ἀλήθεια! . . . Θά φύγῃ ὁμως κρυφά· δέν θά τής τὸ εἶπῃ. Θά τής γράψῃ μόνο τακτικά, και θά τής στέλνῃ χρήματα πολλὰ από τὴν δουλειά. . .

Και μ' αὐτὲς τής συλλογῆς ὁ Γιάννης ἔτραβουσε σκυφτὸς τὸ ἔρημο μονοπάτι του μικροῦ χωριοῦ, καπνίζοντας τὴν παληά πίπα του κατετάν Χρῆστου, του πατέρα του. Ἄπό μακρὰ ἔβλεπε παληὸ και με μισοχαλα- σμένη τὴ σκεπή τὸ κάτασπρο σπῆτάκι του· θά τὸ ξαναϊδῆ ἀρά γε;

— Ἄε βαρῦσαι! . . . Μιά ζωὴ εἶν' αὐτὴ! . . .

Σάν γύρισε, σέ τρεῖς χρόνους, ἔμαθε ὁ κακὸς ὁ Γιάννης τί ἔκανε. Ἡ γρηά του ἢ μάννα, ἄρρώστησε και σιγά σάν τὸ καντύλι που σβῖνει τὸ πρῶι, ἔσβυσε μιά μερα ἢ κυρά Μηλιά, του κατετάν Χρῆστου, κοντά σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ παράθυρο που ἔβλεπε κάθε μερα τὸ μόνο της ἔχθρο, τὴν άγρια θάλασσα.

Ἡ Φρόσω είχε παντρευτῆ. Στο μικρὸ σπῆτάκι που γεννήθηκε 'καθόν- τουσάν ἄλλοι τώρα, γιατί ἐπουλήθηκε και αὐτὸ στὰ δύσκολα χρόνια που ἔπερασε ἢ γρηά σάν ἔλειπε αὐτὸς στὰ ξένα· σ'την πόρτα άπ' ἔξω, που ἔπαίξε ἄλλοτε με τὰ παιδιά τής γειτονιάς ἐκεῖνα τὰ παιχνίδια του παλιου καιροῦ, ἦτανε τώρα 'μαζεμμένα και ἄλλα παιδιά, που ἐσκιά- χθηκαν, σάν εἶδανε τὸν άγνωστο διαβάτη. . .

Ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴν κρῆα βραδυνά του Γενναῖου, που ἄρχιζε σιγά νά πέφτῃ χιόνι πυκνὸ, ἐστάθηκε σ'την πόρτα του μικροῦ σπῆτιου με τὴν χιονισμένη σκεπή, κ' ἔκρυψε τὸ κεφάλι στὰ χέρια ὁ Γιάννης και θυμή- τησε τὰ παλιὰ. . .

Κάποιο από τὰ τρελλὰ παιδιά ἔτραγουδοῦσε ἀκόμη τρέχοντας νά 'μπῆ 'στο σπῆτι του, τὸ παλιὸ τραγοῦδι·

*Λύνουν άπ' τὸ λιμάνι ἢ βάρκες τὸ σκοινί
κ' ἔρημο αφήνουν τ' άκρογάλι,
και φεύγουν βάρκες και καιτια με πανί,
Ἄχ, πότε θά γυρίσουν πάλι!*

Και τὸ χιόνι ἔπεφτε πειά πολύ, άσπρο και πυκνό.

I. P.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

* Ἡ διά τής Ἐπιστήμης ἔρευνα τῶν ἀνεξερενητῶν τής Φύσεως μωστη- ρίων εἶνε ἀληθῆς ἐξάτιμις τῶν μορίων τής Ὑλης, εἶνε ἀληθῆς ἀπελευθέρ- ωσις από τῶν μορίων τής Ἀτελειάς, εἶνε δυνατικῆς ἀπαλλαγῆ από τῶν δεσμῶν τής Θνητότητος, εἶνε ἀληθῆς ἐξαγνισμὸς από τής γηῆνης ἰδέας, εἶνε ἢ μόνῃ σφραγῆς ἔπεροχῆς ἐπὶ του κόσμου.

* Τίποτε δέν με καταλήσσει τόσον ὄσον ἢ ἄπαντος πάλη του ἀνθρώ- που πρὸς παραγωγὴν Ζωῆς ἐκ του Θανάτου.

* Ἡ ἐναντιοῖς τής Ἀληθείας εἶνε ἐξαιρετικὸν δῶρον διά τοῦς ἐξαι- ρητικούς.

* Ὑπάρχουν συγκινήσεις ἀνώτεροι τῶν συγκινήσεων τής καρδιάς, ἔπαρ- χουν φρικιῶσεις ἀνώτεροι τῶν φρικιῶσεων του καρδιακοῦ μυός, αἱ συγκι- νήσεις τῶν μεγάλων Ἰδεῶν, αἱ φρικιῶσεις τῶν ὑπεροχῶν λογισμῶν.

* Τὸ Πνεῦμα τῶν λειτουργῶν σου, ὁ Ἀλήθια, εἶνε δόξωφωτον, ἀλλ' ἢ μορφή του εἶνε καθημαγμένη και φωτίζεται από τὸ δόλχνωσο σύγγεφο του ἠρηλοῦ δνείρου του.

* Οἱ Σκαπανεῖς τής Ἰδέας βαδίζουν πάντοτε ἐν μέσῳ ἐρεϊκίων ἢ ἐρεϊ- πίων του Χρόνου ἢ τής Σκαπάνης του.

* Αἱ ὑπεργήνοι Ἰδέαι ἀποτελοῦν τὴν φιλόφρονα πνευματικὴν χειρωρίαν μεταξὺ τῶν ἄπανταχοῦ τής Γῆς σοφῶν.

* Τὸ ἀληθές Πνεῦμα γνωρίζει ν' ἀνατέμνῃ τὴν Ζωὴν εἰς τὰς βαθυντά- τας Ἰνας της και ν' ἀξάνῃ τὴν Δύναμιν του ἐκ του ἰδίου Πόνου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

* Ἡ δύναμις του ἐμβαθύνει εἰς τὸν κόσμον τὰ πράγματα προσαπειτῆ τὸ πολὺ ἕνα μαρτύριον ἢ τουλάχιστον μίαν ζωὴν αἰῶνος. Ἀλλὰ πότε ζωὴ μακρὰ ἠδυνήθη νά παρελθῇ ἀνευ σταθμῶν εἰς κρισίμους και άτυχεῖς περιστάσεις;

* Ἡ κοίτις εἰς τὴν ὁποίαν ἐξετυλίχθη μιά εὐτυχία εἶνε πάντοτε εὐαίσθητος, και φέρεῖ πάντοτε τὴν σφραγίδα λάμπειως παρελθούσης· και ὅπως ὁ βρά- χος τὸν ὁποῖον ἐλάξενε εἰς καλλιτέχνημα μιά παρατεταμένη γαλήνη, κατά τὴν τρικυμίαν χρῶμα μόνον και ἔκφρασιν ἀλλάσσει, οὔτω και ἢ ψυχὴ του ἀνθρώπου μετὰ τὴν εὐτυχίαν ἀπορίαν τινά μόνον παρουσιάζει.

* Ὁ καλλιτέχνης εἶνε ὁ Θεὸς τής Γῆς ἄνευ του ὁποῖου δέν δύναμεθα νά ἐνοήσωμεν και νά αἰσθανθῶμεν του Ὀυρανοῦ τὸν Θεόν.

* Συμβαίνει ἐνίοτε τὸ δηλητήριον τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα εἰς τὴν ψυχὴν μας ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀνθρώπου, αὐτὸ τὸ ἴδιον δηλητήριον νά μεταβάλλεται ὀλίγον και ὀλίγον και ἀσυναίσθητως εἰς τὸ γλυκύτερον βάλαμο, ὅταν ἔλθῃ περίστασις νά φανῶμεν εὐεργέται εἰς τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον, ὄχι διότι μās εἶνε ἐπιβεβλημένον, ἀλλὰ διότι θέλομεν νά φανῶμεν ἐπιλήμο- νες πρὸς ὅ,τι κακὸν μās ἔκαμεν ἄλλοτε.

* Εἰς τὰς θρηνωδίας ἐνὸς ἔρωτος πεθαμένον ὑπάρχουν πολλὰκις χυμένα τὰ ὠραιότερα πνευματικὰ μῦθα και τότε δικαίως λέγομεν: Ἰδοὺ μιά ὑπαρ- χεις, ἢ ὁποία ἀπέκτησε ζωὴν διά του θανάτου!

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΗΒΗΣ,"

Η «Ηβη» τὸ πανόργανον αὐτὸ ζυθοπολεῖον, τὸ μοναδικὸν κέντρον τῆς προτεϊνούς, ἐπιτοσίθη καὶ με ψυγειον, διὰ τὰ ψύξη τὸν ζύθον τοῦ πελάτου τῆς καὶ τὰ ἄλλα ποτά, νὰ διατηρηθῶν τὰ θεροῦ καὶ τὰ τρώ-φίμα τῆς.

Εἶναι τέλειον τὸ ψυγεῖον τῆς. Φαντασθῆτε ἓνα κομψότατον περιπέτερον, πλάτους 2,25 μ., μήκους 4,15 καὶ ὕψους 4,10, ἐκ ξύλου δρυὸς βερνικομένου, ὀρθούμενον εἰς τὸ βάθος τῆς ἀχανοῦς αἰθούσης μεταξὺ τὸν δύο μαρμαρίνων κίονων.

Ἀναγκαῖα ἐπὶ βάσεως δυσθερμαγωγῶν ἐπιτήδης θεμελιωθεῖσας ἐκ μπετόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον ὑπάρχουν πλάκες φελλοῦ, ἔπειτα στρώμα καὶ κατόπιν πλίνθοι διάτρητοι. Τὸ σύνολον εὐρίσκει τῆς βάσεως στηρίζεται ἐπὶ ἐσχάραις τῆν ὁποῖαν ὑποβάσταζον σιδηρὰ στηρίγματα. Τὰ τοιχώματά του εἶναι διπλά καὶ εἰς τὰ διάκενα ὑπάρχει πάλιν στρώμα φελλοῦ. Τὸ κίλιμμα τοῦ περιπέτερον εἶναι μονοκόμματον ζυγίζε δὲ αὐτὸ μόνον τὸν τρεῖς τόνους.

Ἑστρωθεῖσας διαρρέεται εἰς δύο πατώματα. Εἰς τὸ ἄνω τίθεται ὁ πάχος. Χωρεῖ πέντε χιλιάδας ὀνάδας πάγου. Τὸ κάτω διαρρέεται πάλιν εἰς δύο διαμερίσματα εἰς τὸ διαμέρισμα τὸν βαρελίων καὶ ποτῶν καὶ εἰς τὸ ὄψοφυλάκειον. Τὸ ὄψοφυλάκειον εἶναι μικρότερον τοῦ ἄλλου, προορίζεται δὲ διὰ τὴν φύλαξιν τὸν κρεάτων, τὸν ἰχθύων, τὸν ἔδεσμάτων, τὸν παστοῦν καὶ καπνιστῶν καὶ τὸν ὀπωρῶν. Εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα τοποθετοῦνται τὰ γεμάτα βαρέλια, τὰ ὁποῖα συγκοινωνοῦν με στρόφιγγας ἐνδοκοινοῦν ἀπ' ἑξῆς.

Τὸ ψυγεῖον ἐκπομίσθη ἐκ Βιέννης ἐστοίχισε δὲ μετὰ τῆς ἐγκαταστάσεως 20 χιλιάδας φράγκων καὶ τὸ ὄλικόν του βάρους μετὰ τοῦ πάγου εἶναι 27-28 τόννων.

Κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας, πρὶν δηλαδὴ τεθῆ ἐν χρῆσει, ἐχρεώσθη περὶ τὰς 5 χιλ. ὀκ. πάγου. Ὅταν ὁμοῦ καταρτίσθῃ τὸ σύνολον, οἱ φελλοὶ καὶ τὰ ξύλα, ἔπαυσεν νὰ τρίζεται ὁ πάγος, ἐκρυσταλλώθη, καὶ

ΤΟ ΕΣΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΨΥΓΕΙΟΥ ΔΙΑ ΤΑ ΒΑΡΕΛΙΑ

τώρα πλέον τηρομένου βραδέως τοῦ πάγου, χρειάζονται ἡμερησίως ὀλίγα πλάκες.

Ἡ σταθερὰ του θερμοκρασία, ὡς δεικνύει τὸ θερμομετρον εἶναι τεσσάρων ὑπὲρ τὸ μηδέν. Εἶναι δὲ εὐάρεστον τὸ αἶσθημα ὅτερο καταλαμβάνει τὸν εἰσερχόμενον κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὅτε τὸ θερμομετρον εἰς σιανὴν ἐφθάσε καὶ 43 ὑπὲρ τὸ μηδέν. Καὶ ὅταν πάλιν ἐξεργεταί κανεὶς ἀπὸ τὸ ψύχος ἐκεῖνο λούεται ὑπὸ ἀφρόνῳ ἰδρωτός.

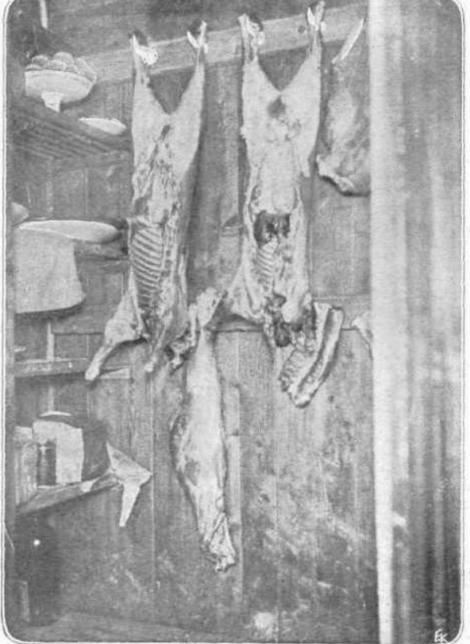
Ὁ κοιμένος ὁ πατάς, ὁ ὁποῖος κληθεῖς νὰ ψάλλῃ ἀγαθῶν ἐκλείσθη μέσα εἰς τὸ κατεψυγμένον περιβάλλον, εἰναζώδη καὶ ἠρώητο διαρκῶς πταρνεύζομενος, ὅταν δὲ ἐξῆλθε εἶχε βραχυόσσει.

Καὶ τώρα οἱ θαμῶνες τῆς «Ηβης» πίνουσι τὸν ζύθον τὸν ψυχρότατον, με σταθερὰν θερμοκρασίαν. Πρὶν ἐκάλυπτον τοὺς μολυβδίνους σωλήνας διὰ πάγου. Ἡ διαφορά εἰς οἰκονομίαν εἶναι μικρά, ὡς ἐπίσης δὲν εἶναι μεγάλη καὶ ἡ εἰς ψύξιν διαφορά. Ἄλλ' αὐτὸ πρὸς νὰ ἐξάσῃ κανεὶς. Ἡ «Ηβη» ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατριῶν ἀκόμη ποῦ τὴν ἐνθυμούμεθα εἰργάζετο πάντοτε καὶ ἠδύνατο νὰ ἐξαιολοθῆσθῃ ἐργαζομένη με τὸ πρωτόγονον οὐστήμα, ὅπως εἰργάζετο ἔως τώρα. Ἄλλ' ὁ ἰδιοκτήτης τῆς, ὁ ἀγροτικός αὐτὸς κέρβερος, ἠσθάνετο ὅτι εἶχεν ὑποχρεώσεως ἀπέναντι τῆς ἐπισχύσεως, ἦν τοῦ παρῆεν ὁ κόσμος, ἀπέναντι τοῦ τόπου. Φιλότιμος ἀνθρώπος; ἠσθάνθη δὲ ὑποχρεώσεως αὐτὰς πάντοτε. Καὶ ὅταν μετέφερε τὸ κατόστημά του ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατριῶν καὶ ὅταν ἀνεκαίνισεν τὴν παλαιὰν ἐπιπέδωσιν καὶ ὅταν τὸ διεκόσμησε δατανήσας περὶ τὰς 60 χιλ. δρ. Ἄλλ' ὅταν ἐκπληροῦ κανεὶς τὰς ὑποχρεώσεως του ἔχει καὶ δικαιώματα καὶ ὁ κ. Γιακουμάκης εἶδε καὶ τὸν κόμον νὰ ἀναπαροῦνται εἰς τὰ δικαιώματά του. Καὶ τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐργαζίασε καὶ ἐώρτασε διὰ τὴν νέαν ἐπιπέδωσιν του, ὅπως καὶ διὰ τὸ ψυγεῖόν του, εἶδε τὰς ἀξιώσεως του ἱκανοποιουμένης καὶ δάκρυα ἄφθονα, δάκρυα συγκινήσεως, χαρᾶς, ὀλισηθῶν ἐπὶ τὸν παρῆεν του, ἐπὶ τῆ δέκα τοῦ μηρηνικῶντος, μέσα εἰς τὴν ὀραίαν καὶ ἀγανὴν σάλλαν του, κόσμον. Τὴν χαρὰν του αὐτὴν τὴν συμμερίζεται καὶ ἡ «Εἰκονογραφημένη».

«Ηβης» πίνουσι τὸν ζύθον τὸν ψυχρότατον, με σταθερὰν θερμοκρασίαν. Πρὶν ἐκάλυπτον τοὺς μολυβδίνους σωλήνας διὰ πάγου. Ἡ διαφορά εἰς οἰκονομίαν εἶναι μικρά, ὡς ἐπίσης δὲν εἶναι μεγάλη καὶ ἡ εἰς ψύξιν διαφορά. Ἄλλ' αὐτὸ πρὸς νὰ ἐξάσῃ κανεὶς. Ἡ «Ηβη» ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατριῶν ἀκόμη ποῦ τὴν ἐνθυμούμεθα εἰργάζετο πάντοτε καὶ ἠδύνατο νὰ ἐξαιολοθῆσθῃ ἐργαζομένη με τὸ πρωτόγονον οὐστήμα, ὅπως εἰργάζετο ἔως τώρα. Ἄλλ' ὁ ἰδιοκτήτης τῆς, ὁ ἀγροτικός αὐτὸς κέρβερος, ἠσθάνετο ὅτι εἶχεν ὑποχρεώσεως ἀπέναντι τῆς ἐπισχύσεως, ἦν τοῦ παρῆεν ὁ κόσμος, ἀπέναντι τοῦ τόπου. Φιλότιμος ἀνθρώπος; ἠσθάνθη δὲ ὑποχρεώσεως αὐτὰς πάντοτε. Καὶ ὅταν μετέφερε τὸ κατόστημά του ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατριῶν καὶ ὅταν ἀνεκαίνισεν τὴν παλαιὰν ἐπιπέδωσιν καὶ ὅταν τὸ διεκόσμησε δατανήσας περὶ τὰς 60 χιλ. δρ. Ἄλλ' ὅταν ἐκπληροῦ κανεὶς τὰς ὑποχρεώσεως του ἔχει καὶ δικαιώματα καὶ ὁ κ. Γιακουμάκης εἶδε καὶ τὸν κόμον νὰ ἀναπαροῦνται εἰς τὰ δικαιώματά του. Καὶ τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐργαζίασε καὶ ἐώρτασε διὰ τὴν νέαν ἐπιπέδωσιν του, ὅπως καὶ διὰ τὸ ψυγεῖόν του, εἶδε τὰς ἀξιώσεως του ἱκανοποιουμένης καὶ δάκρυα ἄφθονα, δάκρυα συγκινήσεως, χαρᾶς, ὀλισηθῶν ἐπὶ τὸν παρῆεν του, ἐπὶ τῆ δέκα τοῦ μηρηνικῶντος, μέσα εἰς τὴν ὀραίαν καὶ ἀγανὴν σάλλαν του, κόσμον. Τὴν χαρὰν του αὐτὴν τὴν συμμερίζεται καὶ ἡ «Εἰκονογραφημένη».

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ ΚΙΩΝΩΝ ΟΡΘΟΥΤΑΙ ΤΟ ΨΥΓΕΙΟΝ

ΤΟ ΕΣΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΥΦΟΥΛΑΚΕΙΟΥ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἐὶς ἱκετεύω ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν ζῴων θεῶν, μὴ ζήνης καὶ αὐτὸ τὸ ὀλίγον λογικὸν τὸ ὁποῖον σοὺ ἀφῆσαν οἱ χριστιανοί.

— Πρέπει νὰ ἰδῶ τὴν Αγρίαν, εἶπεν ὁ Βινίκιος. — Ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις ποῦ εἶνε, θὰ ἀρχίσῃς νὰ ἐρευνᾷς πάλιν ὅλα τὰ ἀρχαῖα κοιμητήρια. — Πρέπει νὰ τὴν ἴδω. — Καλὰ. Καίτοι εἶνε χριστιανὴ, θὰ φανῆ ἴσως λογιωτέρα ἀπὸ σέ, ἂν δὲν θέλῃ τὴν καταστροφήν σου. — Με ἔσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ὀύρου. — Ἐ! Τότε ἐνέσχησεν γρήγορα, διότι ὁ Κάισαρ δὲν ἔ' ἀγρήσῃ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀπὸ τὸ Ἄντιον ἐκδίδονται αἱ θανατικαὶ ἀποφάσεις ἐπίσης ἐξ ὁλοῦ ὅπως καὶ ἀπ' ἐδῶ. — Ὁ Βινίκιος δὲν ἠκούσεν. Ἀνελογίζετο πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν Αγρίαν. Τὴν ἐπομένην ἡμέρᾳ τὸ πρῶτον ἐφαίνετο ἐνκόλον. Ὁ Χίλων ἦλθεν ἐξ ἀπρόοπτον.

— Δὲν εἶμαι καλά, νύξ τοῦ Λυῦ; εἶπε πρὸς τὸν Βινίκιον. Ὅτι μοῦ εἶχε δόσῃ ἀθῆντα τὸ ἐξόδιον ἀγοράσας βιβλία ἀπὸ τὸν Ἄτρωκτον. Ἐπειτα με ἔκλεψαν, με κατέστρεψαν. Ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία ἀνέγαρε τὰ μαθήματά μου, ἔφησε καὶ μοῦ ἐπήρε τὸ ὑπόλοιπον ἐκεῖνον τὸ ὅποιον ὠφείλου εἰς τὴν γενναϊότητά σου. — Τί ἤλθες νὰ κάμῃς καὶ τί κομίζεις; — Ζητοῦ τὴν βοήθειάν σου, οἶθε, καὶ κομίζω τὴν δυστυχίαν μου, τὰ δάκρυά μου, καὶ τὸν ἐρωτᾶ μου καὶ ἀκόμη εἰδήσεις, τὰς ὁποῖας συνέλεξα διὰ σέ. Γνωρίζω ποῦ κατοικεῖ ἡ θεία Αγρία, θὰ σοῦ δεῖξω, ἀθῆντα, τὸν δρόμον καὶ τὴν οἰκίαν. — Ποῦ; — Εἰς τοῦ Λίνου τοῦ πρώτου ἱερέως τῶν χριστιανῶν. Μαζὺ με τὸν Ὀύρου, ὁ ὁποῖος ὅμοῦ ἐργάζεται τὴν νύκτα, οὕτως ὥστε εἰσπορεύεσθαι νὰ τὴν ἀρπάξῃς. Ὡ, ἀθῆντα, ἀπὸ σέ ἐξεκτάται νὰ ἐξῆς αὐτὴν τὴν νύκτα μάλιστα μίαν βασιλίαν ἐδῶ.

Τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Βινικίου. Θὰ τὴν ἠραπαε νὰ τὴν κάμῃ ἐρομένην του. Ἄς εἰσπορεύεσθαι τὴν νύκτα, ὡς ἐπιπέδωσιν τὴν θρησκείαν τῆς με τὴν νέαν τῆς θεῶν. Ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἐννομεύετον. Ἦτο ὑποχρεωμένος εἰς τοῦτο, ἀφοῦ τοῦ εἶχε σῶσθαι τὴν ζωὴν. — Ἐπειτα ὅμοῦ ἐνθυμῆθη τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκεῖνη ἔκλεπεν ὑπὲρ τὴν κλίνην του ὀραία ὡς θεοτὴς ἐνεργητικὴ καὶ τὸν ἐθεράπευε. Θὰ τὰ ἐπλήρωσεν λοιπὸν αὐτὰ με νέαν προσβολὴν; Θὰ τὴν ἔσπασεν ὡς δούλην; Καὶ ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἠσθάνε νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Ὅτι τοῦ ἐχρηάτετο ὁ ἔρος τῆς. Εὐλογημένη ἡ οἰκία αὐτὴ ἂν εἰσῆρχετο ἐκεῖνη ἐκουσίως, εὐλογημένη ἡ στιγμή αὐτὴ, εὐλογημένη ἡ ἡμέρα, εὐλογημένη ἡ ζωὴ. Νὰ τὴν ἀρπάξῃ ὁμοῦ! Μόνον ἡ σέβης αὐτὴ τοῦ διήγειρε τώρα τὴν φράσιν. Ἡ ὄρη του ἐστράφη κατὰ τοῦ παλαιῦ συνένοχου, τοῦ πάλιν κατὰ συμβουλεύοντος. — Δὲν θὰ κάμω αὐτὸ ποῦ με συμβουλεύεις, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φύγῃς χωρὶς νὰ σοῦ δώσω τίποτε, θὰ λάβῃς τρικοσίους ραβδίοντες. — Κλαίον καὶ ἱκετεύον ὁ Χίλων ἀτήρηθη ὑπὸ τὸν δούλον. — Ὁ Βινίκιος ἔμεινε μόνος. Ἡ διαταγὴ τὴν ὁποῖαν εἶχε δόσῃ, τὸν εἶχε καταγῆν καθ' ἑαυτοῦ, τὸν ἐπλήρου θάρρους. Δηρῶτα ἐν τούτοις ἑαυτὸν ἂν ἡ Αγρία θὰ ἐπεδοκίμαζε τὴν σχετικὴν πρὸς τὸν Χίλων διαγωγήν του. Ἡ θρησκεία τῆς δὲν ἐπέτασεν τὴν συγγνώμην; Ἀπεφάσισε τότε νὰ χωρήσῃ εἰς τὸν Ἕλληνα τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δούλων εἰσῆλθεν ἀγγέλλον ὅτι ὁ ραβδίζόμενος εἶχε χάσῃ τὰς αἰσθήσεις καὶ ἴσως εἶχε ἀποθάνῃ. — Νὰ τὸν φέρετε εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσετε ἐδῶ. — Μετ' ὀλίγον εἰσῆρχε ὁ Χίλων λευκὸς καὶ με ἐρυθρὰς γραμμὰς αἵματος αὐλακούσας τὰς κνήμας του. — Εὐχαριστῶ, ἀθῆντα, εἶπεν εἰσα φιλεσπλαγχνὸς καὶ μέγας. — Κῦον, σὲ συνεχώρησα πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπεκαλέσθησθαι πρὸ ὀλίγου καὶ εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐγὼ ὀφείλω τὴν ζωὴν. — Ἀθῆντα, θὰ τὸν ὑποτρέψω, ὅπως καὶ σέ. — Σίγα καὶ ἀκουε. Θὰ ἐλθῃς μαζί μου καὶ θὰ μοῦ δεῖξῃς τὴν οἰκίαν ὅπου κατοικεῖ ἡ Αγρία. — Ἀθῆντα μοι, πενὸ. Θὰ ἐλθω, ἀθῆντα μοι, θὰ ἐλθω. Ἄλλὰ μοῦ λείπουν αἱ δυνάμεις. — Τῷ ἐδόθη νὰ φάγῃ καὶ ἐξῆλθεν. Ὁ δρόμος ἦτο μακρὸς. Ἡ οἰκία εἰσῆρχετο πλησίον τῆς οἰκίας τῆς Μυριάμ. Ὁ Χίλων εἶδε ἐπὶ τέλους εἰς τὸν Βινίκιον μίαν μικρὰν, μεμονωμένην κατοικίαν περικυκλωμένην ἀπὸ τοῖχον καταπράσινον ἀπὸ φρετὰ. — Ἀκουε, εἶπεν ὁ Βινίκιος εἰς τὸν Χίλων, λησιμόνησε ὅτι με ὑπηρετήσας; λησιμόνησε ποῦ κατοικοῦν ἡ Μυριάμ, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Γλαῦκος; λησιμόνησε αὐτὴν τὴν οἰκίαν καὶ ὅλους τοὺς χριστιανούς. Θὰ ἐρῶσαι καθὲ μῆνα εἰς τὸν ἀπελευθερὸν μου Δέμαν, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ δίδῃ δέκα χρυσούς. Ἄν ἐξακολουθῆσῃς ὁμοῦ νὰ κατασκοπεύῃς τοὺς χριστιανούς, θὰ διατάξω νὰ σὲ μαστιγώσω μέχρι θανάτου ἢ θὰ σὲ παραδώσω εἰς τὰς ἀρχάς. — Θὰ λησιμόνησῃ τὰ πάντα, εἶπε κλίνων τὴν κεφαλὴν ὁ Χίλων. — Ἄλλ' ὅταν ἐξηφανίσθῃ ὁ Βινίκιος εἰς τὴν καρτὴν τοῦ δρομικοῦ, ἀνεφώνησε κινῶν πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν πυγμὴν: — Μὰ τοὺς ζῴωντες θεούς, δὲν θὰ λησιμόνησῃ ποτέ. — Ἐπειτα ἔλασεν ἐκ νέου τὰς αἰσθήσεις του.

VIII

Ὁ Βινίκιος δημοθέθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν κατοικοῦμένην ἀπὸ τὴν Μυριάμ, ὅπου ἐκτός αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, εἶχε τὸν Πέτρον, τὸν Γλαῦκον, τὸν Κρίστον καὶ τὸν Παῦλον τὸν ἐκ Ταρσοῦ. Εἰς τὴν θύαν του ὄλοι ἐμείναν κατάκλητοι.

— Σὺς χαίρετό ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὀλοῦν τιμᾶτε. — Εὐλογημένος ἔστω εἰς αἰῶνα τὸ ὄνομά του. — Ἐγνώρισα τὰς ἀρετὰς σας καὶ ἐδοκίμασα τὴν καλοσύνην σας. Διὰ τοῦτο ἐρχομαι ὡς φίλος. — Καὶ σὲ δεχόμεθα ὡς φίλον ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Κάθισε, ἀθῆντα, καὶ μερίσων μετ' ἡμῶν τὸ φαγητὸν μας. Εἶσα ξένος μας. — Θὰ φάγω μετ' ἡμῶν πρὸ αὐτοῦ ὅμοῦ ἀκούσατέ με. Σὺ Πέτρος καὶ σὺ Παῦλε, θέλω νὰ ἔχετε μίαν ἀπόδειξιν τῆς εἰλικρινείας μου. Γνωρίζω ποῦ εἶνε ἡ Αγρία πρὸ ὀλίγου ἤμην πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Λίνου. Ἐχο ἐπὶ τὰς δημοφροῦσας σας ὅλα τὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἀπένεμεν ὁ Κάισαρ καὶ εἰς τὴν διάθεσίν μου ἐφίσταται πεντακόσιοι δούλοι μου. Δύναμαι λοιπὸν νὰ παραβιάσω τὸ κατωφύγιόν τῆς καὶ νὰ τὴν λάβω. Ἄλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμω. — Καὶ δι' αὐτὸ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἔστω ἐπὶ σοῦ καὶ καθαρισθῆτω ἡ καρδιά σου; εἶπεν ὁ Πέτρος. — Ὡς ἄλλας περιστάσεις πρὶν ἐλθῶ ἐδῶ τὴν θὰ ἠραπαε. Ἄλλ' αἱ ἀρεταὶ σας, ἡ διδασκαλία σας, καίτοι δὲν τὴν δέχομαι, ἠλλαξαν τὴν ψυχὴν μου καὶ δὲν τοῖμὸ πλέον νὰ προστρέξω εἰς τὴν βίαν. Ἀπευθύνομαι λοιπὸν πρὸς ὑμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἀντικαθίστατε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς Αγρίας, καὶ σὰς λέγω: Δώσατέ μοι τὴν διὰ σῶζον καὶ τὴν σὰς ὀριζομαι ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ τῆς ἀπαγορεύσω νὰ λατρεύῃ τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀρχίσω νὰ σπουδάσω τὴν θρησκείαν τῆς. — Ὡμίλει με τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ με φωνὴν ἀποφασιστικὴν. Ἦτο συγκρατημένος καὶ ἔστρεψε. Σερῆ διεδέχθη τοὺς λόγους του. Καὶ ἐπανέλαβεν, ὡσεὶ διὰ νὰ προλάβῃ δυσάρεστον ἀπάντησιν: — Γνωρίζω ποῖα εἶνε τὰ ἐπιτόδια, τὴν ἀγατὸ ὅμοῦ ὡς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, καίτοι δὲ δὲν εἶμαι ἀκόμη χριστιανός, δὲν εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλος θὰ σὰς ἔλεγε ἴσως: «Βαπτίσαστέ με». Ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω: «Φοτίσατέ με». Ὅταν σκεπτόμαι ὅτι ἡ Αγρία εἶνε ἀγνή ὡς ἡ ζωὴν τὸν ὀρεῶν τὴν ἀγατὸ περισσότερο καὶ, ὅταν κρῖνω ὅτι εἶνε ἀγνή χάρις εἰς τὴν θρησκείαν σας, ἀγατὸ τὴν θρησκείαν σας καὶ θέλω νὰ τὴν γνωρίσω. Μοῦ εἶπον ὅτι αὐτὴ δὲν ἐλογίζετο οὔτε τὴν ζωὴν, οὔτε τὰς ἀνθρωπίνους χαρὰς, οὔτε τὴν εὐτυχίαν, οὔτε τοὺς νόμους, οὔτε τὴν ἰσὴν τὴν ὀμοιωμένην. Οὕτως ἀληθῶς ἔχουν τὰ πράγματα; Εἰπέτε μοι τί μὰς φέρετε; Εἶνε ἀμάρτημα τὸ ἀγατὸν; Τὸ γαίρει; Τὸ θέλει τὴν εὐτυχίαν; Εἶσα ὅτι ἐχθρὸς τῆς ζωῆς; Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Αγρίαν; Ποῖα εἶνε ἡ ἀληθεία σας; Τί φέρετε; Εἰπέτε μοι. — Τὴν ἀγάτην; εἶπεν ὁ Πέτρος. — Καὶ ὁ Παῦλος ὁ ἐκ Ταρσοῦ προσέθηκε: — Καὶ ἂν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου ὀλοῦ ἐλάω, ἀγάτην δὲ οὐκ εἶχον θὰ ἤμην ὡς χαλκὸς ἠχῶν. — Ἡ καρδιά τοῦ γέροντος Ἀποστόλου εἶχε συγνανθῆ ἀπὸ τὴν ἱκετεύσαν ἐκεῖνην ψυχὴν. Ἐπειτα τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν Βινίκιον. — Κροῦστε καὶ ἀνοίγησθε ὕμιν! εἶπεν. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἐπὶ σοῦ. Εὐλόγη τὴν ψυχὴν σου καὶ τὴν ἀγάτην σου. — Δόξα ἐν Ἐννύστους Θεῷ; ἀνεφώνησαν ὄλοι.

Ὁ Βινίκιος ὄρησε καὶ ἐμίσησε τὰς χεῖρας τοῦ Πέτρο. Ἀνεκείνωσεν ἔπειτα ὅτι ἔστρεψε ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Κάισαρος εἰς τὸ Ἄντιον καὶ ὅτι ἂν δὲν τὸ ἔκαμε, ἐκινδύνει ν' ἀποθάνῃ. Ἄλλ' ἂν δὲν ἠδύνατο ἐκεῖνος νὰ μείνῃ παρ' αὐτοῦ διὰ νὰ διδάξῃ τὴν θρησκείαν του, θὰ ἐπρότεινε νὰ τὸν συνοδεύσουν εἰς Ἄντιον, ὅπου ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ὄρα τὸν Αὐτοκράτορος, ἐντός τῆς ἐπαυλῆος του θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν διδάξουν καὶ νὰ προσελκύσουν καὶ ἄλλους εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειὸν μετὰ χαρᾶς ἀνελογίσθησαν τὸν θρίαμβόν του νὰ ἐκλύσων ἓνα αἰγυσιανόν, γόνον μίαν τῶν ἀρχαιότερων οἰκογενειῶν τῆς Ρώμης. Ὁ Πέτρος ἦτον ὁ ποιητὴ τῆς ἐν Ρώμῃ κωνότητος καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ. Παῦλος ὁμοῦ ὁ ἐκ Ταρσοῦ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἐκ ταξιδίου, θὰ ἐπεχείρησε δὲ καὶ ἄλλο εἰς τὴν Ἄνατολὴν διὰ νὰ ἐπιπέδῃ τὰς ἐκκλησίας καὶ ἐμπνεύσῃ θεῖρον εἰς αὐτάς, ἐδέχθη νὰ μεταβῇ εἰς Ἄντιον καὶ ἐκεῖθεν, ὅταν ἐτελείετο τὸ ἔργον του, θὰ μετέβαινε εἰς Ἑλλάδα. . . Καίτοι ὁ Βινίκιος, ἐλυπήθη διότι ὁ Πέτρος, δι' ὃν τόσην ἔστρεψεν ἐμπιστοσύνην, δὲν ἠραγε εἰς Ἄντιον, ἠνυχασίτησεν ἐγκαρδίως τὸν Παῦλον καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν γηραιὸν Ἀπόστολον εἶπε: — Ἀφοῦ γνωρίζω τὴν οἰκίαν τῆς Αγρίας, θὰ ἠδύναμην νὰ μεταβῶ μόνος μου, νὰ τὴν εἴρω καὶ νὰ τὴν ἐροίσω, ὅπως εἶνε δίκαιον, ἂν θὰ με δεχθῆ διὰ σῶζον ὅταν ἡ καρδιά μου θὰ γίνῃ χριστιανὴ. Προτιμῶ ὁμοῦ νὰ σὲ παρακαλέσω Ἀπόστολε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ τὴν ἴδω ἢ νὰ με ὀδηγήσῃς εἰς αὐτήν. Δὲν γνωρίζω πόσον χρόνον θὰ μείνῃ εἰς Ἄντιον καὶ παρὰ τῷ Κάισαρι οὐδεὶς εἶνε βέβαιος διὰ τὴν αἰρίον. Ἄς τὴν ἴδω πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἂς μάθω ἂν λησιμόνη τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον τῆς ἔκαμα, ἂν θέλῃ νὰ μερισθῇ τὴν εὐτυχίαν μαζί μου. — Ποῖος θὰ σοῦ ἠνεῖτο, εἶπε μελιῶν με ἀγαθότητα ὁ Πέτρος, αὐτὴν τὴν λογικὴν χαρὰν, νύξ μου; — Ἐπειτα ἔστειλε τὴν Μυριάμ νὰ ζητήσῃ τὴν Αγρίαν, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίς ἦτο ἐκεῖ.

Ἡ ἀπόστασις ἦτο μικρά. Μετ' ὀλίγον οἱ παριστάμενοι εἶδον τὴν Αγρίαν νὰ ἐρχεται. Ἐπειτα ἀντίκρυσεν τὸν Βινίκιον ἐρυθρῶσα, ὀχρῶσα, με τὴν κατάκλητὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τῆς εἶπε: — Αγρία, τὸν ἀγατὸς πάντοτε; — Ἐκεῖνη εἶσα καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἔστρεμον ὡς τοῦ ἐνόχου παιδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ὀμολογήσῃ τὸ σφάλμα του. — Ἀπάντησε! εἶπεν Ἀπόστολος. — Καὶ! εἶπεν ἐκεῖνη καὶ ἐγονάτισεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πέτρο. — Ὁ Βινίκιος εἶχε γονατίσῃ πλησίον τῆς. Ὁ Πέτρος ἐπέθεσε τὰς χεῖρας του ἐπὶ τὸν κεφαλὸν τὸν λέγων: — Ἀγατάσθε ἐν ὀνόματι Κυρίου καὶ διὰ τὴν δόξαν του, διότι οὐκ ἔστιν ἀμάρτημα ἐν τῇ ἀγάτην σας. (Ἐπειτα συνέχεια)

ΑΓΙΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙ' ΟΛΑ

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

ΟΙ ΦΙΛΗΣΥΧΟΙ ΕΜΠΡΟΣ

Τί θέλουν τώρα αυτοί, οι εις τα δάκτυλα μετρημένοι, που φωνάζουν κατά της Δημοκρατικής εκλογής της Προτεπούσης; Νά ισχύση ο νόμος, να αναρροθή η εκλογή, να συλληφθή ο λακλαψίας τους νόμος / Διατί; Διά να έλθη — ως μόνον αυτοί ελπίζουν, — δήμαρχος ο λατρευτός των υποψήφιους; Όχι. Διά να μη είνε δήμαρχος ο θανάσιμος έχθρός των, ο οποίος δεν έβαλε φανάρι εις την πόρτα του ένος, δεν μετέθεσε την δεξιαμένη εις την αλληλή του άλλου, δεν διώρισε τά έπτά παιδιά ένος άλλου εις δημοτικάς θέσεις, δεν άνοιξε τρεις πλατείας έμπρός εις τά χαμοσπίατά του διά να ύψωσούν τά έννοια, δεν έδωκεν έργολαβίας, δεν τους παρέδωκε τέλος το δημοτικόν ταμειον να βουτήξουν. Και αυτά μόν άνειρεύονται αυτοί οι δημοσιογυφότες τον θάνατον και τά σκάνδαλα έκει όπου δεν ύπάρχουν τωιαύτα, άδιαφορούτες περί του τί θά έπηρεασθή άν και προς στιγμήν άνέθρωπος μία πραγματική — δι' αυτούς — έλις περί άκρωσίσεως της εκλογής. Λότι δεν θά φαντάζονται ότι καθ' ήν στιγμήν η προτεπούσα θά εκανδύνε, όχι πλέον ο κ. Μερούρης, να ριφθή άλλην μίαν φοράν εις τον σάλλον της επαναληπτικής εκλογής, και θά έβλεπε να σταματήση, ως έσταμάτησεν επί δύο μήνας, κάθε βιωτική συναλλαγή, να σταματήση αυτό το έμποριον, να παύση ο έμπορος να εισπράττη και να πληρώνη τον λατρόν του και ο ιατρός τον παπουτή του και ο παπουτιστής τάς άλλας βιωτικάς ύποχρεώσεις, οι έμποροεπίμοι, οι έπιστήμονες, οι έπαγγελματίαι, οι νομοταγείς και φιλήσοι θά έξαναίσταντο εις δεινήν έξέγερσιν, με σανάδας αυτοί την φροάν ταύτην, διά να παράσσουν αυτό το σκαλοπόδι. Το ζήτημα δεν τίθεται πλέον ύπερ του εκλεγέντος. Τίθεται ύπερ της τάξεως και των κοινών συμφερόντων. Και άν ο άποτυχον — που δεν τά έχει — είχαν ύπερ έαυτού όλα τά δίκαια θά συνέφερον αυτόν τον ένα ύπερ των πολλών άπολέσων.

ΑΣ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΩΜΕΝ!

Ωρίνησαν πάλιν τά Μακεδονικά. Όλοι οι ισχυροί της γης είναι εναντίον μας. Η Φυλή μας είναι εν διωγμώ. Έδολοφόνον τόσον καιρόν οι φαυλοί της Σόφιας και οι Μακεδόνες ήδράνον, έπτάτομον — κατά την Εθνώτην — ήμεις. Έξηγήρηθ' ο εν Μακεδονία όμογενής πληθυσμός κατά του δολοφόνου πυρός και σάδρου εις εν παροίδιον τάς έστίας του οι Βούλγαρον έπταίμεν ήμεις. Η δημοσίς της Άγγιλου — πάντοτε κατά την ευφορικήν διαπολιματίαν — και οι άλλαι περιουσίαι όφότητες, οι όνειδος εις όλην την Εθνώτην προσάμαρα, ήσαν οράμα της Έλλάδος. Τώρα η Έλλάς ξαντίλει όλην της την έπαιρησιν έπί του εν Μακεδονία όμογενούς στοιχείου διά να τό κατενιάση, παρέχουσα άπτά δείγματα των ειλικρινών διαθεσών της προς τάς Δονάμεις άπέναντι της χυδαίολοποδντικής κακοποιτίας των Βουλγάρων και όμοσ πάλιν καθ' ήμων στρέφεται η Πανευρωπαϊκή όργη.

Πώς κατορθώνουν να επικλέον πάντοτε αυτοί οι λωποδύται του Αίμου; Νά μία ερώτησις η όποία δεν είναι πρόβλημα. Αυτοί εργάζονται χρόνια τόσα δλοκλήρα με σύστημα, πως να έπεκτείνου τα όριά των. Ημεις πως να έπεκτείνου τα όρια της συναλλαγής. Χάρτας εις καταδικούς κομματάρα, νόμους διά να δημοιογώμεν θέσεις, καθηγητάς, διδασκάλους, νομάρχαι, έπισκόπους. Και τώρα έχώριος έλη, τρομοδορικά δυστηρήματα. Έρμόνη, μετασκευή θορηκτών, όπλαμοσ, κανόνια, Γιαννακάκης, Παπάς κ. λ. Αιτά ήσαν ο άπολόμοσ της Έλληνικής κυβερνήσεως. Πήλιος η τελμάτοσ.

Τώρα όμοσ δεν είναι καιρός να ζητόμεν ευθύνας. Γνωρίζουμ τους ύπευθύνους, αλλά δεν έπιτρέπεται να ζητόμεν ευθύνας. Έπιβάλλεται να σταθώμεν εις τό πλεονόν των κυβερνητών και να τους ενισχύσωμεν, και άφού παρέλθη η άδιέξοδος περίστασις να πατάξωμεν καταξέφαλα την Λερναίο-ύδροξέφαλον κυβερνήσιν.

ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Πολύ άδικος ο κατά του δι' οίνοπνεύματος φωτισμού πόλεμος. Τί πταίει η θαυμασία έπίνοσις, όταν η εις την παγκλήν άγνοιαν των στοιχειωδέστερων πραγμάτων και εις την σκοτεινήν άμάθειαν, που χαρακτηρίζει όλους μας, όφειλομένη φιλοπερίεργια και έφευρετικότης του Έλληνοσ ζητεί να εσφίγη τά μέχρι τούδε γνωστά ύπό της Έπιστήμης όρια των έφαρμογών του έξαιρεομένου οίνοπνεύματος;

Μία εκ των ύπό Έλλήνων ανακαλυφθεισών εσώτιος έφαρμογών είναι και το άναμμα του τζακιού της κουζίνας. Όταν δεν άνάβη γρήγορα η φωτιά ρίπτεται με τό δοχείον εις τά άναμμένα κάρβουνα όλιγον οινόπνευμα. Τότε φράζει φωτιά και τό έντός του δοχείου πηκτικόν υγρόν, ος τό πετάτε διά να μη καιούν τά χείρια σας και τό φλεγόμενον υγρόν μεταδίδει τό πυρ εις τό σπήτι σας.

Είνε προφανές ότι αυτά όφείλονται εις άγνοιαν, εις άμάθειαν, εις έπιπολαότητα, εις τεμπελιάν, ού μόν αλλά και εις τσιγκουνιάν.

Άλλ' ερωτάται: Πώς θά μάθη ο κόσμος την χρήση του; Πώς έμαθε την χρήση του πετρελαίου; Έλαιομυήθησαν τάχα και έξέλειπον τά έξ αυτό και τά εκ φωταερίου και τά έξ ηλεκτρικού φωτός δυστηρήματα; Άντ' αυτών δε ποίαν πολύτιμον όφέλειαν παρέχει τό οινόπνευμα; Μέχρι τούδε άφ' ής εισήχθη τό σύστημα κατηγάλωσιν — και δεν είναι τόσο άκόμη — ένεννήντα εκατομμύρια λίτρασ σταφίδος. Θά φθάση δε τά 120, όπερ σημαίνει ότι τό παρακάτωμα δεν φθάνει και με άλλα λόγια ότι καταναλίσκει τό σύστημα αυτό τό τρίτον της ετήσιος παραγωγής. Και είναι άκόμη εις την άρχήν. Λύει η δεν λύει τό πρόβλημα; Κοιτάστε τώρα να τό χαντακώσωμεν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΤΑΪΚΟΣ

Άπό τους φιλοτιμωτέρους Δημάρχους του Κράτους ο κ. Σταΐκος. Καταγόμενος από ιστορικήν οικογένειαν τόσον στενά συνδεμένη με την ιστορίαν του Μεσολογγίου, έπόνεσε και ποιεϊ την πόλιν εις ής την πρόδοον συνάτεσσεν ού μικρόν.

Εις τάς τελευταίας έορτάς της Έξέδοσ του Μεσολογγίου, εις ής ο Διάκτωρ της Νομικής και Δημοσιογράφος κ. Δ. Δήμερ παρέστη ως άντιπρόσωπος των δημοσιογράφων, ο κ. Σταΐκος απέδειξε πόσον αισθάνεται την τιμήν του να είνε Δημάρχος της ιστορικής πόλεως, με γλίτχρα μέσα διοργανώσας θαυμασίως την έορτήν.

Και τό Μεσολόγγι άναγνωρίζον τάς άρετάς του τον άνέδειξε και αλλη Δημάρχον του.

ΣΩΚΡ. ΣΤΑΪΚΟΣ Δημάρχος Μεσολογγίου.

ΚΑΤΙ ΕΝΟΣ ΑΡΧΑΙΟΥ

«Μηδέν κακόν είστίω», έγραφον οι αρχαιοί έπί της θύρας των οικιών των νεοτόμων. Και ο Διογένης ήρώτησε κάποτε: — Και ο κύριος της οικίας πόθεν θά εισέλθη;

Ο ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Αυτή η Βελγική συμμορία, η οποία τόσον καιρόν θησαυρίζει μέσα εις τον τόπον μας, τυγχάνουσα πάντοτε εκθόμω υποστηρίξεως εκ μέρους των Κυβερνήσεων, θέλει τώρα να μάς εγκαταστήση έναέριον διοξέυσιν του ηλεκτρικού ρεύματος διά την κίνησιν των τρέμ, διά να κερδίση και άπ' εδω.

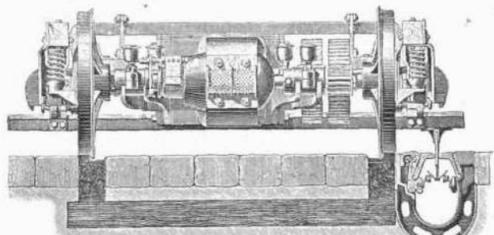
Το έναέριον σύστημα η Έπιστήμη και οι αρχαιοί τό κατεδίκασαν παντού ως επικίνδονον, διότι συμβαίνει συχνά να κόπτονται τά έναέρια σύρματα, άπ' άν διά τροχίσκου ελισσάμεντος έπ' αυτών λαμβάνει τό ρεύμα η άμάξια, και τότε τά δυστηρήματα είναι άναπόφευκτα.

Το σύστημα αυτό άντικατεστήθη παντού διά του λεγομένου a caniveau, τομήν του όποιου παρουσιάζει τό κάτω σχήμα. Παραπλεύρως της γραμμής κατασκευάζουμ μέσα εις τό έδαφος μικράν ύπόνοιον εν είδει θόλου άνεστραμμένου, κατά μήκος της όποίας τοποθετούνται δύο ράβδοι σιδερά δι' άν διερχεται τό ρεύμα. Έπί του έδαφους άφίνουμ μίαν ρωγμήν κατά μήκος της ύπονόμου δι' ής διερχεται

ένος βραχίων άπολήγων εις έγκαλον άγκυρωτόν, ο όποιος διά των δύο άκρων του, μεμονωμένον προς άλληλα, λαμβάνει από τάς δύο ηλεκτροφόρους ράβδους τό ρεύμα και τό φέρει εις την κινήθησιν μηχανήν της άμάξης. Είνε προφανές ότι τό σύστημα τούτο δεν παρουσιάζει κινδύνους, διότι οι ρευματαγωγοί ράβδοι είναι ύπό τό έδαφος, διά να συμβή δε δυστηρήματα πρέπει να χύση κάμεις τό χέρι του μέσα εις την ρωγμήν και να εσργη τάς ράβδους.

Άλλ' αυτό τό σύστημα δεν συμφέρε: εις την έταιρίαν διότι στοιχίζει κατά χιλόμετρον επί διπλής γραμμής 500 έως 600 χιλ. έρ. άπέναντι 90 τό πολύ χιλ. έρ. που κοστίζει τό έναέριον.

Και θά ύθωμεν την έταιρίαν, εάν υπερισχύση, να αγοράση έλα τά παλαιά έλικά από τάς πόλεας από τάς όποιας άντικατεστήσαν τό σύστημα και να μάς τά φέρη εις τάς Αθήνας, όπως έκαμε και με τάς άτρωμηχανάς της, των όποιων άκόμη δεν έληρημονήσαμεν τά αίματάρια καθαρθήματα, και να μάς εγκαταστήση τον θάνατον ύπερ τάς κεφαλάς μας.

Η ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΣ ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Με πολλήν χαράν η «Εικονογραφημένη» άγγέλει: τους άρραβώνας της συμπαθούς καλλιτέχνιδος Θαλείας Φλωρά μετά του άρχιστονάκτου της εν Καθρη Έλληνικής έφημερίδος «Κάθρον» κ. Νικολάου Καραβία. Ραΐνει τους άρραβώνας αυτούς η «Εικονογραφημένη» με θερμάς εύχάς.

ΤΟ ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

Δημοσιεύομεν άλλαχού την τυπικήν άγγελίαν του εν Παιραιέ Δραγατσειού Έκπαιδευτικού Ίδρυματος. Αέγομεν «τοπικήν» διότι και ο έδω και ο έξω Έλληναρισμός γνωρίζουν και εκτιμούν εκπαιδευτικόν κατάστημα τό όποτον τιμή άληθώς τον τόπον και του όποιου ο και ως έμπνευσμένος ρήτωρ γνωστός Διευθυντής επί τριακόνα περίπου έτη ευσυνείδητος ειργάσθη ως ύποφότης της μεγάλης ιδέας της διαπαιδαγωγώσεως των νέων, εν μαθήσει και εθνική άνταρραφή.

Από τσεσάρων έτών ιδρυθέν τό Δραγατσειον ειλικυσε την έμπιστοσύνην πάντων με τάς εθνικάς υπηρεσίας ως παρέχει εκπαιδευσεσ συνοδουμένη με γνήσιον τελείαν των τόσων χρησίμων εις τον άγώνα της ζωής και τόσον άνέλθς όμοσ πανταχού διδασκομένων γλωσσών, με την εις τό πρόγραμμα άνακερομένην «Εθνικήν Κατήχησιν», άκόμη δε με την σοματικην εδείξαν και τον άνδρισμόν του μαθητού, εν έπαιεργάζεσται εις τό τέλειον οίκοτροφεϊόν του η διδασκομένη Σουηδική γυμναστική και η σκευευτική.

Εθνικός ρηξικέλευθον τό Δραγατσειον άξίζει άληθινά την φήμην ης άπολαύει.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Όχι μόνον επιστημονικός βαθός αλλά και κοινωνικός και εθνικός όφέλιμος είνε ο λόγος εν έξεργώνησιν, άναρτήριον εις την διδασκαλίαν της Παιδιατρικής, ο επαξίως καταλαβών την έδραν ταύτην εν τφ Πανεπιστημίω κ. Χρήστος Μαλανδρινός.

Τόν λόγον τούτον εκδοθέντα εις κοινήν τεύχος περί του «Κλάδου της Παιδιατρικής ως ίδιού», διεξήλθομεν εκτιμώντες επιστημονικήν άξίαν, όσον και την ευσυνείθητον άντίληψιν της άποστολής του παιδιάρου.

Αφιερώσαμεν τάς όλίγας γραμμιάς αυτές εις τάς μητέρας διά τάς άληθείας τάς όποιας έχουν ν' άντιλήσουν άναγινώσκουσαι τον λόγον του κ. Μαλανδρινου, όστις απέδειξεν ότι μεγάλα κακά προέρχονται εκ της κατά την παιδικήν ηλικίαν κακής τηρήσεως των διατητηκών και θηλασών κανόνων.

Έπί 1000 γεννήσεων, ως άνέφερον ο κ. Μαλανδρινός, άποθνήσκουσι 200 μικρά κατά τό πρώτον έτος και 80 κατά τό δεύτερον έτος της γεννήσεως, την τοιαύτην δε καταπληκτικήν θνητότητα δημιουργούν οι νόσοι του πεπτικού συστήματος, αΐτινες πάλιν όφείλονται εις άντικατάστασιν της φυσικής γαλουχίας διά της τεχνικής. Έπικαλείται διά τούτο ο κ. Μαλανδρινός την προσοχήν των μητέρων, και συνιστά ίνα γαλουχώσι τά τέκνα των μόναι επικαλούμενος τον Πλουτάρχον καθ' εν «δει αυτές τάς μητέρας τά τέκνα τρέφειν και τούτοις υπέχουν τους μαστούς». Δυστυχώς εν Έλλάδι, ως άνέφερον ο κ. Μαλανδρινός, ούκ όλίγαι μητέρες άποφεύγουσ την θήλασιν των

τέκνων των. Ήθεν δε Έλληψιν γάλακτος η σοματική άδυναμίαν, και μεγάλων κινδόνων κινδύνων γίνονται τούτοστροπώς πρόνοι. Καταδικάζων την τεχνικήν γαλουχίαν ποιεΐται έκκλησιν προς τάς Έλληνίδας μητέρας, να μη άρνώνται την πρόθυμον προσφοράν του μητρικού γάλακτος. Ας άναλογισθώμεν, εΐπαν ο κ. Καθηγητής, όποιον έχοίμερον και όποιαν κρυφήν ύπαρξη άνεκαν θά αισθανθώμεν βλέπουσαι τά τέκνα αυτών άδουρούμενα και προσγόμενα εν τφ κοινωνία άκαμια εις βίαιαν. Βεβαίως θ' άναφωνήσωσιν ότι «οι έσταταίς αυτοί βλαστοί δεν είνε γέννημα αλλά και θρόμμα ήθώον». Ημεις άπεκομίσσαμεν έντυπώσεσι βαθείας επιστημονικής έρευνής εκ του λόγου αυτού, οι μητέρας ως άποκομίσουσ πολύτιμα διδάγματα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Το Μακεδονικόν πρόβλημα. — Έξέδοθη ύπό της «Έταιρείας Έλληνισμός» νέον έργον από τάς φωτοστακτώατα διά τό μέγα ζήτημα μας έργα του Προέδρου κ. Ν. Καζάζη ύπό τον άνω τίτλον, εις τόμον εκ 450 σελίδων μετά χάρτου.

Έξωτικά Τραγούδια — «Η Άγέννητη». — Υπέρομοφος έκδοσις θαυμαστόν πνεύματος του κ. Πολυδ. Δημητρακοπούλου από τό Τυπογραφείον «Έστία», με φωτοτυπικάς εικόνας του κ. Αριστέως, όφειλομένη εις την γενικωδοφρίαν του εν Χαρτόμυ έργονοσ κ. Ηρακλέους Καββαδία.

Σέξρες και έντυπώσεσι εκ περιοδείας άνά την Μακεδονίαν. — Τόμος εκ 250 σελίδων πλήρως περιγραφών, στατιστικών και τοπογραφικών, ιστορικών και αρχαιολογικών σημειώσεων, όφειλομένων εις κάλαμον λογιού γνωστοθ διά τά πατριωτικά του αίσθήματα και την ευσυνείθητον συγγραφικήν έργασίαν του κ. Γ. Χατζηκριακού, καθηγητού εν Θεσσαλονίκη. Κρίσεσι διά τά άνω εις τό προσεχές τεύχος.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ήρξατο η έκτύπωσις έλληγιστι του Α' Τόμου του «Μυστικού της Ζωής» του κ. Πολ. Δημητρακοπούλου, άποτελουμένου εκ 500 σελίδων μετά 30 εικόνων και 12 πινάκων φωτογραφιών κλπ. εις πολύτιμη έκδοσιν. Ο τόμος όστις τιμάται 15 δραχ. (τρ. χρ. διά τό έξωτερικόν), διά δε τους έγγρασομένους από τούδε συνδρομητάς και προκαταβάλλοντασ την συνδρομήν των, τό βιβλίον παρέχεται άντι 12,50 δραχ. (τρ. χρ. διά τό έξωτερικόν). Συνδρομητάί έγγράφονται εις τά βιβλιοπωλεία Μπέσι, Έλευθερουδάκη, Έστίας και Σαλιδέρου. Οί εν ταις επαρχίαις και τφ έξωτερική άποσυνθήτωσαν προς τον συγγραφέα έδός Λεωνίδα 9.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΜΙΟΝΗΝ

Εις την Ερμιόνην η σκηνή. Η Κυβέρνησις ήθέλησε ν' άπαγορεύση την μεταφοράν του μεταλλεύματος και παρά τό φορτηγόν μεγάλο πλοίου, τό όποτον φαίνεται εις την εικόνα μας, ήγκυροδόλησεν ένα πολυμεκόν μας. Το βία προκαλεί βίαν. Εις τά δύο πλοία προσετέθη και τρίτον, άγγλικόν πολυμεκόν αυτό, διά να προστατεύση τό φορτηγόν κατά του έλληγικού πολυμεκόν. Η εικόνα μας άφνος άλλ' εύχλοτώς ιστορία ένος έχι από τά όλίγησ συγκινήσαν προκαλέσαντα γεγονότα, όφείλεται εις την μηχανήν του συμπύκνου κ. Μάχ Δοναδ Προξένου της Άγγιλίας.

ΤΟ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΕΡΜΙΟΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ

Από τας παρασημοφορίας η προαγωγή παρασημών ελας, κατά γενικήν ομολογίαν, εκείνη η οποία ήταν εκτελεστική καθήκοντος επιδημικού είναι η εις τόν Χρυσόν Σταυρόν του Σωτήρος προαγωγή του Διευθύνοντος τού Αρχείου του Στόλου Τμηματάρχου κ. Κοφινά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΦΙΝΑΣ
Τμηματάρχης του Αρχείου του Έθνικου Στόλου.

ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

Αν ετι από την άλλην εθνεγερτικήν δράσιν των Άγγλων εις την Αίγυπτον, μόνον από τήν εκεί ταχυδρομεία των θα ήθνατο να εξέλθῃ ασφαλέως συμπεράσμα επί της εκπολιτιστικής των δυνάμεως.

Η τάξις, η οποία επικρατεί εις αυτά, η ταχύτης της διεκπεραίωσης κοσμοσσίας αλληλογραφίας, ο ελας εκείνος θαυμαστός οργανισμός ο ανταποκριθήμενος εις τας πολλαπλὰς ανάγκας του μεγάλου Αιγυπτιακού εμπορίου ενέπνευσαν ακράδαντον τήν εμπιστοσύνην πάντων εις τὰ Ταχυδρομεία τὰ οποία ίδρυσαν οί Άγγλοι.

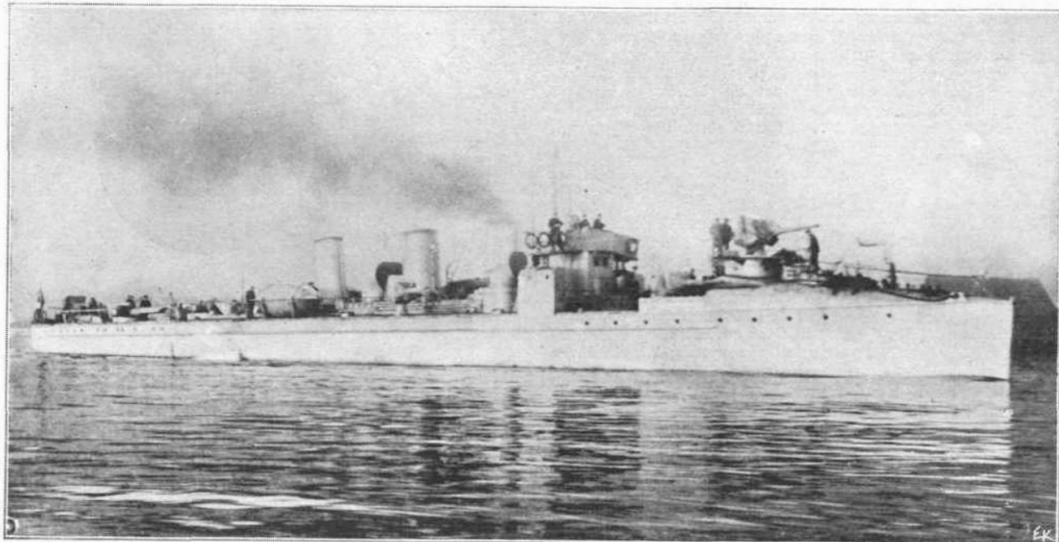
Πόσον μεγάλα είναι αὐτὰς υπηρεσίαι καλῶν ταχυδρομείου εις εμπορικὴν μάλιστα χώραν γνωρίζουν βεβαίως πάντες καὶ τὰ Αιγυπτιακά Ταχυδρομεία εἰνε πρότυπα διοργανώσεως εθνεγερτικῆς διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἡ ἐπιτέλεσις ἡ θρησκευτικῆ τοῦ καθήκοντος διὰ τούς Άγγλους δὲν εἶνε παρά σὺνήθεσ φαινόμενον, ἡ «Εἰκονογραφημένη» ὁμοῦ ὄφειλε νὰ ἀπιερῶσθαι τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς εις τὰ Ταχυδρομεία τῆς Αἰγύπτου πολλακίς εὐρύθου εὐκαιρίας νὰ θαυμάσῃ ταῦτα, πολλακίς δὲ ἐξυπηρετουμένη ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ εὐρείᾳ τῆς καθ' ὅλην τὴν Αἴγυπτον διαδόσει.

Εἶναι ἐνδείξις θαυμασμοῦ καὶ ἐκφρασις εὐχαριστιῶν μαζὺ ὅσα ἐγράψαμεν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κατὰ τὸ 1720 ὁ Πέτρος ὁ Μέγας εἶχε διατάξῃ μεγάλας πολεμικὰς παρασκευὰς χωρὶς κανεῖς ἐκτός αὐτοῦ, τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ Γενικοῦ Μέντοικοῦ νὰ γνωρίζῃ τὸν σκοπὸν των.

Διὰ τὴν σχεδιασθεμένην ἐκστρατείαν συνσκέπτετο εἰς τὸν κοινῶνα τῆς σύζυγόν του, ὅπου πολλακίς ἐπανάλαβε τὴν φράσιν: «Εἰ Persi Podiom» (Εἰς Περσίαν νὰ ἐκστρατεύωμεν). Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἠρώτησεν ὁ Πέτρος τὸν ὑπασιπότην του τί νωότερον ἐλέγξατο. — Ὅτι ἡ ἐκστρατεῦσμεν κατὰ τῆς Περσίας, εἶπεν ὁ ὑπασιπότης. — Πότις σοῦ τὸ εἶπεν; ἠρώτησεν ἔξω φρενῶν ὁ Πέτρος. — Ὁ παπαγάλλος τῆς Α. Μ. τῆς Αὐτο-

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΝΤΙΠΤΟΡΠΙΛΙΚΟΝ "ΝΑΥΚΡΑΤΟΥΣΑ,,

κρατορίας ἀπεκρίθη ὁ ὑπασιπότης. Χθὲς ἐταν παρουσιάσθην διὰ νὰ λάβω διαταγὰς τῆς τῶ πηγνόν τὸ εἶπε τέσσαρας φορές.

ΚΑΤΙ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ποῖος δύναιτο νὰ τιμηθῇ καὶ ν' ἀπατῇ τὴν Τύχην ἐν τῆς ἀξίας ἢ σφραγίς τοῦ λείπει; Ἀς μὴ ἔχῃ τὴν τὸ μὴ νὰ κοροδοῦνται κανένας παρ' ἀξίαν! Ὡ! Ἄν τὰ εἰσοδήματα καὶ οἱ βαθμοὶ κ' οἱ τίτλοι ἔστα μέσα τῆς διαφθορᾶς δὲν εἶχον τὴν ἀγῆρῃ των, ἂν αἱ τιμαὶ τοῦ καθενὸς ἦσαν ἀγορασιμὰ μὴ μόνον τὴν ἀξίαν του, ὦ! πόσοι τότε, πόσοι, ἀντὶ νὰ εἶνε ἐξοικετοὶ θὰ ἦσαν οικειοσυνόμενοι, καὶ πόσοι θὰ ἐπύκονον ἀντὶ νὰ διατάτουν, — καὶ πόσα οὐβήματα κανεῖς θὰ εἶχε νὰ χοροῖσθαι ἀπὸ τὸν σκόπον τῆς τιμῆς τὸν γνήσιον, — καὶ πόση, πόση τιμὴ θὰ ἔβγαυε σὴν λάμπην τῆς ἡμέρας ἀνάμειο ἀπὸ τ' ἄγνοα καὶ τ' ἀποδιαιολογῶν τῆς τωροῦς μας ἐποχῆς.

ΣΑΙΣΠΗΡ
(Παλαιὰ μετάφρασις τοῦ κ. Δ. Βουέλου).

ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀπὸ 1ης προσεχὸς Σεπτεμβρίου μεταφέρονται εἰς τὴν νεώδητον οἰκίαν Καζάνη ἐδὸς Καρότου ἀρ. 4 παρὰ τὸ μέγαρον τοῦ φιλολογικῶν Σολλόγου «Παρνασσός» μεταξὺ δὲ τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

ΤΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν ἐκδίδεται ἐνταῦθα ὑπὸ ἀρχαίου καὶ διαπρεποῦς δημοσιογράφου, διακριθέντος ἄλλοτε ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ — τοῦ κ. Ἰω. Βρεττοῦ, διευθυντοῦ τοῦ περιφήμου «Βουλόμενον Κωνσταντινουπόλεως» — τὸ φερύονον «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον». Τόσον ἡ τακτικὴ ἐκδοσίς του, ὅσον καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ περιεχομένου του, ἡ πληθώρα τῶν εἰκόνων του, ἡ ἐπιλογὴ τῆς ὕλης του, συνισταμένης πάντοτε εἰς διαφόρους γνώσεις ἱστορικὰς, ἐπιστημονικὰς, στατιστικὰς, ἐμπορικὰς, βιομηχανικὰς, γεωλογικὰς κ. τ. λ. καὶ ἡ φιλότιμος προσπάθεια τοῦ σεβαστοῦ προεδροῦ ἐκδοτοῦ του, νὰ τὸ πλουτίσῃ ἀπόκτιστος καὶ νὰ τὸ βελτιώσῃ ἀδιαλείπτως τὸ κατέστησαν πολὺτιμον ἀπόκτισμα. Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, ὅπου ἰδίως ἐκτιμᾶται τὸ βιβλίον, ἀρῶμαι κατὰ γλιτάδας τοῦς συνδρομητὰς του, οἱ ὅποιοι ἀντλοῦν ἐξ αὐτοῦ πολυτίμους γνώσεις καὶ τὸ ὑποστηρίζουν ἀνεκάνθεν καὶ τὸ περιμένουν ἐκείτοσε. Γενικῶς ἀνομιολογῆθη ὅτι τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Ι. Α. Βρεττοῦ» ἔγινεν ἐξάμμιλλον μὲ τὸ περίφημον καὶ πασίγνωστον «Ἀλμανά Ἀσέτ», τὸ ὅποτον εἰς ὅλον τὸν κόσμον κυκλοφορεῖ κατὰ ἑκατομμύρια.

Τώρα εἰς τὸν καρπὸν αὐτῶν τῶν πολυτίμων γνώσεων καὶ πείρας καὶ τῶν κόπων τοῦ σεβαστοῦ συναδέλφου ἔρχεται νὰ προσθήσῃ καὶ ἄλληλν δρασίαν ἡ «Εἰκονογραφημένη» μεταγγίζουσα αἷμα ἀπὸ τὸ σφραγγλὸν τῆς αἷμα καὶ ζωῆν ἀπὸ τὴν ἀλόδορον ζωὴν τῆς. Ἀπὸ τοῦδς τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ μετέχει καὶ ἡ «Εἰκονογραφημένη» καὶ διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς αὐτῆς θὰ γίνονυ βαθμυδὸν πολλαὶ μεταρρυθμίσεις, σκοποῦσαι νὰ τὸ καταστήσουν ἀκόμη πλουσιώτερον εἰς ὕλην καὶ εἰκόνας, ἀκόμη πολυτελέστερον. Ἐν πρώτοις θὰ αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰκόνων του μέχρι τῶν διακοσίων εἰς ἑκα-

Η ΕΝ ΚΑΡΤΟΥΜ ΕΛΛΑΣ

- 1) ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, 2) ΗΡ. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, 3) ΝΙΚ. ΒΟΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, 4) Σ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ, 5) Ι. ΜΠΕΘΑΝΗΣ, 6) ΣΠ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, 7) ΚΩΝΣ. ΜΕΤΑΞΟΠΟΥΛΟΣ, 8) Μ. ΚΑΛΥΒΑΣ, 9) Ε. ΑΙΝΤΟΣ, 10) ΒΕΝΙΕΡΗΣ, 11) Ε. ΝΟΤΑΡΗΣ, 12) Ο. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, 13) ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, 14) Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, 15) Χ. ΚΥΡΙΑΔΗΣ

(Ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἐλήφθη ἀπὸ τὴν προσεχῆ ἐν τῇ «Εἰκονογραφημένη» δημοσιεύσειν ἐντυπώσεων περὶ Σουδάν τοῦ κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου, μεταβάντος αὐτοῦ μετὰ τοῦ Μαχαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου).

στον τόμον. Θὰ ἀντικατασταθῇ ἀκόμη ὁ ἄλλως καλὸς χάρτης του διὰ τοῦ καταστῆναι καὶ βαρυτίμου χάρτου τῆς «Εἰκονογραφημένης». Αὐξάνει προσέτι ὁ κύκλος τῆς συνεργασίας, νὰ κοσμήματα παρηγγελέσθαι, γραφεῖα εὐρύχωρα καὶ κεντρικώτατα ἐνοικιάσθαι καὶ ἐν γένει καταβλήθῃ πᾶσα μέριμνα καὶ πᾶσα δαπάνη, ὅσας νὰ κατασταθῇ τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον» βιβλίον Πανελληνίων. Ὡς πάντοτε καὶ ἐφέτος τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ 1908, θὰ κυκλοφορήσῃ ἐντὸς τοῦ προσεχὸς Δεκεμβρίου, τὸ δὲ τοῦ 1909 θὰ παρουσιάσῃ πᾶσας τὰς καινοτομίας καὶ μεταρρυθμίσεις, καὶ θὰ στέλλεται πρὸς τοὺς αἰτησομένους δεξιμένον πολυτελῶς, ἐν μὲν τῇ ἐσωτερικῇ ἀντὶ 5 ρ. ἢ, ἐν δὲ τῇ ἐξωτερικῇ ἀντὶ 7 ρ. ἢ. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσῃσι τοῦτο ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης» ὅς ἀπευθυνῶσαι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Ἡμερολογίου», Γραφεῖα «Εἰκονογραφημένης», ἐδὸς Καρότου ἀρ. 4, Ἀθήνας. Θὰ γίνεται ὁμοῦ καὶ δευτέρα ἐκδοσίς, μὲ τὸν συνήθη χάρτην ἀντὶ 3 ρ. ἢ 5 ρ. ἢ 7 ρ. ἢ 9 ρ. ἢ 11 ρ. ἢ 13 ρ. ἢ 15 ρ. ἢ 17 ρ. ἢ 19 ρ. ἢ 21 ρ. ἢ 23 ρ. ἢ 25 ρ. ἢ 27 ρ. ἢ 29 ρ. ἢ 31 ρ. ἢ 33 ρ. ἢ 35 ρ. ἢ 37 ρ. ἢ 39 ρ. ἢ 41 ρ. ἢ 43 ρ. ἢ 45 ρ. ἢ 47 ρ. ἢ 49 ρ. ἢ 51 ρ. ἢ 53 ρ. ἢ 55 ρ. ἢ 57 ρ. ἢ 59 ρ. ἢ 61 ρ. ἢ 63 ρ. ἢ 65 ρ. ἢ 67 ρ. ἢ 69 ρ. ἢ 71 ρ. ἢ 73 ρ. ἢ 75 ρ. ἢ 77 ρ. ἢ 79 ρ. ἢ 81 ρ. ἢ 83 ρ. ἢ 85 ρ. ἢ 87 ρ. ἢ 89 ρ. ἢ 91 ρ. ἢ 93 ρ. ἢ 95 ρ. ἢ 97 ρ. ἢ 99 ρ. ἢ 101 ρ. ἢ 103 ρ. ἢ 105 ρ. ἢ 107 ρ. ἢ 109 ρ. ἢ 111 ρ. ἢ 113 ρ. ἢ 115 ρ. ἢ 117 ρ. ἢ 119 ρ. ἢ 121 ρ. ἢ 123 ρ. ἢ 125 ρ. ἢ 127 ρ. ἢ 129 ρ. ἢ 131 ρ. ἢ 133 ρ. ἢ 135 ρ. ἢ 137 ρ. ἢ 139 ρ. ἢ 141 ρ. ἢ 143 ρ. ἢ 145 ρ. ἢ 147 ρ. ἢ 149 ρ. ἢ 151 ρ. ἢ 153 ρ. ἢ 155 ρ. ἢ 157 ρ. ἢ 159 ρ. ἢ 161 ρ. ἢ 163 ρ. ἢ 165 ρ. ἢ 167 ρ. ἢ 169 ρ. ἢ 171 ρ. ἢ 173 ρ. ἢ 175 ρ. ἢ 177 ρ. ἢ 179 ρ. ἢ 181 ρ. ἢ 183 ρ. ἢ 185 ρ. ἢ 187 ρ. ἢ 189 ρ. ἢ 191 ρ. ἢ 193 ρ. ἢ 195 ρ. ἢ 197 ρ. ἢ 199 ρ. ἢ 201 ρ. ἢ 203 ρ. ἢ 205 ρ. ἢ 207 ρ. ἢ 209 ρ. ἢ 211 ρ. ἢ 213 ρ. ἢ 215 ρ. ἢ 217 ρ. ἢ 219 ρ. ἢ 221 ρ. ἢ 223 ρ. ἢ 225 ρ. ἢ 227 ρ. ἢ 229 ρ. ἢ 231 ρ. ἢ 233 ρ. ἢ 235 ρ. ἢ 237 ρ. ἢ 239 ρ. ἢ 241 ρ. ἢ 243 ρ. ἢ 245 ρ. ἢ 247 ρ. ἢ 249 ρ. ἢ 251 ρ. ἢ 253 ρ. ἢ 255 ρ. ἢ 257 ρ. ἢ 259 ρ. ἢ 261 ρ. ἢ 263 ρ. ἢ 265 ρ. ἢ 267 ρ. ἢ 269 ρ. ἢ 271 ρ. ἢ 273 ρ. ἢ 275 ρ. ἢ 277 ρ. ἢ 279 ρ. ἢ 281 ρ. ἢ 283 ρ. ἢ 285 ρ. ἢ 287 ρ. ἢ 289 ρ. ἢ 291 ρ. ἢ 293 ρ. ἢ 295 ρ. ἢ 297 ρ. ἢ 299 ρ. ἢ 301 ρ. ἢ 303 ρ. ἢ 305 ρ. ἢ 307 ρ. ἢ 309 ρ. ἢ 311 ρ. ἢ 313 ρ. ἢ 315 ρ. ἢ 317 ρ. ἢ 319 ρ. ἢ 321 ρ. ἢ 323 ρ. ἢ 325 ρ. ἢ 327 ρ. ἢ 329 ρ. ἢ 331 ρ. ἢ 333 ρ. ἢ 335 ρ. ἢ 337 ρ. ἢ 339 ρ. ἢ 341 ρ. ἢ 343 ρ. ἢ 345 ρ. ἢ 347 ρ. ἢ 349 ρ. ἢ 351 ρ. ἢ 353 ρ. ἢ 355 ρ. ἢ 357 ρ. ἢ 359 ρ. ἢ 361 ρ. ἢ 363 ρ. ἢ 365 ρ. ἢ 367 ρ. ἢ 369 ρ. ἢ 371 ρ. ἢ 373 ρ. ἢ 375 ρ. ἢ 377 ρ. ἢ 379 ρ. ἢ 381 ρ. ἢ 383 ρ. ἢ 385 ρ. ἢ 387 ρ. ἢ 389 ρ. ἢ 391 ρ. ἢ 393 ρ. ἢ 395 ρ. ἢ 397 ρ. ἢ 399 ρ. ἢ 401 ρ. ἢ 403 ρ. ἢ 405 ρ. ἢ 407 ρ. ἢ 409 ρ. ἢ 411 ρ. ἢ 413 ρ. ἢ 415 ρ. ἢ 417 ρ. ἢ 419 ρ. ἢ 421 ρ. ἢ 423 ρ. ἢ 425 ρ. ἢ 427 ρ. ἢ 429 ρ. ἢ 431 ρ. ἢ 433 ρ. ἢ 435 ρ. ἢ 437 ρ. ἢ 439 ρ. ἢ 441 ρ. ἢ 443 ρ. ἢ 445 ρ. ἢ 447 ρ. ἢ 449 ρ. ἢ 451 ρ. ἢ 453 ρ. ἢ 455 ρ. ἢ 457 ρ. ἢ 459 ρ. ἢ 461 ρ. ἢ 463 ρ. ἢ 465 ρ. ἢ 467 ρ. ἢ 469 ρ. ἢ 471 ρ. ἢ 473 ρ. ἢ 475 ρ. ἢ 477 ρ. ἢ 479 ρ. ἢ 481 ρ. ἢ 483 ρ. ἢ 485 ρ. ἢ 487 ρ. ἢ 489 ρ. ἢ 491 ρ. ἢ 493 ρ. ἢ 495 ρ. ἢ 497 ρ. ἢ 499 ρ. ἢ 501 ρ. ἢ 503 ρ. ἢ 505 ρ. ἢ 507 ρ. ἢ 509 ρ. ἢ 511 ρ. ἢ 513 ρ. ἢ 515 ρ. ἢ 517 ρ. ἢ 519 ρ. ἢ 521 ρ. ἢ 523 ρ. ἢ 525 ρ. ἢ 527 ρ. ἢ 529 ρ. ἢ 531 ρ. ἢ 533 ρ. ἢ 535 ρ. ἢ 537 ρ. ἢ 539 ρ. ἢ 541 ρ. ἢ 543 ρ. ἢ 545 ρ. ἢ 547 ρ. ἢ 549 ρ. ἢ 551 ρ. ἢ 553 ρ. ἢ 555 ρ. ἢ 557 ρ. ἢ 559 ρ. ἢ 561 ρ. ἢ 563 ρ. ἢ 565 ρ. ἢ 567 ρ. ἢ 569 ρ. ἢ 571 ρ. ἢ 573 ρ. ἢ 575 ρ. ἢ 577 ρ. ἢ 579 ρ. ἢ 581 ρ. ἢ 583 ρ. ἢ 585 ρ. ἢ 587 ρ. ἢ 589 ρ. ἢ 591 ρ. ἢ 593 ρ. ἢ 595 ρ. ἢ 597 ρ. ἢ 599 ρ. ἢ 601 ρ. ἢ 603 ρ. ἢ 605 ρ. ἢ 607 ρ. ἢ 609 ρ. ἢ 611 ρ. ἢ 613 ρ. ἢ 615 ρ. ἢ 617 ρ. ἢ 619 ρ. ἢ 621 ρ. ἢ 623 ρ. ἢ 625 ρ. ἢ 627 ρ. ἢ 629 ρ. ἢ 631 ρ. ἢ 633 ρ. ἢ 635 ρ. ἢ 637 ρ. ἢ 639 ρ. ἢ 641 ρ. ἢ 643 ρ. ἢ 645 ρ. ἢ 647 ρ. ἢ 649 ρ. ἢ 651 ρ. ἢ 653 ρ. ἢ 655 ρ. ἢ 657 ρ. ἢ 659 ρ. ἢ 661 ρ. ἢ 663 ρ. ἢ 665 ρ. ἢ 667 ρ. ἢ 669 ρ. ἢ 671 ρ. ἢ 673 ρ. ἢ 675 ρ. ἢ 677 ρ. ἢ 679 ρ. ἢ 681 ρ. ἢ 683 ρ. ἢ 685 ρ. ἢ 687 ρ. ἢ 689 ρ. ἢ 691 ρ. ἢ 693 ρ. ἢ 695 ρ. ἢ 697 ρ. ἢ 699 ρ. ἢ 701 ρ. ἢ 703 ρ. ἢ 705 ρ. ἢ 707 ρ. ἢ 709 ρ. ἢ 711 ρ. ἢ 713 ρ. ἢ 715 ρ. ἢ 717 ρ. ἢ 719 ρ. ἢ 721 ρ. ἢ 723 ρ. ἢ 725 ρ. ἢ 727 ρ. ἢ 729 ρ. ἢ 731 ρ. ἢ 733 ρ. ἢ 735 ρ. ἢ 737 ρ. ἢ 739 ρ. ἢ 741 ρ. ἢ 743 ρ. ἢ 745 ρ. ἢ 747 ρ. ἢ 749 ρ. ἢ 751 ρ. ἢ 753 ρ. ἢ 755 ρ. ἢ 757 ρ. ἢ 759 ρ. ἢ 761 ρ. ἢ 763 ρ. ἢ 765 ρ. ἢ 767 ρ. ἢ 769 ρ. ἢ 771 ρ. ἢ 773 ρ. ἢ 775 ρ. ἢ 777 ρ. ἢ 779 ρ. ἢ 781 ρ. ἢ 783 ρ. ἢ 785 ρ. ἢ 787 ρ. ἢ 789 ρ. ἢ 791 ρ. ἢ 793 ρ. ἢ 795 ρ. ἢ 797 ρ. ἢ 799 ρ. ἢ 801 ρ. ἢ 803 ρ. ἢ 805 ρ. ἢ 807 ρ. ἢ 809 ρ. ἢ 811 ρ. ἢ 813 ρ. ἢ 815 ρ. ἢ 817 ρ. ἢ 819 ρ. ἢ 821 ρ. ἢ 823 ρ. ἢ 825 ρ. ἢ 827 ρ. ἢ 829 ρ. ἢ 831 ρ. ἢ 833 ρ. ἢ 835 ρ. ἢ 837 ρ. ἢ 839 ρ. ἢ 841 ρ. ἢ 843 ρ. ἢ 845 ρ. ἢ 847 ρ. ἢ 849 ρ. ἢ 851 ρ. ἢ 853 ρ. ἢ 855 ρ. ἢ 857 ρ. ἢ 859 ρ. ἢ 861 ρ. ἢ 863 ρ. ἢ 865 ρ. ἢ 867 ρ. ἢ 869 ρ. ἢ 871 ρ. ἢ 873 ρ. ἢ 875 ρ. ἢ 877 ρ. ἢ 879 ρ. ἢ 881 ρ. ἢ 883 ρ. ἢ 885 ρ. ἢ 887 ρ. ἢ 889 ρ. ἢ 891 ρ. ἢ 893 ρ. ἢ 895 ρ. ἢ 897 ρ. ἢ 899 ρ. ἢ 901 ρ. ἢ 903 ρ. ἢ 905 ρ. ἢ 907 ρ. ἢ 909 ρ. ἢ 911 ρ. ἢ 913 ρ. ἢ 915 ρ. ἢ 917 ρ. ἢ 919 ρ. ἢ 921 ρ. ἢ 923 ρ. ἢ 925 ρ. ἢ 927 ρ. ἢ 929 ρ. ἢ 931 ρ. ἢ 933 ρ. ἢ 935 ρ. ἢ 937 ρ. ἢ 939 ρ. ἢ 941 ρ. ἢ 943 ρ. ἢ 945 ρ. ἢ 947 ρ. ἢ 949 ρ. ἢ 951 ρ. ἢ 953 ρ. ἢ 955 ρ. ἢ 957 ρ. ἢ 959 ρ. ἢ 961 ρ. ἢ 963 ρ. ἢ 965 ρ. ἢ 967 ρ. ἢ 969 ρ. ἢ 971 ρ. ἢ 973 ρ. ἢ 975 ρ. ἢ 977 ρ. ἢ 979 ρ. ἢ 981 ρ. ἢ 983 ρ. ἢ 985 ρ. ἢ 987 ρ. ἢ 989 ρ. ἢ 991 ρ. ἢ 993 ρ. ἢ 995 ρ. ἢ 997 ρ. ἢ 999 ρ. ἢ 1001 ρ. ἢ 1003 ρ. ἢ 1005 ρ. ἢ 1007 ρ. ἢ 1009 ρ. ἢ 1011 ρ. ἢ 1013 ρ. ἢ 1015 ρ. ἢ 1017 ρ. ἢ 1019 ρ. ἢ 1021 ρ. ἢ 1023 ρ. ἢ 1025 ρ. ἢ 1027 ρ. ἢ 1029 ρ. ἢ 1031 ρ. ἢ 1033 ρ. ἢ 1035 ρ. ἢ 1037 ρ. ἢ 1039 ρ. ἢ 1041 ρ. ἢ 1043 ρ. ἢ 1045 ρ. ἢ 1047 ρ. ἢ 1049 ρ. ἢ 1051 ρ. ἢ 1053 ρ. ἢ 1055 ρ. ἢ 1057 ρ. ἢ 1059 ρ. ἢ 1061 ρ. ἢ 1063 ρ. ἢ 1065 ρ. ἢ 1067 ρ. ἢ 1069 ρ. ἢ 1071 ρ. ἢ 1073 ρ. ἢ 1075 ρ. ἢ 1077 ρ. ἢ 1079 ρ. ἢ 1081 ρ. ἢ 1083 ρ. ἢ 1085 ρ. ἢ 1087 ρ. ἢ 1089 ρ. ἢ 1091 ρ. ἢ 1093 ρ. ἢ 1095 ρ. ἢ 1097 ρ. ἢ 1099 ρ. ἢ 1101 ρ. ἢ 1103 ρ. ἢ 1105 ρ. ἢ 1107 ρ. ἢ 1109 ρ. ἢ 1111 ρ. ἢ 1113 ρ. ἢ 1115 ρ. ἢ 1117 ρ. ἢ 1119 ρ. ἢ 1121 ρ. ἢ 1123 ρ. ἢ 1125 ρ. ἢ 1127 ρ. ἢ 1129 ρ. ἢ 1131 ρ. ἢ 1133 ρ. ἢ 1135 ρ. ἢ 1137 ρ. ἢ 1139 ρ. ἢ 1141 ρ. ἢ 1143 ρ. ἢ 1145 ρ. ἢ 1147 ρ. ἢ 1149 ρ. ἢ 1151 ρ. ἢ 1153 ρ. ἢ 1155 ρ. ἢ 1157 ρ. ἢ 1159 ρ. ἢ 1161 ρ. ἢ 1163 ρ. ἢ 1165 ρ. ἢ 1167 ρ. ἢ 1169 ρ. ἢ 1171 ρ. ἢ 1173 ρ. ἢ 1175 ρ. ἢ 1177 ρ. ἢ 1179 ρ. ἢ 1181 ρ. ἢ 1183 ρ. ἢ 1185 ρ. ἢ 1187 ρ. ἢ 1189 ρ. ἢ 1191 ρ. ἢ 1193 ρ. ἢ 1195 ρ. ἢ 1197 ρ. ἢ 1199 ρ. ἢ 1201 ρ. ἢ 1203 ρ. ἢ 1205 ρ. ἢ 1207 ρ. ἢ 1209 ρ. ἢ 1211 ρ. ἢ 1213 ρ. ἢ 1215 ρ. ἢ 1217 ρ. ἢ 1219 ρ. ἢ 1221 ρ. ἢ 1223 ρ. ἢ 1225 ρ. ἢ 1227 ρ. ἢ 1229 ρ. ἢ 1231 ρ. ἢ 1233 ρ. ἢ 1235 ρ. ἢ 1237 ρ. ἢ 1239 ρ. ἢ 1241 ρ. ἢ 1243 ρ. ἢ 1245 ρ. ἢ 1247 ρ. ἢ 1249 ρ. ἢ 1251 ρ. ἢ 1253 ρ. ἢ 1255 ρ. ἢ 1257 ρ. ἢ 1259 ρ. ἢ 1261 ρ. ἢ 1263 ρ. ἢ 1265 ρ. ἢ 1267 ρ. ἢ 1269 ρ. ἢ 1271 ρ. ἢ 1273 ρ. ἢ 1275 ρ. ἢ 1277 ρ. ἢ 1279 ρ. ἢ 1281 ρ. ἢ 1283 ρ. ἢ 1285 ρ. ἢ 1287 ρ. ἢ 1289 ρ. ἢ 1291 ρ. ἢ 1293 ρ. ἢ 1295 ρ. ἢ 1297 ρ. ἢ 1299 ρ. ἢ 1301 ρ. ἢ 1303 ρ. ἢ 1305 ρ. ἢ 1307 ρ. ἢ 1309 ρ. ἢ 1311 ρ. ἢ 1313 ρ. ἢ 1315 ρ. ἢ 1317 ρ. ἢ 1319 ρ. ἢ 1321 ρ. ἢ 1323 ρ. ἢ 1325 ρ. ἢ 1327 ρ. ἢ 1329 ρ. ἢ 1331 ρ. ἢ 1333 ρ. ἢ 1335 ρ. ἢ 1337 ρ. ἢ 1339 ρ. ἢ 1341 ρ. ἢ 1343 ρ. ἢ 1345 ρ. ἢ 1347 ρ. ἢ 1349 ρ. ἢ 1351 ρ. ἢ 1353 ρ. ἢ 1355 ρ. ἢ 1357 ρ. ἢ 1359 ρ. ἢ 1361 ρ. ἢ 1363 ρ. ἢ 1365 ρ. ἢ 1367 ρ. ἢ 1369 ρ. ἢ 1371 ρ. ἢ 1373 ρ. ἢ 1375 ρ. ἢ 1377 ρ. ἢ 1379 ρ. ἢ 1381 ρ. ἢ 1383 ρ. ἢ 1385 ρ. ἢ 1387 ρ. ἢ 1389 ρ. ἢ 1391 ρ. ἢ 1393 ρ. ἢ 1395 ρ. ἢ 1397 ρ. ἢ 1399 ρ. ἢ 1401 ρ. ἢ 1403 ρ. ἢ 1405 ρ. ἢ 1407 ρ.

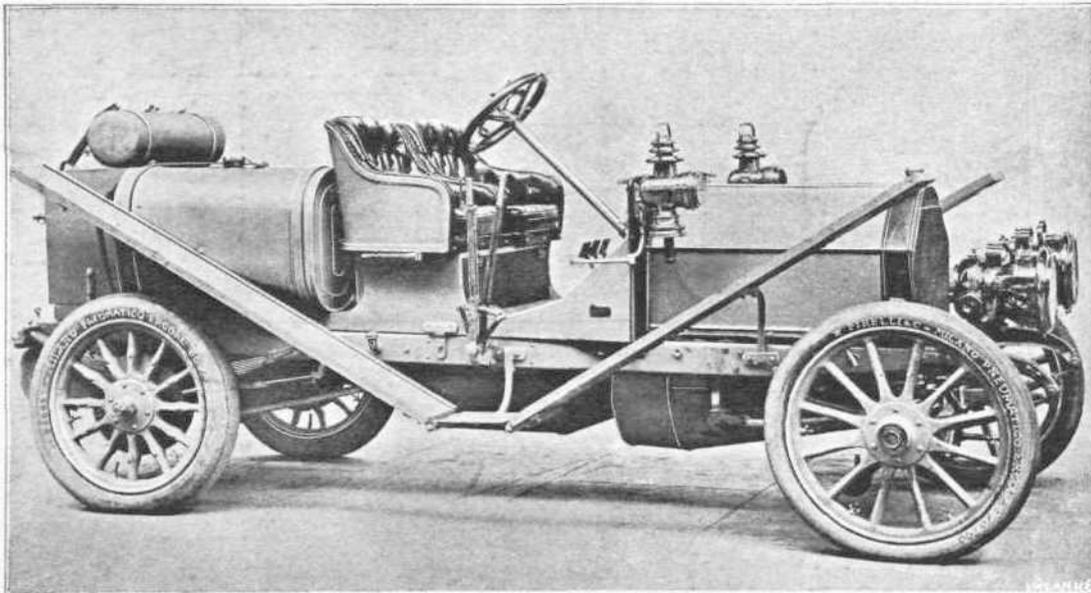
λείφθη τό βήμα «είνα». Έν στίχῳ 26 τῆς αὐτῆς στήλης ἀντί: ἄτε τῆς Ἰούδς οἱ βόες διαβάνας αὐτόν, θέον νά τσῆ, ὡς ἔγραψεν ὁ κ. Σκαλιέρης: ἄτε τῆς Ἰούδς ὡς βόες διαβάσης αὐτόν. Έν στίχῳ 37 τῆς αὐτῆς στήλης ἀντί: (Εὐστάθιος εἰς Διονύσιον τόν Περιηγητήν Χρονικόν Πασχάλιον) ἔγραψεν ὁ κ. Σκαλιέρης: (Εὐστάθιος εἰς Διονύσιον τόν Περιηγητήν. Χρονικόν Πασχάλιον). Έν στίχῳ 54 τῆς αὐτῆς στήλης ἀντί: βουλόμενος, βαλόμενος. Παραλείπωμεν τήν γενικήν μετατόπισιν τῆς στίξεως ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Δημοσθένους. Ἀπό τοῦ στίχου 58 καί ἐντέθεν μεταβλήθη ἐσφαλμένως ἡ διοικητική γραφή τοῦ ψηφίσματος τῶν Βυζαντιῶν.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Πλουσία καί ἡ ἐφεταμένη συγκομιδή τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου. Ἀλλά τὰ πλεῖστα τῶν ἀναδιδασθέντων νέων ἔργων ἀνοῦσια. Τήν πρώτην θέσιν κατέλαβεν ἡ ἀθηναϊκή ἐπιθεώρησις τῶν κ. κ. Μπάμπη Ἀννίνου καί Γ. Τσοκοπούλου «Τά Παναθήνια» ἀληθῶς ὡραία σάτυρα καί ἐξυπνοτάτη διακομωδοῦσα τὰ σύγχρονα Ἀθηναϊκά γεγονότα, περί ἧς καί μόνως ἀξίζει νά γίνη λόγος.— Ἀνεβιδάσθη εἰς τό θέατρον τῆς Νεαπόλεως καί ὁ «Κολοκοτρώνης εἰς θάνατον» ἡ ἀκριβέστερον ἐπιμελεῖα τοῦ ἀλλοτε ἀναγνωματογράφου μῆδς πρωϊνῆς ἐφημερίδος κ. Σπ. Ποταμιάνου ἀνεβιδάσθησαν ἐπί σκηνῆς ὁ Κολοκοτρώνης καί τινα ἄλλα πρόσωπα ληφθέντα ἀπό τήν ἱστορίαν, ἀλλ' εἶχε τό ἔργον τόσην σχέσιν μέ τήν ἱστορίαν ὅσην καί τὰ ἀναγνώσματα τοῦ συγγραφέως.— Τά αὐτά πρέπει νά εἴπη κανεῖς καί περί τῆς «Κασσιανῆς», τοῦ Πανελληνίου γήμης συγγραφέως κ. Α. Κυριακοῦ, ὅστις ἐκτοπισθεῖς μέ τὰ παραμύθια του ἀπό τῆς στήλης τῶν ἐφημερίδων, ἐνόμισεν ὅτι ἤδύνατο νά καταφύγῃ εἰς τὰ παρασκηνία τοῦ θεάτρου.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΟΝΕΤΤΑ

Μέ ἀρχαῖον κάλλος καί ἀρχαιοπρεπές ὄφος ὁ ἐνθουσιώδης φίλος τῆς Ἑλλάδος καί τῆς «Εἰκονογραφημένης» δὲ φίλος πολύτιμος κιδ. Πίο Τσοῦτι, διὰ τῆς φιλελληνικῆς ἐνεργείας τοῦ ὁποίου ἐγράψαμεν δημοσιεύσαντες καί τήν εἰκόνα του, ἔγραψε εἰδικῶς διὰ τό φύλλον μας σειράν «Ἀθηναϊκῶν σονέττων».
«Ἡθέλησα — γράφει εἰς ἀπειριστον ἑλληνικήν ὁ διακεκριμένος φιλέλλη — νά συνθέσω μερικούς στίχους περί τῆς ὡραίας Σας πρωτενοῦσης ἐπίτηδες διὰ τήν Εἰκονογραφημένην» καί προσθέτει: «Ἡκολούθησα μέ μέγαν ἐνθουσιασμόν τῆς ὡραίας ἑορτῆς τῆς ὁποίας ὁ γενναῖος ἀδελφός μας ἑλληνικός λαός ἐκαμε διὰ τόν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας. Καθῶς Ἵμεῖς, εἴχομα ὅπως τὰ δύο ἐνδοξότερα εἶδη τοῦ κόσμου μαζί προσδεύωσι, πάντα περισσότερον εἰς τήν τελειοποίησιν τοῦ πολιτισμοῦ». «... Τά συγχαρητήριά μου διότι καί ἐγὼ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΒΟΡΓΗΣΕ «ΙΤΑΛΙΑ», μέ τό ὁποῖον ἐκέρχισεν οὗτος τό βραβεῖον τοῦ δρόμου Πεκίνου-Παρισίων. Φέρει ἐλαστικά περιβλήματα τροχῶν τοῦ ἐν Μιλάνῳ περιφήμου ἐργοστασίου Pirelli.

καί οἱ φίλοι μου τοῦ Λιθόρνου, τῆς Φλωρεντίας εὐρίσκωμεν ὅτι ἡ Εἰκονογραφημένη εἶνα ἐν ἑκτακτον περιοδικῶν διὰ τῆς εἰκόνας καί διὰ τὰ ἄρθρα». Ἀπό τὰ Ἀθηναϊκά σονέττα παραθέτομεν ἐν εἰς μετάφρασιν:

ΔΥΣΙΣ ΑΤΤΙΚΗ

Ἵμεῖς δ' ἐς ἀλλόφυλον ἐξθούσαι χθόρα γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε. Προυνέπω τάδε! (ΔΙΣΧΥΑΟΥ — ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ)

Περῶν σὶόν κόλπο, καθαρῶ σάν ἄστυρος, ἀπ' τόν Ἀρχοῖκό, τό χαῖρε τοῦ ἡλιου κι' ἀογᾶ ἀπ' τήν ἀπειρη πόλι ἐπάνω γίνεται ἀίμος τό τελευταῖο ἀγκάλιασμα χρυσοῦ καί μενεξέδων.
Κι' ἐγὼ σ' ἀνέμον τήν προή τοῦ σβόνει, χίλι μαξέτω λόγια μουικά, ἀκούω στροφῶν ἀοχαῖων τήν αἰόνια ἤχῳ νά φτερουγίζῃ μέ τήν εὐοδιά χίλιων ἀνθρώπων.
Καί σκέπτομα: ὦ, τί γλυκί, νά τελειώνῃ ἡ ζωή ὅπως στοῖς οὐρανοῦς σβόνει, Ἑλλάς, μῆδς δύοσῶ σου ἡ ἀτέλειωτη ἄμορνια μέσα σ' ἐτελευταῖον θρίαμβον φωτός μέσ' τό γλι τό τελευταῖο ὅπου δείχνει ὅλη τήν Εὐμορφιά τοῦ ἐκεῖ κάτω καταναγᾶζει.

[ΠΙΟ ΣΙΥΤΙ

ΔΙΟΝ. ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Ἀνασυσταθὲν τό Ἑλληνικόν Μελοδράμα θαυμάζεται ἀπό τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Ἀρνωτῆ. Μετέχουν πάλιν, ἐκ παρᾶτων συναθροισθέντες, ὁ Βακαρέλης, ὁ κύριος καί ἡ κυρία Κοκκίνη, ὁ Βλαχόπουλος κ.λ.

Νά ἐν ὄνειρον πραγματοποιούμενον. Μέ αὐτό τό ὄνειρον ἐκοιμᾶτο, ἔτρωγεν, εἶχε ἕνας ἄνθρωπος. Ὁ Λαυράγκας, ὁ συμπαθῆς professore. Συνθέτης καί Διδάσκαλος περιφήμος. Ἐς τόν γνωρίση τό Πανελλήνιον.

Κ. ΣΑΓΙΩΡ

Ὁ τοσουλάκης τό ἀνάστημα καί κολοσσός εἰς δράσιν ὑπὲρ τοῦ θεάτρου κωμικός, πρωταγωνιστής καί ἐκ τῶν θιασαρχῶν τοῦ ἀριστοκρατικοῦ μας θεάτρου τῆς «Ν. Σκηνῆς».
Πρό τινων ἐτῶν, ἀγνωστος τέως εἰς τό Ἀθηναϊκόν κινόν, μᾶς ἦλθεν εἰς τό θέατρον τῆς Νεαπόλεως καί ἀμέσως ἐπεβλήθη. Μετά τήν «Νεάπολιν» μετέφερε τό κέντρον τῆς ἐπιβλητικῆς του ἐργασίας εἰς τήν «Νέαν Σκηνήν», ὅπου ἐξακολουθεῖ νά χειροκρατῆται καί ἐφέτος μετά μίαν θριαμβευτικήν τουρνέ εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐξετιμῆθη ἔχι μόνον ὡς καλλιτέχνης ἀλλά καί ὡς ἄτομον κορρέκτ εἰς ὅλα του. Εἰς τὰ ἑλληνικά ἔργα ἐπιδεικνύει ἰδιαιτέραν στοργήν καί κάθε χρόνον δημιουργεῖ ἕνα θρίαμβόν των μαζί μέ ἕνα ἰδικόν του, ὅπως εἰς τόν «Μαραθῶνιον δρόμον» τοῦ κ. Μωραΐτινῆ πέρυσιν, ὡς ὁρομῆς, καί εἰς τὰ «Παναθήνια» τῶν κ. κ. Ἀννίνου καί Τσοκοπούλου ἐφέτος, ὡς Ζακύνθος.

Η ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ ΤΑ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ", ΤΩΝ Κ. Κ. ΑΝΝΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ